NO: 13, ARALIK/OCAK

Bolşevik Parti inşası için

2 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Ülkemizde Demokrasiye Geçişin Tek Yolu İşçi Sınıfı Önderliginde Demokratik Halk Devrimidir!

12 Eylül askeri faşist cuntası "sivilleşme" operasyonunda en önemli adımlardan biri olan 6 Kasım seçimlerini sahneledi.

Verilen resmi rakamlara göre seçim sonuçları şöyle:

Seçmen sayısı	Katılan/Oran	Katılmayan /Oran	Geçerli oy/Oran	Geçersiz oy/Oran
19 740 500	18 214 104 %92.27	1 536 396 %7.73	17 328 785 %95.14	875 319 %4.86

Verilen 17 milyon 328 bin 785 geçerli oyun partiler arasında dağılımı ise şöyle:

	Oy sayısı	Oranı	Çıkardığı milletvekili
Anavatan Partisi	7 823 827	%45.15	211
Halkçı Parti	5 277 689	%30.46	117
MDP	4 032 046	%23.27	71
Bağımsız	195 164	%01.12	-

Bu seçim sonuçları, yapılan seçimler büyük bir sahtekarlık olmasına rağmen, yine de üzerinde durulması gereken; gelişmeler; halk yığınlarının eğilimleri; hakim sınıfların çeşitli kesimleri arasındaki siyasi dalaşmalar hakkında önemli ipuçları veren sonuçlardır. Şimdi kısaca bunlar üzerinde duralım.

****

6 KASIM SEÇİM SAHTEKARLIĞIYLA ASKERİ FAŞİST CUNTA "SİVİLLEŞME" OPERASYONUNDA ÖNEMLİ BİR ADIM ATMIŞTIR. ASKERİ FAŞİST CUNTAYA "SİVİL" PARLAMENTER DEMOKRASİ MASKESİ GEÇİRİLMESİ KONUSUNDA 6 KASIM SEÇİMLERİ CUNTA AÇISINDAN KAZANÇ OLMUŞTUR.

****

6 Kasım seçimleri sonuçlarında en önemli olgulardan biri, kuşkusuz, bu seçimlerin bu şekli ile de olsa, cunta açısından fazla zarar vermeden gerçekleştirilmiş olmasıdır. Askeri faşist cunta bütün dünya kamuoyunun gözü önünde kendi koyduğu kurallar çerçevesinde burjuva anlamda bile demokrasinin D'sinden söz edilemeyeceği seçim sahtekarlığını sahneye koymuş; tehditle, baskı ile, ceza korkusu ile seçime katılma hakkı olanların %92'sinden fazlasını sandık başına götürmüş; ve izin verdiği üç partiden birine oy attırmayı geniş ölçüde başarmıştır

(Devamı s. 2'de)

İÇİNDEKİLER

Bu kuşkusuz Cunta açısından kazanılmış önemli bir başarıdır. Ve onların planlarına uygun bir sonuçtur. Nitekim Cunta şefi Evren seçimin hemen ertesinde özellikle bu zorla katılım oranı üzerinde çokça durarak bunu seçimlerin demokratikliğini, ve "demokrasiye dönüşü" gösteren bir demagoji malzemesi olarak kullanmıştır. Aslında şartlar gözönüne alındığında katılma oranının Anayasa oylaması sahtekarlığına eş bir düzeyde yüksekte olması, hiçbir şekilde seçimlerin demokratikliğinin bir ifadesi, ya da "demokrasiye dönüş"ün vb. bir ifadesi değildir. Seçime katılma oranının bunca yüksek olmasının birçok nedeni vardır.

Bunlar arasında kuşkusuz en başta, burjuva parlamentarizminin ülkemizde geniş kitleler açısından siyasi anlamda zamanını doldurmamış olduğu gelmektedir. Geniş kitleler henüz parlamenter demokratik maskeli bir faşizmi, açık faşizme tercih etme; ehven-i şeri seçme ötesine geçecek bilinç seviyesinde değildir.

Ama sorun salt bu değildir. Bunun yanında gerek Anayasa reformu sahtekarlığında ; gerekse 6 Kasım seçimlerinde; katılmayı — 12 Eylül öncesi seçimlere oranla— "rekor" denecek düzeyde yüksekte tutan önemli bir faktör "zor"dur. Askeri faşist cunta, "seçim vatandaşlık görevidir" demagojisi ile sandık başına gitmeyi zorunlu kılmış; sandığa gitmeyenlere para-hapis cezası tehdidini Demokles'in kılıcı gibi yığınların başı üzerine asmıştır.

Buna rağmen 1,5 milyonu aşkın seçmenin sandık başına gitmemiş olması, ve bu sandık başına gitmeyişin belli bölgelerde —mesela deprem bölgesinde— daha büyük boyutlarda olması; cuntanın sözcülerinin seçim cezası konusunda "af" önerisini gündeme getirmeleri sonucunu doğuran küçümsenmeyecek bir sonuçtur. Ama bu sonucu küçümsemek ne kadar yanlışsa, şimdi sahte tüyler takınıp bütün bu 1,5 milyon kişiyi; artı seçime katılması engellenen 1,5 milyon kişiyi; artı 18-21 yaş dilimi arasındaki kişileri sanki bilinçli boykot tavrı takınmış veya takınacakmış gibi göstermek de o kadar yanlıştır. Gerçek odur ki, seçime katılma hakkı olup da katılmayanların çok küçük bir bölümü bu katılmamayı faşist düzeni protestonun **bilinçli bir ifadesi** olarak yapmıştır. Kim bu gerçeği görmüyorsa hayal aleminde yüzüyor demektir.

Askeri faşist cunta açısından bu seçimin "başarı"sı yalnızca onun cunta tarafından önceden ilan edilen zaman dilimi içinde gerçekleştirilmiş olması; ve bu seçimlerde katılımın cuntanın istediği ve zorla dayattığı biçimde yüksek olması ile bitmiyor. Bunun ötesinde bu seçimler cunta açısından ikinci bir "başarı"nın da ifadesi oldu. O da bu seçimlerde önceki — özellikle devrimci çevreler içindeki— bütün tahminlerin tersine (Bu tahminciler içinde biz de vardık. Biz de seçimlerde ortaya çıkandan çok daha fazla geçersiz oy bekliyorduk) **geçersiz oyların** oranının düşük olmasıdır. Bilindiği gibi, seçimler öncesinde cunta hakim sınıfların 12 Eylül öncesi sivil siyasi temsilcilerinin AP-CHP gibi iki ana parti çevresinde kümelenen kesimlerine karşı kesin tavır almış, onların seçimlere katılmasını engellemişti.

Bunun üzerine eski AP ve CHP'nin kadroları ve onların sözcüleri açıkça boş oy verme propagandasına başladılar. "Cuntaya karşı muhalefet" cephesinin(!!!) bu şekilde genişlemesi(!) üzerine (Dev-Sol dışında, ve en son elimize geçen 'Aleviistan'cı "Kızıl Yol" dışında) **bütün** oportünist-revizyonist cephe seçimlerde "boş oylarla" cuntaya iyi bir ders vermenin(!) hesapları içinde— öyle ya, AP ve CHP tabanı zaten çantada keklikti— "boş oy" verme çağrısı yapma kervanına katıldılar. Onlara göre verilen boş oylar (ve bazılarına göre, boş oylar artı sandığa gitmeyenler!) cuntaya karşı olmanın ifadesi olacaktı! Bu hesaba bakılırsa Cunta 6 Kasım seçimlerinde büyük bir zafer kazandı!

AP'nin ve CHP'nin ve tüm oportünist-revizyonist cephenin çağrılarına rağmen geçersiz oyun 875 000 olması, bunların önemli bir bölümünün —her seçimde %2-3 arasında geçersiz oy, bu yönde çağrı yapılmadığı halde, yanlışlık sonucu ortaya çıkmaktadır — yapılan çağrı sonucu değil, yanlışlıklar sonucu olduğu bilindiğinde, gerçekte Cunta açısından bu seçimin **esas başarısıdır**. Kuşkusuz bütün oportünist-revizyonist cephenin tam da "boş oy"u Cuntaya evet ya da hayır demenin bir aracı olarak gösterme gürültüsünü etmiş olmaları da bu "başarı"yı önemli hale getirmektedir.

Esasında **bu sonuç** AP ve CHP'nin doğrudan örgütlü kesim dışında bu partilere doğrudan bağlı bir seçmen kitlesine sahip olmadığının; AP ve CHP'nin uzun süreli engellenmesi halinde bu partilerin temsil ettiği **siyasal eğilimdeki** seçmenlerin pratik olarak olmayan; seçimlere katılmayan , teşkilatları önemli ölçüde zayıflamış ve dağıtılmış bu partiler yerine; var olan ve kendilerine en yakın gördükleri partiye yöneleceklerini göstermiştir.

Türkiye'de örgütsüz yığınlar şu anda şu veya bu partinin değil, şu veya bu **siyasi eğilimin** savunucusu durumundadır. Bu durum, parlamentarizmin geniş kitleler açısından siyasi olarak zamanını doldurmamış olduğu gerçeği ile birleştiğinde ; kitleler —eski AP ve CHP'li de olsalar— bu partilerin pratik olarak seçime katılmadıkları bir ortamda kendilerine en yakın partiye oylarını vermeyi; "boş oy" vermeye tercih et

mişlerdir.

AP ve CHP'nin son anda "boş oy" vermekten vazgeçip taraftarlarını şu veya bu partiyi desteklemeye çağırdıklarını varsayıp, bu olguyu mesela menşevik İKK'nın yaptığı gibi "Ecevit ve Demirel'in fendi cuntayı yendi" şeklinde yorumlamak; AP ve CHP'nin örgütlü gücünü olduğundan fazla abartmaktır. Bunu yapanlar bu seçimlerde hüsrana uğradıkları gibi, bundan böyle de burunlarını yere sürtmeye devam edeceklerdir. **Bu anlamda** 6 Kasım seçimleri Cunta açısından, "boş oy" çağrısı yapanlara karşı kazanılmış bir zaferdir. Eğer uzun süre AP ve CHP'nin ve onların devamlarının devre dışı tutulması durumu sürerse,yeni kurulan partilerin eski partilerin oylarını muhafaza etmesi mümkündür. İşte seçimler sonrasında eski AP'nin devamı DYP'yi, ve eski CHP'nin bir kesiminin devamı SODEP'i, bir diğer kesiminin sürdürücüsü "Demokratik Sol" partileşme hareketini hızlı davranmaya iten sebep budur.

****

6 KASIM SEÇİMLERİ TAM OLARAK CUNTANIN İSTEDİĞİ SONUÇLARI DA VERMEDİ ANAVATAN PARTİSİNİN TEK BAŞINA İKTİDAR OLMASI CUNTANIN GÖNLÜNDE YATAN ASLAN DEĞİLDİ

****

Yukarıda cunta açısından 6 Kasım seçimlerinin hangi noktalarda "başarı" olduğunu ortaya koymaya çalıştık. Ama bu söylediklerimiz 6 Kasım seçim sonuçlarının değerlendirilmesinde madalyonun yalnızca bir yanıdır. Madalyonun öbür yanında 6 Kasım seçim sonuçlarında cuntanın "başarı"sını gölgeleyen; ve onun bir anlamda aldığı **ilk önemli yenilgi** anlamına gelen bir olgu vardır. O da cuntanın bu seçim sonuçlarında kendi istediği tabloyu bulamamasıdır.

Cuntanın seçim sonuçlarından istediği ve beklediği tablo, MDP'nin tek başına iktidar olması, en kötü halde Ulusu başbakanlığında bir MDP-HP, MDP ANA P, ya da "milli" koalisyondu. Askeri faşist cunta bu şekilde "12 Eylül ruhunda" icraatin kesintisiz devamının en iyi biçimde mümkün olduğunu düşünüyordu. Her ne kadar 6 Kasım seçimlerine yalnızca cuntanın yüksek müsaadelerine mazhar(!) partiler katılıyordu ise de, her ne kadar bir dizi kanunla askeri faşist cuntanın seçimler sonrasında sivilleşmiş biçimde —hükümet kim olursa olsun— devamı garanti altına alınmış olsa da; MDP cuntanın iktidar olmasını istediği parti idi.

Faşist cunta, Anayasa referandumunun sonuçlarından yola çıkarak, askeri faşist cuntanın bizzat kitleler içinde onun "seçin" dediği partiyi seçtirecek bir desteğe, tabana sahip olduğunu düşünüyordu. Bunun için de cuntanın başı Evren seçimlerden iki gün önce yaptığı radyo-televizyon konuşmasında ismini vermeden MDP'nin seçilmesi yönünde çağrı yaptı. İsmini vermeden ANAPartiye karşı uyarıda bulundu. Cunta böylece MDP'nin seçim zaferini kendisinin onaylanmasının; MDP dışındaki partilerin seçim zaferini bir anlamda cuntaya karşı olmanın ifadesi olması haline kendisi getirdi.

Cunta, Anayasa oylamasında verilen %90 üzerindeki "evet"e güveniyordu. Ama bu "evet" lerin çok önemli bir bölümünün aslında yalnızca cuntanın "can güvenliği"ni sağlama demagojisine verildiğini; devletin sürmesine verildiğini vs. hesaplamıyordu. Yanlış hesap sandıktan döndü! MDP, cuntanın beklediğinin tersine, baştan değil sondan birinci oldu! "Erken öten horuz"un sesi kesildi. Yığınlar önemli ölçüde cuntanın koyduğu sınırlar için de, cuntanın bütün faaliyetlerini değil,yalnızca belli faaliyetlerini desteklediklerini gösterdiler. Çoğunluk açık bir biçimde kendini cuntadan en uzakta gösteren, en "sivil" gösteren partiye oyunu verdi. AP'nin ve MSP'nin tabanı, DP'nin dar olan tabanı, CHP'nin tabanının bir kesimi "cuntaya" karşı olduğunu ANA P'ye oy vermekle gösterdi.

Açıktır ki ANA P de cuntanın izni ile kurulmuş bir partidir. Ve askeri faşist cunta ile "Devletin bekası"(!) gibi hayati konular da arasında herhangi bir çelişme yoktur. ANA P cuntanın izni ile seçimlere katılmıştır.Bu yüzden onun "faşist cuntaya karşı" bir parti olmadığı; tersine onun bir partisi olduğu olgudur. Bunun olgu olduğu kadar, ANA P'nin,iktidar olarak cuntanın gönlünde yatan aslan olmadığı, onun esas tercihinin MDP yönünde olduğu da olgudur. ANA P'ye akan oyların önemli bir bölümü, bu parti seçimler sırasında Cuntaya en uzak görülen parti olarak ortaya çıkması ile; ve cuntanın son anda tercihini açık ortaya koyması ile ona akmıştır. **Bu anlamda ANA P'nin seçim zaferi, MDP'nin şahsında geniş kitlelerin cuntaya karşı duyduğu tepkinin bir ifadesidir.**

Aynı şekilde HP'nin ikinci parti olması,MDP'den 1 200 000 fazla oy alması da; HP'ye MDP iktidarında sözde "sol muhalefet"(!) rolünü düşünen Cunta açısından bir fiyaskodur.Görünen, CHP'nin geleneksel tabanının çok önemli bir kesiminin, "koyunun olmadığı yerde keçiye Abdurrahman Çelebi" dediği; bu partiye oy verdiğidir. Bu oylar da bir anlamda cuntaya tepkinin bir ifadesidir. Açıktır ki HP'ye de oy verenlerin niyetinden bağımsız olarak, HP "cunta partisi" olma niteliğini korumaktadır.

Sonuç olarak, ANA P'nin hükümet kuracak bir çoğunluğu seçimler sonucu sağlaması;HP nin ikinci parti olması; MDP'nin seçimin gerçek kaybedicisi olması, seçimlerin cunta açısından beklenmeyen, istenmeyen bir sonucu; Cuntanın halk yığınları içinde pek geniş tabanı olmadığının ve ona duyulan tepkinin bir ifadesidir.

Cuntanın açıkça arka çıktığı partinin %23

lük oy oranı, onun kitle desteğinin en uçtaki ifadesidir. Denebilir ki, Evren'in açıklaması sonrasında MDP'ye verilen oylar "ödünç oy" olmaktan çıkmış, onun tabanının bir anlamda en uçtaki net ifadesi haline gelmiştir. Bu taban içinde MHP'nin 1 milyonun üzerindeki oy tabanının da olduğu unutulmamalıdır. İşte cuntanın **kitle tabanı** budur! Ama kitle tabanının zayıflığı, Cuntanın önümüzdeki dönemde de iktidar olacağı gerçeğini, iktidarın namlunun ucundan çıktığı gerçeğini, namluların bugün cunta tarafından kontrol edildiği gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

****

CUNTA SEÇİMLERDE ALDIĞI YENİLGİYİ "BAŞARI" DİYE SATMAYA ÇALIŞIYOR!

****

Yukarıda ANA P'ye ve HP'ye verilen oyların —Cuntanın şefinin de yaptığı taktik hata(!) yüzünden— bir anlamda Cuntaya karşı olmanın bir ifadesi haline geldiğini; bu anlamda Cuntanın 6 Kasım seçimlerinde bir yenilgi aldığını ortaya koyduk. Bu noktadan itibaren Cunta için yapılacak iki şey vardı. Ya sivilleşme demagojisinden bir süre daha vazgeçmek ve seçim sonuçlarını yok saymak; ya da bu sonuçları kendine en uygun biçimde yorumlayıp görünüşü kurtarmak.

Birinci yol aslında ANA P'nin de Cuntanın icazetini almış olan bir parti olduğu gerçeğini görmeyenlerin bir süre biraz da endişe ile beklediği bir ihtimaldi. Seçim sonrasında Cuntanın toplanması ve 24 saat Cuntadan ses çıkmaması bu "endişe"leri arttırdı. Seçim sonuçları belli olmaya başladıktan 24 saat sonra; Cunta şefi Evren, sanki iki gün önce MDP'yi seçmeyi öğütleyen kendisi değilmiş gibi, büyük bir pişkinlikle "Kendilerinin koalisyon olmasını istemedikleri, seçim sonuçlarının da bu olduğu" açıklamasını yaptı. ANA P'nin seçilmiş olması, ve Cuntanın bu seçime karşı çıkmamış olmasının, demokrasiye dönüşteki ciddiyetin göstergesi olduğunun propagandası yapılmaya başlandı. Yani Cunta bir anlamdaki yenilgisini gözlerden gizlemeye çalıştı. Ama minare kılıfa sığmayacak kadar uzundur. Askeri faşist cunta, iktidarının uç noktasından aşağılara doğru kayma süreci içine girmiştir. En azından kitle desteğini kaybetmesi açısından bu durum açıkça görülmektedir.

Bugün görev, Özal hükümetinin —ona verilen oylar Cuntaya tepkinin ifadesi de olsa— gerçekte Cunta ile içiçe girmiş bir "sivil" hükümet olduğu gerçeğini hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek biçimde ortaya koymaktır. Cuntanın bir anlamdaki yenilgisini abartmamak gerekir. Evet, o bir anlamda yenilgiye uğramıştır, ama bu yenilgi kazandığı başarılarla karşılaştırıldığında, şimdilik sadece "başarıya düşen bir gölge"dir. Cunta iktidarını Özal hükümeti ile de sürdürecek kurumları yaratmıştır.

****

SEÇİMLER SONRASI GELİŞMELER VE OLASI GELİŞMELER

****

Seçimlerden 1,5 ay sonra "Özal Hükümeti' kuruldu. Ve askeri faşist cuntanın yaratmış olduğu yeni tipte "Cumhurbaşkanlığı" kurumu ile uyum içinde icraata başladı. Askeri faşist cunta "sivil" maske takma sürecinde önemli bir dönemeç noktası olan "sivil", "seçimlerden çıkmış hükümet" kurulmadan önce, onun çözmesi zor olan bazı "sorunları" çözmeyi unutmadı. Bunların başında Kıbrıs'ta "bağımsızlık" ilanı, Türkiye'nin kukla "KKTC"ni tanıması; ve ABD ile yeni ikili anlaşma gelmektedir. Ayrıca Ulusu hükümeti giderayak bir takım zamları da araya sokarak, Özal hükümetinin başlangıçtaki yükünü biraz daha hafifletti.

Özal hükümeti kurulması ile birlikte bir dizi kanun hükmünde kararname ile "ekonomiyi yeniden düzenleme" operasyonuna girişti."Güçlü olan kazanır" felsefesi üzerine kurulu talancı bir ekonomik politika en saf biçimiyle gündeme getirildi. Ve bu "ortadireği" destek adına yapıldı. Bu ekonomik politika ekonomik alanda işsizler ordusuna yeni milyonların, açlar ordusuna yeni milyonların katılması; orta tabakaların çökmesi pahasına, ve Türkiye ekonomisinin bir bütün olarak çok daha sıkı bir şekilde emperyalist devlet ve tekellere bağlanması pahasına, "en güçlülerin", yani emperyalist tekellerin Türkiye'deki uzantılarının daha da güçlendirilmesi politikasıdır. Yeni değildir. Sonuçları bir dizi yarı-sömürge ülkede; 1955'lerden itibaren Türkiye'de yaşanmıştır. En son örnekleri Arjantin'dir, Şili'dir!

Şimdi en saf şekli ile "serbest piyasa ekonomisi"nin savunuculuğunu yapan ve bunu uygulamaya koyan Özal hükümetinin uygulamaları karşısında; birtakım sahte solcular; "devletçi"liği "sosyal adaletçilik"le eşitleyen bir takım sahtekarlar, Özal hükümetinin ekonomi politikasının muhtemel sonuçlarını gösterirken; ona alternatif olarak yine emperyalist sistem içinde eski düzen "devletçiliği" göklere çıkarıyorlar.

Hayır, ne Özal'ın şimdi en saf şekli ile sergilediği talancı "serbest piyasa ekonomisi", ne de emperyalist sistem içinde "devletçilik" veya "karma ekonomi" sistemi!... Bunların hepsi, işçi sınıfının, emekçi yığınların aleyhine ; bir avuç emperyalist uşağının lehine politikalardır. Kazanan sonuçta yine emperyalizm olmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar lehine bir ekonomik politikanın önşartı; emperyalizme bağımlı hakim sınıflarının faşist iktidarının işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ile yıkılması; işçilerin-köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünün kurulmasıdır. Bu önşart gerçekleştirilmedikçe, hakim

sınıfların şu veya bu ekonomik politikasından işçilerin, köylülerin, tüm emekçi sınıfların lehine köklü değişiklikler beklemek abesle uğraşmaktır. Hakim sınıfların çeşitli kanatlarının sözcülerinin her birinin "fakir babası" maskesi takarak, birbirlerinin ekonomik politikalarını eleştirmesi; kendi aralarında soygundan en fazla pay alma dalaşının bir ifadesidir. Onların bir bölümü eğer "işçiler, köylüler, dar gelirliler vb. zarar görüyor" şeklinde nutuklar atıyorsa, bilinmelidir ki, bizzat kendilerinin çıkarlarına bir sataşma vardır. Ve onlar bu çıkarları korumak için işçileri, köylüleri, dar gelirlileri kendi peşlerine takmak, iktidar dalaşmalarında kaldıraç olarak kullanmak için "fakir babası" pozlara bürünmektedirler.

****

ERKEN GENEL SEÇİM Mİ?

****

Seçimler bütün sahtekar niteliğine rağmen yine de bir siyasi canlanmayı, yığınların siyaset içine çekilmesini beraberinde getirdi. Bunun yanında "sivil" yönetime geçiş sahtekarlığı hakim sınıfların çeşitli siyasi temsilcileri arasındaki çelişme ve çekişmeleri de çok daha açık bir şekilde gündeme getirdi.

6 Kasım seçimlerinde Cuntanan yasaklarıyla engellenen; Cunta partileri ile eski AP ve CHP'nin devamı partiler arasındaki hesaplaşma yerel seçimlere kaldı.

"Demokrasiye geçiş" sahtekarlığında, askeri faşist cunta yarattığı kurumlarla, ve yapılan genel seçimlerle şimdilik merkezi iktidarı en az beş yıl garantiye aldığı düşüncesindedir.

Bu durumda, merkezi iktidar açısından onca belirleyici önemi olmayan "yerel seçimler"e eski AP ve CHP'nin devamı olduğu iddiasındaki, bu partilerin tabanına sahip çıkan DYP ve SODEP'in, ve MHP'nin devamı olan bir partinin katılması, şimdi "sivil"(!) Özal hükümetiyle içiçe geçmiş askeri faşist cunta açısından pek tehlikeli görülmemektedir. Genel seçimlerde boş oy oranının düşük olması da askeri faşist cuntayı, yerel seçimlerde özellikle DYP ve SODEP'in katılmasını engellemenin gereksiz olduğu yönünde etkilemiştir. Üstelik yerel seçimlere SODEP, ve DYP'nin katılması, askeri faşist cunta ve Özal hükümeti açısından hem kendi güçlerini, tabanlarını bir kez daha deneme fırsatı verecek, hem de 6 Kasım seçimlerinin kaba bir kusurunu ortadan kaldırarak, "demokrasiye geçme" yönünde cuntanın "ciddi__liği"(!!!) özellikle "Avrupalı dostlarımıza" (Siz Batı Avrupa'daki emperyalist güçlere okuyun) göstermenin bir aracı olacaktır.

DYP ve SODEP umudunu, 6 Kasım seçimlerinde ANA P, HP ve MDP'ye verilen oyların "ödünç oylar" olduğuna bağlamış; hesabını bunun üzerine kurmuştur. Bu partiler mümkün olduğunca hazırlıklı girdikleri yerel seçimlerde, ülke genelinde ANA P, HP ve MDP'nin kitlesel tabanı olmadığını, seçmenlerin oylarını sadece diğer partiler engellendiği için bu partilere verdiğini ispatlayarak; **erken seçim** talep etmeyi, ve bunu dayatmayı ummaktadırlar. En azından açıkladıkları beklentileri budur.

Erken seçim bugünkü şartlarda askeri faşist cuntanın ve onun "sivil" hükümetinin ve partilerinin kesinlikle istemediği; ve "kanunlar çerçevesinde" yaptırmamak için elinde her aracın bulunduğu, bir hayali beklenti görünümündedir. **Yerel seçim sonuçları ne olursa olsun**, cunta iktidarını en az beş yıl sürdürmeye kararlıdır. Cuntadan yerel seçimler sonrasında iktidarını terketmesini beklemek saçmadır. Bu yüzden **erken seçim** bugünkü şartlarda DYP ve SODEP'in kendi taraftarlarını harekete geçirmek için kullandıkları bir "moral şırıngası"ndan başka birşey değildir.

Erken seçim talebinin, yerel seçim sonuçları nedeniyle getirilmesinin hiçbir yasal dayanağı olmayacaktır. Bu talep, **yasal** dayanağı olmasa da, eğer DYP ve SODEP cuntanın "yüksek müsaadelerine mazhar" partilerinin oy toplamından fazla oy toplarsa; hele diyelim ki bu partilerden biri Türkiye genelinde en fazla oy toplayan parti olursa vb. **moral** bir dayanağa sahip olacaktır. Yerel seçimlerin önemi buradadır.

DYP ve SODEP eski AP ve CHP'nin tabanının oylarının gerçek temsilcileri oldukları iddiasındadırlar. Yerel seçimler bu iddianın doğru olup olmadığını gösterecektir. 6 Kasım seçimlerinden en güçlü parti olarak çıkan ANAP, yerel seçimleri mümkün olan en erken tarihte yaparak; hem yerel seçimlerde ekonomik uygulamalarının sonuçlarının rol oynamasını engellemek istemekte, hem de rakiplerinin hazırlığını mümkün olduğunca engellemeyi hesaplamaktadır.

Biz yukarıda 6 Kasım seçimlerinin, örgütsüz yığınların partilerden çok belli siyasi eğilimlere bağlı olduğunu gösterdiğini belirtmiştik. Ancak böyle bir sonuç şimdilik yalnızca bir seçimden yola çıkılarak; hem de olağanüstü şartlarda yapılmış bir seçimden yola çıkılarak yapıldığı için, yanılma payı büyük olan bir sonuçtur. Yerel seçimler bu sonucun doğruluğu/yanlışlığı konusunda da yeni veriler verecektir.

Şimdiki veriler, DYP ve SODEP'in cunta partilerinin aldıkları hemen bütün oyları kendi oyları imiş gibi görüp gösteren beklentilerinin aşırı abartmalı beklentiler olduğu yönündedir.

Görülen, 6 Kasım seçimlerinde ANA P'nin, eski AP'nin oy tabanının çok önemli bir kesiminin oyunu aldığıdır. ANA P kısa uygulaması ile ekonomik politikada AP'nin savunduğunu savunduğunu, ve hatta ondan daha çok "serbest piyasa ekonomisi" taraftarı olduğunu göstermiştir. Bu durumda geleneksel olarak bu yönde

oy kullanan seçmenlerin önemli bir bölümünün ANA P'de devam etmemesi için bir sebep yoktur. Bir de ANA P'nin bu seçimlerde iktidar olmanın nimetlerinden yararlanacakları; reklamcılık konusunda oldukça uzman oldukları v.b. gözönüne alındığında; ANA P'nin DYP karşısında —genel seçimlere göre belli bir oy kaybı olsa bile— yenilgiye uğrayacağı ihtimali azdır. Bu az ihtimal gerçekleşse bile, DYP'nin ANA P'yi silip süpürmesi şeklinde bir "seçim zaferi", olsa olsa DYP'nin hayali olarak görülmektedir. DYP'nin umudu "eski"lerde ve "Yaptıklarımız, yapacaklarımızın teminatıdır" şiarındadır.

Ayrıca seçmen karşısında ANA P'nin "Cuntanın müsaadesine mazhar" olması, sırtındaki bir kamburdur. Ama ANA P 6 Kasım seçimlerinde bu kamburu yokmuş gibi göstermeyi başarmıştır.

DYP'nin umutlarının, ve beklentilerinin gerçek değeri tam olmasa bile —yerel seçimlerde parti dışında, seçimlere katılan adayların kişilikleri de rol oynamaktadır—yerel seçimlerde görülecektir.

HP 6 Kasım seçimlerinde eski CHP'nin geleneksel oylarını önemli ölçüde toparlamayı başarmıştır. Şimdi SODEP aynı oylara talip olarak yerel seçimlere girmeye hazırlanmaktadır. HP aynı tabanın oyları konusunda SODEP'in ciddi bir rakip olduğunun bilincindedir. Ama SODEP'in sahip olmadığı 117 milletvekiline sahip olma avantajına sahiptir. SODEP, HP'nin oylarının kemikleşmiş oylar olmadığını bilmektedir. "Cunta" markalı olmama avantajına sahiptir. Ama her alanda HP'ye karşı seçime katılması ve eski CHP tabanının oylarının bölünmesi halinde; yerel yönetimlerin ANA P ya da DYP eline geçmesi ihtimali büyüktür. Bu durum HP ve SODEP'i yakınlaşmaya, ve yerel seçimler için anlaşma zemini aramaya itmektedir. Böyle bir anlaşma olması halinde, tabii ki bu seçimler HP, ve SODEP'in birbirleri karşısındaki gerçek gücünü gösteren bir araç olamaz. Ama böyle bir anlaşma giderek bu iki partinin —tabii firelerle— birleşmesi için bir başlangıç da olabilir. Anlaşma olmaması halinde SODEP'in "sol"da birinci parti olma ihtimali; HP'nin oylarının önemli ölçüde düşme ihtimali büyüktür.

MDP'ye gelince: Bu partinin aldığı 4 milyon oyun 1 milyon kadarı eski MHP tabanından gelen oydur. Diğer 3 milyon oy eski CGP'den, CHP'nin, AP'nin "güçlü iktidar" arayan kesiminden gelmiştir. Bu oyların bir kısmı da kuşkusuz MDP'nin iktidar olacağı varsayımıyla, güçlünün yanında olma içgüdüsüyle verilen oylardır. Her halükarda, bu parti iktidar olma beklentisinin gerçekleşmemesi sonucu ortaya çıkan burukluk, hayalkırıklığı, v.b. sonucu kendi içindeki çekişmelerle parçalanmazsa,Evren'in kişiliğinde ifadesini bulan "askeri faşist cunta"nın açık "sivil" partisi olarak varlığını sürdürebilir. Yerel seçimler bu partinin geleceği ve Cuntanın doğrudan kitle tabanı açısından, 6 Kasım seçimlerine göre daha kesin bilgi verecektir.

6 Kasım seçimlerinde olduğu gibi, yerel seçimler de, burjuva anlamda bile demokratik olmanın dışında herşeydir. Bu seçimlerde de halk yığınları açısından desteklenecek tek parti, tek aday yoktur. Bizim açımızdan yerel seçimler konusunda önemli olan, bu gerçeği elimizdeki bütün imkanlarla ulaşabildiğimiz alan içinde yaygınlaştırmak; yerel seçimler dolayısı ile de kitlelerin siyasete çekildiği ortamdan mümkün olduğunca yararlanmaktır.

****

ESAS GÖREV: BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI

****

Önümüzde şimdilik beş yıllık bir Cunta artı Özal hükümeti dönemi görülmektedir. Bu beş yıl, halk yığınları ile hakim sınıflar arasındaki çelişmelerin kaçınılmaz olarak daha da sertleşeceği yıllar olacaktır. İzlenen ekonomik politika, kaçınılmaz olarak yoksulluğu arttıracaktır. Buna karşı direnme temelinde mücadelelerin gelişmesi beklenmelidir. İzlenen faşist baskı siyasetlerine karşı,milli zulme karşı direnişlerin de giderek artması, öfkenin eylemlere dönüşmesi beklenmelidir. Türkiye'nin Orta-Doğu'da savaş alanının içine çekilmesi, izlenen dış siyasetin mantığı gereğidir. Saldırgan, yayılmacı politikalar, ve bunların savaşla sürdürülmesi ilk anda şövenizm zehiri ile aldatılmış kitlelerin desteğini alsa bile, uzun süreçte direnişi beraberinde getirecektir. Vb. Bütün bunlar yığınlar içinde yapılacak ajitasyon-propaganda-örgütleme çalışmalarının verimli bir toprak bulmasının şartlarıdır. Bu şartlar önümüzdeki dönemde güç oranında değerlendirilmeye çalışılmalıdır.

Önümüzdeki dönem hakim sınıfların çeşitli kanatları arasındaki iktidar dalaşmasının da sertleşeceği, herkesin gözü önünde sürdürüleceği bir dönemdir. Bütün sahtekarlığına rağmen, "demokrasiye geçme" oyunu, kendi mantığı içinde bu dalaşmanın suyüzüne vurulmasını beraberinde getirmiştir, ve getirecektir. Hakim sınıflar arasındaki dalaşma da; sınıf mücadelesinde yararlanılabilecek fırsatlar yaratır. Bunlardan da güç oranında yararlanmaya çalışmalıyız.

Bütün bu gelişmeler karşısında bizim ne yapabileceğimiz, bu gelişmelere ne ölçüde müdahale edebileceğimiz kuşkusuz bizim gücümüze bağlıdır. Biz bugün Bolşevik bir partiyi yaratmayı, ve inşayı önümüze ilk görev olarak koyduk. Bugün çalışmamızın merkezinde bizzat partinin kendisi var; olmak zorunda. Henüz partimiz kendine yeterli bir güç bile değil. Biz bugün Türkiye devriminin programını yaratma —Marksizm-Leninizm bilimine dayanarak, ve Dünya Komünist Hareketinin programının yaratılmasına koşut olarak—; Marksizm -

Leninizm silahı ile donatılmış **kadroları** yaratma; ve sağlam, bolşevik bir **örgütlenme** yaratma çalışmasını çalışmamızın merkezine koyduk, koymak zorundayız. Bugün dışa dönük olarak yaptığımız şey **öncelikle** işçi sınıfının en ileri kesimini Komünizm davası için kazanmaya yönelik **propagandadır**. Öyle de olmak zorundadır. Biz bugünkü gücümüzle ve yapımızla bunu yapabilecek durumdayız. Bugünkü durumumuzla hem stratejimiz ve hem de taktiğimiz çok sınırlıdır. Biz bunun bilincinde - yiz. Önümüzdeki dönemde gelişmelerde de bizim bütün siyasi olaylara doğrudan müdahale etme, sınıf mücadelesinde sınıfın **gerçek anlamda pratik olarak** başında olmamız mümkün olmayacaktır. Sınıf mücadelelerine doğrudan müdahale etme imkanımız gücümüz oranında sınırlı olacaktır. Bunu unutmamamız, gücümüzü abartmamamız gerekir. Ama gücümüzün elverdiği her alanda da her fırsattan yararlanmayı bilmemiz gerekir. Var olan gücü doğru değerlendirmek; bu gücü geliştirmek! Görev budur. Bu görevi başardığımız ölçüde, Bolşevik ismi önümüze koyduğumuz bir hedef olmaktan çıkıp, gerçek haline gelecektir.

6 KASIM SEÇİM SONUÇLARI ÜZERİNE
OPORTÜNİST-REVİZYONİST CEPHENİN YORUMLARI

****

Oportünist-revizyonist cephenin hemen tüm unsurları 6 Kasım seçimleri öncesinde propaganda ve ajitasyonlarını "boş oy"larla Cuntaya "ders verme" noktasında yoğunlaştırmışlardı. Hemen hepsi "Cuntaya karşı" olmayı; bunu göstermeyi esas kıstas olarak görme; bunu göstermenin yolu olarak da "boş oy verme çağrısı yapma" noktasında birleşmişlerdi. Oportunist-revizyonist cephenin bazı unsurlarının seçim öncesi tavrı Bolşevik Partizan No:11/12'de belgelenmiştir. (Bkz. BP11/12, s.19-27)

Seçim sonrasında yine hemen bütün oportünist-revizyonist cephe ortak bir noktada birleşti: Seçim sonuçlarını cuntaya "büyük ders", Cunta açısından "büyük yenilgi", "Cuntaya atılmış şamar" vb. olarak yorumlama!! Olaylara salt, ya da öncelikle Cuntaya karşı mücadele perspektifi açısından yaklaşan, devrim perspektifini unutanların böyle bir yorumlamada birleşmesi hiç de şaşırtıcı değildir.

Şimdi oportunist-revizyonist cephe unsurlarının bazılarının seçim sonrası yorumlarına birkaç örnek verelim:

A- Rus Sosyal Emperyalizminin Uşakları Cephesinden:

"İşçinin Sesi": "Tanklarla Gelen, Devrimle Gider"..Fakaat!!

Laf radikalliğinde nerdeyse TKP/ML menşevikleri ile yarışacak düzeyde olan "İşçinin Sesi" revizyonistleri 6 Kasım seçimleri öncesinde "taktiklerini" şöyle belirliyorlardı:

"Kasım'da yapılacağı söylenen seçimlerde geçersiz oy kullanalım. GEÇERSİZ oylarımızla FAŞİZMİN GÜDÜMÜNDEKİ BU OYUNU GEÇERSİZ SAYDIĞIMIZI GÖSTERELİM." ("İşçinin Sesi" S.243, s.1; TKP EK Üst Büro bildirisinden)

(Burada "haksızlık" etmemek için; diğer birçok oportünist - revizyonistin tersine "İşçinin Sesi"nın seçimler dolayısı ile de devrim propagandasını da yapmanın gerekli olduğunu laf düzeyinde savunduğunu ekleyelim. "İşçinin Sesi"nin devrimden ne anladığını aşağıda koyacağız.)

Oportünist-revizyonist cephenin "geçersiz oy"cu diğer bütün unsurları gibi "İşçinin Sesi" revizyonistleri de AP ve CHP'nın tabanlarının "geçersiz oy"ları üzerine hesaplarını kurup, geçersiz oyu "faşizmin güdümündeki bu oyuna hayır" demenin yolu olarak gösteriyordu. Bu mantık silsilesi içinde, geçersiz oy oranının düşüklüğü karşısında "İşçinin Sesi"nın "Cunta"nın bu alanda "başarı" kazandığını teslim etmesi normal olacaktı. Ama böyle düşünenler yanılmaktadır. Onlar oportünist-revizyonist cephenin yorum ve kıvırtmalarının "inceliğine" henüz nüfuz etmemişlerdir.

Nitekim kendi mantık silsileleri içinde seçim sonuçlarının Cunta açısından bir anlamda başarı; "boş oy çağrısı" yapanlar açısından başarısız olduğunu teslim etmek zorunda olanlar, seçimler sonrasında yine de "başarı"nın kendilerine ait olduğunu şöylece tespit ediverdiler:

"Seçim sonuçlarının gösterdiği en önemli sonuç, halkımızın çoğunluğunun faşist cuntaya karşı olduğudur. Halk Özal'a yaptıkları, yapacakları için değil, fikirleri ve tutumu için değil, her çevreden el birliği ile 'Cuntaya muhalif' gerçek parti imajı yaratıldığı için oy verdi. Halkın gözünde faşist rejime en yakın duran 'devlet partisi' MDP'nin aldığı oylar HALKIMIZIN YÜZYILLAR İÇİNDE EDİNDİĞİ BİLGELİĞİYLE FAŞİZME VURDUĞU TOKATTIR." ("Seçimler Sonrası Türkiye", R. Yörükoğlu, "İşçinin Sesi", S.246, s.4)

Buyrun yorumu! Seçim öncesinde "geçersiz oy"un Cuntaya karşı olmanın ifadesi olduğunu belirtip bunun propagandasını yapacaksınız! Seçimlerde geçersiz oy beklediğinizin altında çıktığı zaman üzüntüye gerek yoktur! Çünkü ne de olsa Cuntaya en yakın olan parti en az oyu almıştır! ANA P'nin seçim zaferi "halkımızın çoğunluğunun faşist Cuntaya karşı olduğunu göstermiş - tir." "Halkımız yüzyıllar içinde edindiği bilgeliğiyle" en doğrusunu yapmış... ANA P'nı seçerek "faşizme tokat vurmuştur"!!! İşte iğrenç revizyonizm budur.

Burada önce faşist cunta ile faşizm, birbirini izleyen iki cümlede eşitlenerek; Türkiye'de 6 Kasım seçimleri ile faşizme yemediği bir tokat attırılmaktadır. 6 Kasım seçimlerinde Türkiye'de geniş yığınlar faşist düzen çerçevesi içinde hareket etmişlerdir. Faşist askeri cuntaya karşı olmak ile faşist düzene, bir bütün olarak faşist TC devletine karşı olmak bir ve aynı şeyler değildir. Bu ikisini birmiş gibi göstermek, gerçekte reformculuğun en adicesidir, "İşçinin Sesi"nin çokça ettiği "devrim" lafının ne anlama geldiği burada bir kez daha ortaya çıkmaktadır.

İğrenç olan ikinci şey, "halkın bilgeliği"ne çekilen yağdır! Burada söylenen açıktır: Halk "yüzyıllardır edindiği bilgelik" ile "faşizme"(!!!) bu seçimlerde nasıl tokat vurulacağını —kendiliğinden— bulup çıkarmış, ANA P'ni seçerek doğru bir iş yapmıştır! Burada söylenenlerin başka hiçbir yorumu yoktur. Bunu söyleyenler kendilerine komunist(!) demektedirler... İğrenç olan budur. Bunlar ne biçim "öncü"dür ki, "faşizme" tokat atmanın yolu olan ANA P'ni seçme yolunu "halka" önceden gösterme - mişler, halk bu yolu kendiliğinden bulmuştur? Eğer doğru olan bu yol ise, bunlar ne biçim komünisttirler ki sonradan bir özeleştiri yapma gereği duymuyorlar? Bu sorular daha uzatılabilir. Ama bu gerekli değildir. Çünkü esas sorun başkadır.

Esas sorun şudur: 6 Kasım seçimlerinde seçime katılan ve geçerli oy kullanan yığınlar; emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist devletinin sınırları çerçevesinde hareket etmişlerdir. Bu anlamda, verilen geçerli oylar —bunlar hangi düşünce ile verilirse verilsin— objektif olarak TC faşist devletine karşı olmayan bir tavrın ifadesidir. Ve bu tavrı takınan, seçime katılanların ezici çoğunluğudur. Bu yüzden bu seçim sonuçlarını "faşizme vurulan tokat" olarak yorumlamak, ve bu sonuçlar dolayısıyla "halkın bilgeliğine" —hem de komünist olma adına! — yağ çekmek iğrençtir. Doğru olan, yığınlara, yapılanın objektif olarak ne anlama geldiğini anlatmaktır. Bunu yapmayanın komunistliği ancak laftadır.

Bir de faşist düzene değil ama, bugünkü askeri faşist cuntaya karşı olma meselesi var. 6 Kasım seçiminde bunu ifade etmenin en uygun yolu, kuşkusuz, boş oy, geçersiz oy vermekti. (Bizim için esas sorun faşist cunta değil, bir bütün olarak faşist düzen, hakim sınıfların faşist devleti olduğu için biz seçimlere katılmama propagandası yaptık. Bugünkü şartlarda seçimler konusundaki çağrımızın en ileri kesimi kazanmaya yönelik propaganda olduğunu da hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeye - cek berraklıkta ortaya koyduk.) Geçersiz oy, her biri cuntanın müsaadesi ile kurulmuş partileri reddetme; bu anlamda cuntayı reddetme anlamına gelecekti. Böyle bir tavır henüz faşist düzenin sınırları içinde; ve fakat askeri faşist cuntaya karşı bir muhalefetin ifadesi olacaktı. Yığınların büyük çoğunluğu oylarını bu yönde de kullanmadılar. Askeri faşist cuntaya karşı olmalarını; cuntaya görünüşte en uzakta olan cunta markalı partiyi, ANA P'ni birinci parti yaparak, cuntaya en yakın görülen partiyi ise sonuncu yaparak gösterdiler. Bu da bir anlamda cun

taya karşı olmayı ifade eden bir tavırdı, ama var olan şartlar içinde, bizzat cuntanın sağladığı imkanlar çerçevesinde cuntaya muhalefeti en ılımlı yoldan ifade etme tavrı idi. Şimdi bu tavrı sanki en doğru tavır bu tavırmış gibi göstermek, "halkın yüzyıllar içinde edindiği bilgelik" hakkında yağ çekmek, komunizm adına utanılacak bir tavırdır.

R. Yörükoğlu efendinin 6 Kasım seçimlerinden çıkardığı ikinci sonuç da ilginçtir. O seçim sonuçlarının "sosyal-demokrasinin solunda duran solun Türkiye toplumunda taşıdığı buyuk ağırlığı" da gösterdiği tezini ileri sürüp, bunu şöyle "ispatlıyor":

"Tablodan anlaşıldığı gibi, geçersiz oy-seçime katılmayan-oy hakkını yitiren oranı %18.3'tür. Seçime katılmanın zorunlu tutulduğu bir zorbalık ortamında bu ORANIN TÜMÜNÜ şu ya da bu düzeyde BİLİNÇLİ SOL olarak kabul etmek hiç de yanlış olmaz."

Buyrun! Geçersiz oylar artı seçime katılmayanlar artı oy hakkını yitirenler... Bunların hepsini "bilinçli sol" saymak, Yörükoğlu'na gore "hiç de yanlış olmaz". Ne diyelim? Bir tek şartla "hiç de yanlış" olmaz, o da mesela seçim günü oy verirken, yabancı ajansların "Kime oy verdiniz?" sorusuna "Kimseye" cevabını veren Demirel'i ve onun gibileri "bilinçli sol"a saymak kaydı ile! Bu gidişle Demirel'in "İşçinin Sesi"ne kaydını yaptırması kimseyi şaşırtmaz tabii! Ya da daha iyisi "İşçinin Sesi"nin gidip AP'ne, ya da eski CHP'nin devamına iltihak etmesidir! Böylece "bilinçli" ve örgütlu "sol" parçalanmışlıktan kurtulur! Geçersiz oyların tümünün "bilinçli sol"a sayılması açısından durum böyledir. Seçime katılmayanlar açısından durum pek değişik değildir. Katılmayanların en azından bir bölumü toplumun en "apolitik" kesimidir. Oy hakkını yitirenlerin de bir bolümü için de aynı şey sözkonusudur. Bunların tumunu "bilinçli sol"a saymak "hiç de" değil ama "çok" yanlıştır!

Yörükoğlu efendi; "sosyal-demokrasinin solunda" olan gücün ağırlığını ille de 6 Kasım seçim sonuçlarının rakamları temelinde "ispat" çabası içinde, ve bunu ispat için bir başka ilginç "sonuç"a daha varıyor. O da şu:

"Üçüncü sonuç, burjuva muhalefetinin (AP artı CHP artı MSP) belkemiksizliğidir. Demirel'in 'Gökalp mektupları' ve üç partinin de geçersiz oy çağrıları ardından 'demokrasi kavgasını' yeterince verdiklerini düşünerek seçimden haftalar önce ÖZAL'A ÇARK ETTİLER. Bunu yaparak FAŞİST REJİMİ bir yanıyla BİR KEZ DAHA İFLASTAN KURTARDILAR. (%20 ÇERÇEVESİNDE BİR GEÇERSİZ OY REJİMİN SONUNU GETİRİRDİ.) BIR KEZ DAHA ONUNLA UZLAŞTILAR." (agy) (abç)

Önce burada yine "İşçinin Sesi"nin "faşist rejim" anlayışı bir kez daha görülmektedir. "İşçinin Sesi"ne göre faşist rejim; askeri faşist cuntadır. AP, CHP, MSP katiyen faşist rejimin parçaları değildir. Onlar olsa olsa, "faşist rejim"le uzlaşma gafleti içindedirler. O kadar! Cunta gittiği zaman "faşist rejim" de bitecektir! İşte "İşçinin Sesi" revizyonizminin Turkiye'de faşizm konusunda düşündükleri, savundukları bunlardır. Bunların ne Marksizm-Leninizm ile, ne de Turkiye gerçekleri ile ilgisi yoktur.

İkinci olarak, "faşist rejimin" iflası konusunda söylenenler vardır. 6 Kasım 1983 seçimlerinde %20 çerçevesinde (Acaba neden %20 de, mesela %30 veya bilmem kaç değil? —BN) bir geçersiz oy "rejimin sonunu getirirdi". Bütün hesaplarını AP-CHP-MSP'nin tabanlarını boş oy atmaya çağırması, ve bu tabanların da buna uyması, bu temelde "faşist rejimi iflas ettirme" başarısı(!) üzerine kuran "İşçinin Sesi", geçersiz oyların düşüklüğü sonucu, "aldatılmış ve terkedilmiş sevgili" burukluğu içinde veryansın ediyor kendisinin de dahil olduğu "burjuva muhalefet"in AP-CHP-MSP'sine!

Burada söylenecek birinci şey, %20'lik bir geçersiz oy oranının "faşist rejimin sonunu getireceği" tezinin bir aptallık olduğudur. Ülkemizde faşist cuntanın değil, faşist rejimin sonu ancak ve yalnız devrimle gelir. Şu veya bu derecede geçersiz, ya da geçerli oyla değil. Faşizm oylarla değil, yığınların silahlı mucadelesi ile yıkılabilir ve sonunda öyle yıkılacaktır. İkinci olarak söylenmesi gerekli olan, faşist rejimin değil ama askeri faşist cuntanın da %20'lik bir geçersiz oyla sonunun geleceği tezi de parlamentarist bir aptallık olduğudur. %20'lik bir geçersiz oy, kuşkusuz cuntayı %5'likten daha fazla rahatsız ederdi. Ama cunta yine de %80'in kendi partilerine oy verdiği ile övünüp, meşru olduğunu, bizzat parlamentarizm hayranlarına karşı da savunabilirdi.

Üçüncu olarak, R. Yörükoğlu efendi burada AP, CHP ve MSP'nin seçimden haftalar önce boş oy verme çağrısı yapmaktan vazgeçtikleri ve Özal'a çarkettikleri tezini ileri sürüyor. Bu tezin verilerle ispatlanma çabasını aramayın. Bulamazsınız. Çünkü böyle bir çarkediş gerçekte değil, Yorükoğlu'nun kafasındadır. R. Yörükoğlu da, boş oy çağrısı yapan bütün oportünist-revizyonist cephe de, AP, CHP ve MSP'nin tabanının en azından önemli bir kesiminin boş oy atacağını hesaplıyor, hesabını bunun üzerine kuruyordu. Seçim sonuçları, boş oy oranının AP, CHP, MSP'nin toplam olarak aldığı oyların oranının 18'de biri kadar bile olmadığını gösterdi. O halde bu nasıl açıklanacak? Olsa olsa AP, CHP, MSP "ortak davaya" (Cuntaya karşı mucadele!!!) ihanet etmişlerdir! İyi ama bunun ispatı nerede? İspatı "kendinden menkul". Bir de tabii böyle bir hesaplamada "geçersiz oyların" tümünün bilinçli sola "sayılması" imkanı çıkar!

AP, CHP ve MSP tabanının boş oy kullanma yerine, oylarını Cunta markalı partilerden birine atmasını, AP, MSP ve CHP'nın seçim oncesinde boş oy atmaktan vazgeçmesine bağlamak, böyle açıklamak; onların eski tabanlarını olduğu gibi ellerinde tuttuğu varsayımı uzerine kuruludur. Boyle bir varsayım AP, CHP ve MSP gibi partileri "gözunde buyutmek"ten başka birşey değildir. Bu noktada Yörukoğlu'nun T"K"P'nın diğer kanadına getirdiği "burjuva kuyrukçuluğu", "burjuva muhalefeti gozünde büyutme" tespitleri aynen kendileri için de geçerlidir.

Bu çok bilimsel(!!!)gorünuşlu saçmalıkların ardından R. Yörukoğlu şu tespitleri de yapıyor:

"Bu seçimlerle toplum yaşamında yeni bir donem başlamıştır.. .. Faşizm çözülme sürecine girmiştir... Faşizmin geri devşirilme, çozülme donemi başlamıştır."

Faşizmi, faşist cunta olarak yorumlarsanız; ve onun sivil elbiseler giymesini de ehven-i şer görürseniz, o zaman yukarıdaki tespitler anlaşılır olur. Ama boyle yapanların kendilerine komünist deme hakkı olmadıklarını biraz Marksizm-Leninizmden haberi olan her kişi teslim etmek zorundadır.

"Faşizm devşirilme, çözülme dönemine girdi." Bunu söyleyen, cunta geldikten sonra, "Tanklarla gelen devrimle gider" diyen "İşçinin Sesi"! Şimdi tanklarla gelenin, devrimle gitmediğini söylüyor. R. Yorükoğlu buna da şu açıklamayı getiriyor:

"Biz faşist cunta başa geldiğinden bu yana surekli olarak 'Tanklarla gelen devrimle gider' dedik. Faşizmin (Dikkat! Cunta yine faşizmle eşitlendi!!! —BN) Turkiye'de sozünu ettiğimiz türden bir çözülme surecine girişi bu belginin yanlışlığını mı kanıtlar? (Sümme haşa! Siz hiç yanılır mısınız? —BN)
Tabii ki hayır! O belgi devrimci güçlerin görevini ve hedefini anlatır, (Şimdi sıkı durun!!! —BN) FAŞİZMİN GİDIŞİNDE TEK YOLUN DEVRİM OLDUĞUNU ANLATMAZ. Bunu yayınlarımızda defalarca işledik. Faşizmin devrimsiz eriyerek ortadan kalkmasının yakın tarihte çok örneği vardır. Ancak boyle yollar halkın gerçek kurtuluşuna varmaz."

Ne diyelim? Ülkemizde faşizmin (şu ya da bu faşist hukumet biçiminin değil!) gidişinin tek yolunun devrim olmadığı şeklindeki revizyonist bir tez bundan daha berrak bir şekilde herhalde ifade edilemez. Boylece "İşçinin Sesi" revizyonizminin çok radikal görunuşlü "Tanklarla gelen, devrimle gider" yollu sloganlarının da içi boş birer balon, taraftarların gözlerini boyamak için bir araç olduğu bir kez daha belgelenmektedir.

B- Orta Yolcu Akımlardan Dev-Yol:

6 Kasım seçimlerinde cunta girdiği "sınavdan çaktı"!!!

Turkiye toplumunu son dönemde açık anti-Marksist, toplumun üzerinde, adeta sınıflar uzerinde devlet/ ve buna karşı "toplum" teorileri ile açıklamaya çalışan Dev Yol; seçimler öncesinde diğer oportünist-revizyonist cephe unsurlarının büyük çoğunluğu gibi umudunu kendisinin "elitçi yonetim anlayışına karşı" "milli iradeci anlayışın temsilcisi" olarak değerlendirdiği AP, CHP, MSP gibi partilerin tabanının geçersiz oylarına bağlamıştı. Ona göre de Cuntaya iyi bir ders vermenin yolu, boş, geçersiz oylardan geçiyordu.

Boş-geçersiz oy oranı beklenenin çok altında oldu. Ama ne gam! Ne de olsa ANA P seçildi! Dev-Yol borazanlığını iyice üstlenen "Demokrat Türkiye", Kasım 1983 tarihli 23. sayısında seçim sonuçlarını

"6 Kasım seçimlerinde halk Cuntaya hayır dedi"

başlığı ile; ve "Türkiye toplumu demokrasi dışı çozumu reddetti. Cuntanın Partisi MDP'yi eledi", "Bu seçim sonuçları halkımızı güdülecek bir sürü gibi görmek isteyenlere ders olmuştur" altbaşlıkları ile sunduğu bir yazıda; ve "6 Kasım seçimleri gerçeği" başlıklı imzasız bir yazıda yorumladı.

6 Kasım seçimlerinin "halk cuntaya hayır dedi" şeklinde yorumlanması, gerçeğin yalnızca bir yanının koyulmasıdır. Türkiye toplumunun "demokrasi dışı çozumu reddettiği" şeklindeki yorum bütünü ile anti-Marksist; Türkiye gerçekleriyle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir yorumdur. Anti-Marksisttir, çunku Türkiye toplumu sınıflara bolünmüş bir toplumu yekpare bir bütünmüş gibi göstermekte, bu "toplum"un butün olarak demokrasi dışı çozume karşı çıktığını belirtmektedir. Halbukı bu toplum sınıflara bölünmüştür. Ve bu toplum içinde yer alan sınıfların

yeni siyaset "ustaları" dışında halktan da şamar yediği tezini ileri sürüp şöyle diyorlar:

"Kitleler sessiz ama anlamlı bir biçimde Cuntayı, askeri yönetimi, sıkıyönetimleri istemediğini, 12 Eylül gibi açık faşist yönetimleri benimsemediğini bütün dünyaya ilan etmiştir.... Halkın bu şekilde billurlaşan tepkisi Cuntanın suratına indirilen ikinci şamardır. Kitleler sözlerini net ve anlamlı biçimde söylemiştir. Cuntayı istemiyoruz. BU SÖZ BUGÜNKÜ ŞARTLARDA BAŞKA TÜRLÜ DE SÖYLENEMEZDİ ZATEN!" (agy,s. 2) (abç)

Burada söylenen de açıktır: Kitleler "bugünkü şartlarda" "Cuntayı istemiyoruz" demenin tek yolunu —menşeviklere göre "başka türlü söylenemezdi"!!!— kendiliklerinden bulmuştur! İşte R.Yörükoğlu revizyonistinin iğrenç kitle kuyrukçuluğu menşeviklerde de bu biçime bürünüyor.

Menşeviklere göre "bugünkü şartlarda" "Cuntayı istemiyoruz" demenin tek yolu, ANA P'ni birinci yapmak, HP'yi ikinci yapmak en az oyu da MDP'ye vermek idi. Önce burada menşeviklerin bütün diğer oportünist-revizyonist cephe unsurları gibi soruna esas olarak "Cuntayı (Bir bütün olarak faşist devleti değil,faşist komprador patron ağa düzenini değil, yalnızca Cuntayı —BN) istemiyoruz" deme penceresinden yaklaştığı tespit edilmek zorundadır. Menşeviklere göre de 6 Kasım seçimlerinde komünistler (kendilerine komünist diyorlar!) için de esas olan, yığınlara "Cuntayı istemiyoruz" demeleri yönünde çağrı yapmak, yığınlar içinde devrimin değil, reformun propagandasını merkeze koymaktır!

Ama soruna salt, ya da esas olarak "Cuntayı istemiyoruz" deme penceresinden yaklaşılsa bile; bunu demenin "içinde bulunulan şartlarda" tek yolunun yığınların yaptığı gibi Cunta partilerinden, Cuntaya en uzak göruneni seçmek şeklinde olduğunu söylemek, aptalca bir iddia ileri sürmektir. Var olan şartlar kitleleri ANA P'ni seçmeye zorlamıyordu. Kitleler geçersiz oy ile de "Cuntaya tepki"lerini ifade etme imkanına —hem de kanunlar çerçevesinde!!!— sahiptiler. Kitlelerin büyük çoğunluğu bu imkanı kullanmadı. Tercihini Cuntanın partilerinden Cuntaya en uzak görüneni seçmek yönünde yaptı. Şimdi kendine devrimci ve hatta komunist diyen, oturup gerçekte kitlelerin geniş kesiminin kendi uzun süreli çıkarlarına ters bu tavırlarının sebepleri üzerine düşünecek, bu durumu nasıl aşarım diye kafa yoracak yerde; geniş kitlelerin tavrını bu şartlarda doğru olan tek tavır imiş gibi gösteriyorsa; yaptığı iğrenç bir kitle kuyrukçuluğundan başka birşey değildir.

Menşeviklerin mantığına göre "bugunku şartlarda" "Cuntayı istemiyoruz" "başka türlü söylenemezdi" ise; o zaman seçimler öncesi doğru "taktik" "Oyunu MDP'ye verme!" şeklinde bir çağrı olmalı idi!

Bir zamanlar faşizmi MHP ile eşitleyen PDA karşı-devrimcilerinin seçimler ile ilgili "MHP'ye oy verme" çağrısının "bugunku şartlara" uygulanmış bir şeklinden başka birşey olmayan "taktik"!!! Ve menşevikler seçimler öncesinde bu harika taktiği,yakalarına taktıkları bir gazoz kapağından başka birşey olmayan "oncu"luklerine rağmen(!) keşfedememiş oldukları için hatalıdırlar!!! Nitekim Menşevikler bu konuda açıkça "hata yaptık" demeseler de o anlama gelen şu lafları söylüyorlar:

"6 Kasım seçimlerinden çıkarmamız gereken en önemli ders şudur; biz bu seçimlerin muhtemel sonucunu önceden göremedik. Cuntanın ve hakim sınıfların iç çelişkilerini ve ilişkilerini iyi hesaplayamadık. Cuntanın esas ve açık tercihini,MDP'yi tek başına iktidara getirmeye yeteceğini sandık. Boylece hem cuntayı olduğundan guçlu görmüş olduk, hem onun gücünü abartma konumuna düştük, hem de kitle muhalefetinin muhtemel seyrini ve alacağı biçimi iyi hesaplıyamadık. SODEP ve Doğru Yol'un cuntaya açık tavır alabileceği ve tabanlarını 'boş oy' kullanmaya seferber edebilecekleri gibi bir sonuca vardık.
Bütün bunlar, halihazırda kitlelerin nabzını elimizde tutmakta ve gelişmeler karşısında yeterli siyasi uyanıklığı gostermekte hala yetersiz olduğumuzu; değişen şartlara, zamanında ve gereği gibi ayak uyduramadığımızı göstermektedir. Bu bir hastalıktır. Bu hastalıktan kurtulmanın çaresi de siyasi uyanıklığımızı son derece arttırmak ve kitlelerin nabzını elimizde tutmasını öğrenmektir. Burada şunu belirtelim ki, bu hastalığa yakalanan sadece biz değil, butun devrimci harekettir. Çünkü hemen hepimiz de aynı sonucu bekliyorduk. Bunun için diğer siyasetler de bu durumlarını görmelidirler. Gerek 'boykot', gerekse 'boş oy' kullanma taktiği, bu seçim doneminde de geniş kitleleri kucaklayan taktikler olamamıştır." (İKK S.51, s.3)

Soylenenler oldukça açıktır: Menşevikler "kitlelerin nabzını ellerinde tutamamışlardır", "Değişen şartlara zamanında gereği gibi ayak uyduramamışlardır", "Bu bir hastalıktır"... Onlar bunun için "Bu seçimlerin muhtemel sonucunu onceden görememişlerdir"... Bunun sonucunda "Gerek boykot, gerekse boş oy kullanma taktiği, kitleleri kucaklayan taktikler olamamıştır". (Burada geçerken, hem boş oy vermeyi, ve hem de seçimlere katılmamayı birlikte "pasif boykot" olarak adlandırmış olan menşeviklerin, şimdi "boş oy verme" ve "boykot" diyerek boş oy vermenin boykot olmadığını tespit etmeleri ilginçtir.)

Bütün bu söylenenlerden bir tek şey çıkar: Eğer Menşevikler bu seçimler oncesi yukarıda yakındıkları hastalıktan muzdarip olmasalardı; ANA P'ni seçin! HP'yi seçin! MDP'yi seçmeyin de kimi seçerseniz seçin çağrısı yapacaklardı! Böylece "kitleleri kucaklayan taktik" uygulamış olacaklardı!!! İşte menşeviklerin ince "taktik" adına vardıkları nokta da şimdilik burasıdır!!!

Menşevikler İKK'nın 51. sayısında, "6 Kasım seçimleri ve bazı siyasetlerden inciler" başlıklı bir yazıda, doğrudan bizimle de güya polemiğe girip; seçimler konusunda "taktik" belirlerken kıstaslarının "kitlelerin içinde bulunduğu durum" olduğunu bir kez daha üstüne basa basa vurguluyorlar. Şöyle diyorlar:

"İkincisi; tavrın saptanmasında kıstasları 'kitlelerin içinde bulunduğu durumdur'. Evet, bizce, yani Marksist-Leninistlerce bu sorun hayati derecede önemlidir. Hizip için sorun nedir peki, bunun cevabını açıkça versin. Hizip tavrını neye göre belirlemektedir? Bu soruların cevabını verince, soruna nasıl iradi ve salt kendi düşünceleri ile yaklaştıkları ve bu konuda 'sol'ların konumunda olduğu açıkça ortaya çıkar." (s.6)

Tartışılan bağıntıda menşeviklerin "kitlelerin içinde bulunduğu durum" için "bu sorun hayati derecede önemlidir" demesi, hiçbir şey söylememektir. Çünkü tartışılan sorun bu sorunun hayatı önemde olup olmadığı değil; bunun tek başına belirleyici kıstas olup olmadığı sorunudur.

Menşevikler için "taktik", milyonlarca kitleleri harekete geçirmek için tespit edildiğine gore; o zaman kitlelerin durumu taktik saptanmasında belirleyici olandır.

Biz ise "taktik" saptanmasında; yalnızca kitlelerin durumunun belirleyici olmadığını; Devrimin durumu, Karşı-Devrimin durumu, partinin içinde bulunduğu durum vb. bir dizi faktörün birlikte taktik saptamada belirleyici olduğunu söylüyoruz.

Bunun ötesinde "taktiğin"; partinin içinde bulunduğu durum ve gücünü, önündeki görevleri mutlaka gözönüne alması; ve partinın önündc duran görevleri çözmeye en iyi hizmet edecek şekilde ele alınması gerektiğini duşunüyoruz.

Bunun ötesinde, partinin henüz kendi kendine yeterli bir güç haline bile gelmemiş olduğu parti inşasının birinci aşaması içinde, partinin kitleler açısından önünde duran esas görevin henüz milyonlarca kitleyi değil, bu milyonlarca kitleyi yönetebilmek için kitlenin en ileri unsurlarını kazanmak olduğunu;bu yuzden de "milyonlarca kitleyi devrimci mevzilere yerleştirmek" anlamında bir "taktik"in çok sınırlı olacağını Stalin ile uyum içinde söylüyoruz.

Henüz "oncüyü ideolojik olarak kazanmamış" olanların, sanki bunu yapmış gibi, milyonlarca kitleyi devrimci mevzilere yerleştirme adına ince(!) taktikler uygulamaya kalkmasının "cin olmadan adam çarpma"ya benzediğini söylüyoruz.

Lenin'den hiçbir şey anlamayan (ve belki de anlamak istemeyen) menşevikler, sağlam bir teoriye, sağlam bir kadro çekirdeğine, sağlam bir örgütlenmeye sahip 1905, 1906, 1907 Bolşeviklerinin taktiklerini, boylarına poslarına bakmadan kendilerine uygulamaya kalkıyorlar! Onu da iğdiş edip yapıyorlar. Ve sonunda Karşı-Devrimin bir bölümünü bir diğer bölümüne karşı destekleme çöplüğünde soluğu alıyorlar! İşte "cin olmadan adam çarpmaya" kalkıldığında olacak olan budur.

Menşevik hizipçiler, hiziplerini biraz daha yaşatabilmenin telaşı içinde, bizim bu konuda söylediklerimizi de anlamazlıktan gelip şöyle diyorlar:

"Hizip bizim bu konudaki tavrımızı 'cin olmadan adam çarpma' olarak nitelendiriyor. Son olarak şunu da söyleyelim ki, eğer cin olmadan hizibe çarptıksa ve hizip bundan yakınıyorsa bu bizce iyidir. (Hayır, biz sizin bize çarptığınızdan yakınmıyoruz. Siyasetle biraz uğraşan her kişi bu yonde bir yakınmamız olmadığını, tersine şimdiye kadar bizim eleştirilerimiz konusunda mezar suskunluğu içinde olduğunuzdan yakındığımızı bilir. Aptal olmayan her kişi de, 'Cin olmadan adam çarpma' benzetmemizi, oportünistlerin kendi güçlerini abartmaları ile bağıntılı yaptığımızı, şu andaki durumları ile bırakalım devlet yıkmayı, 'çam bile deviremeyecek' olanların, hakim sınıflar arası çelişmelerden yararlanma adına Karşı-Devrimin kuyruğuna takılmaları ile bağıntılı yaptığımızı bilir. —BN) Bir de cin olup çarparsak hizibin herhalde korkudan ödü patlar ölür. Zaten komada olan hizibin ölümu eninde sonunda bizim elimizden olacak her halde." (s.7)

Kuçuk çocuklar vardır. Gece karanlıkta korkularını bastır -

bir bölümü kesinlikle "demokrasi dışı" çözümün, çözümlerin yanındadır, ve evet uygulayıcısıdır. Toplum / elitçi yönetici bürokratlar şeklinde bir karşıtlık yaratma, Marksizm-Leninizmin sınıf tahlilinden bütünüyle uzaklaşmaktır. Böyle bir tahlilin Türkiye'de 6 Kasım seçimlerinde olan ile de yakından uzaktan bir ilgisi yoktur. Çünkü 6 Kasım seçimlerinde seçimlere katılan yığınların büyük çoğunluğu "demokrasi dışı" bir düzen olan faşist düzen sınırları içinde hareket etmiştir. 6 Kasım seçimleri sonrasında ortaya çıkan "çözüm"ün "demokrasi içi" bir çözüm olduğu savunulmadıkça; 6 Kasım seçimlerinde "toplum demokrasi dışı çözümü reddetti" yorumu yapmak imkansızdır. İşte Dev Yol'cuların çok bilimsel görünüşlü saçmalıklarının vardığı nokta budur. Bunlar geldikleri noktada Özal'ı "demokrasi içi" göstermeye varmışlardır. Şaşmamak gerek. Bunların siyasi haleflerinin bir bölümü de 12 Mart yenilgisi sonrasında faşizmin mahkemelerinde "Demirellerin ne kadar ilerici olduğunu kavramadıkları" yönünde özeleştiriler yapmışlardı!

"Demokrasi dışı çözüm"ün reddedildiği tezinin hemen ardından gelen, ve bir anlamda bu tezin gerekçesi olan "toplum Cuntanın partisi MDP'yi eledi" tezi, Dev-Yolcuların anlayışını en berrak biçimde ifade etmektedir. Mantık açıktır: Cunta eşittir "demokrasi dışı çözüm"dür. Cuntanın partisi MDP'dir. MDP seçimlerde elenmiştir. İşte böylece "demokrasi dışı çözüme" her derde deva "toplum" hayır demiştir. Bu mantık Cunta dışında hemen her çözümü "demokrasi içi" gören ve gösteren mantıktır. Bunun yanlışlığı ortadadır.

Kaldı ki, yalnızca Cunta bile "demokrasi dışı" görülse,yine de 6 Kasım seçim sonuçlarının "demokrasi içi" olduğunu savunmak ancak bir tek şartla mümkün olur, o da MDP dışındaki partileri Cuntadan bütünü ile bağımsız olarak göstermekle. Dev-Yol da bunu yapıyor. Ona göre yalnızca MDP Cunta partisidir! Diğerleri, ANA P ve HP ne partisi acaba? Onlar Cunta tarafından kurulmalarına ve seçimlere katılmalarına "izin" çıkarılmış partiler değil mi? "12 Eylül felsefesi"ne bağlılıkları tescilli partiler değil mi? Bu noktada ANA P ve HP'nin savunuculuğu konumunda duran Dev Yolcular, nerdeyse sağcılıkta sosyal-faşist TKP'yi geçme durumundadırlar!

6 Kasım seçimleri gerçeği başlıklı imzasız yazıda Dev Yolcular diğer şeylerin yanında şunları söylüyorlar:

> *"Cunta,geleneksel muhalifi, resmi devlet çizgisine her zaman karşı olmuş popülist 'milli irade'ci eğilimi kendi alanında, yani milli iradenin tezahürü olan seçimler platformunda vurma cesaretini ilk defa gösterebildi.*
>
> *7 Kasım sabahı ise görülen odur ki; cunta, büyük avantajlar ve olanaklarla girdiği bu sınavdan çakmıştır.*
>
> *Toplumun büyük bir çoğunluğu ise 12 Eylül icraatında ifadesini bulan demokrasi dışı bir yönetim anlayışını onaylamayarak sınavdan başarıyla geçmiştir. Çünkü Türkiye toplumu, 12 Eylül'ün can güvenliği ve huzur olmayan günlerinin acı hatıralarına, eski siyasal temsilcilerinin çözümsüzlüklerine, devrimci ve demokratların siyasal arenadaki etkisizliklerine rağmen geleneksel özelliklerine ve siyasal olgunluğuna uygun bir biçimde demokrasi dışı bir yönetim anlayışını reddetmiştir. Bu nedenle diyebiliriz ki, HP'de ama özellikle ANAP'nde toplanan oylar çok farklı siyasal eğilimlerin cuntaya, bir yanıyla da elitçi resmi çizgiye duydukları tarihsel tepkilerin birleşmiş bir ifadesidir.*
>
> *Kısaca 6 Kasım seçim sonuçlarının en genel ve özlü ifadesi; faşist cuntaya atılmış bir tokat olması ve herşeye rağmen halkın demokrasi özleminin sönmemesidir. Ama şurası gözden kaçırılmamalıdır ki; Türkiye toplumu geleneksel özelliklerine de uygun olarak cuntaya karşı tepkisini radikal bir biçimde ve içerikte ifade etmemiştir. Üç yıldır siyasal arenada kendisini etkili bir biçimde hissettiremeyen devrimci ve demokratların ve Ecevit'te ifadesini bulan bir kısım sosyal-demokratların cuntanın dayattığı seçimler platformunu bütünüyle reddeden, program ve eylem itibarıyle en solda yer alan çizgilerini tasvip etmemiştir. Ama aynı zamanda birincilere göre siyasal arenada etkili olabilen Doğru Yol ve SODEP'in seçimler platformu içinde radikal olan geçersiz oy kullanma önerilerini de tercih etmemiştir. Toplum her iki çizginin de yol açacağı siyasal bir çatışmayı istememiş,cuntanın sunduğu seçenekler dahilinde daha istikrarlı ama köklü değişimlere yol açmayacak kısa vadeli pragmatik bir tavrı tercih etmiştir. Ama şöyle ya da böyle, sonuç olarak toplum, demokrasi dışı bir çözümü reddetmiştir."*

Burada Dev-Yol revizyonizminin bir yanda toplumun üzerinde, topluma karşı, sınıflarüstü devlet anlayışı; diğer yanda HP ve ANA P'ni "demokrasi içi" gören anlayışı bütün berraklığıyla ortadadır. Dev-Yol burada son söyledikleri ile "demokrasi içi" olarak değerlendirdiği seçim sonuçlarında "toplumun" tepkisini "radikal bir biçimde ve içerikte ifade etmemiş olması"ndan duyduğu üzüntüyü ifade ederken, aslında "cuntaya atılmış tokat"ın fazla can yakmayan bir tokat olduğu gerçeğinin üzerini örtemenin zorluğu içindedir. İlginç olan, bu bağıntıda Dev-Yol'un neyi "en sol"da gördüğüdür. Dev Yol'a göre seçimlerle ilgili en "sol" ve en radikal çizgi, "devrimci ve demokratların — ki bundan kasdettikleri kendileri ve diğer oportünist ve revizyonistlerdir. BN— ve Ecevit'te ifadesini bulan bir kısım sosyal demokratların Cuntanın dayattığı seçimler platformunu bütünüyle reddeden, program ve eylem itibariyle en solda yer alan çizgileri"dir.

Şimdi önce program olarak bu "en sol" çizginin; gerçekte salt Cuntaya karşı olma temelinde.bir tavır olduğunu tespit etmek zorundayız. Yapılan bütün programatik açıklamalar, "bu seçimlerde cunta partileri dışında partilere izin verilmemiştir, bu yüzden geçersiz oy verin" şeklinde idi. Faşist devlet iktidarı bir bütün olarak değil, yalnızca Cunta karşıya alınmıştı. "Cunta demokrasisi"ne karşı savunulan, hakim sınıfların cuntanın yasakladığı diğer siyasi partilerinin de katıldığı bir "çoğulcu demokrasi"(!!!) idi. Program olarak bu "en sol" çizgi,faşizme karşı burjuva demokrasisini bile tutarlı bir şekilde savunan bir çizgi değildi. Faşizmin koyu ve askeri bir biçimine karşı, faşizmin sivil, daha az koyu bir biçimini savunma şeklinde bir çizgi idi. Bu "en sol" çizgi, programı açısından, kesinlikle devrimci değildi. Bu "çizgi", yapılabilecek en olumlu değerlendirme ile en fazlası ile reformcu idi.

Bu çizginin eylem itibarı ile "en sol" olduğu tespiti de palavradır. Çünkü bu çizginin önerdiği "eylem", karşı olunduğu söylenen Cuntanın çizdiği sınırlar içinde gerçekleştirilmesi önerilen bir eylem; bu "eyleme" katılan kişileri bırakalım devlet ile karşı karşıya getirmeyi bir yana, faşist askeri cunta ile bile karşı karşıya getirmeyen bir eylemdir. Herkes gidip "anayasal" "hakkı"nı ve "görevi"ni yerine getirecek, seçimlere katılacaktır! Ve bu çerçeve içinde, seçeceği partiye izin verilmediği için bunu yine oyla, "yüzbaşı oyu" ile ifade edecektir! Geçersiz oy kullanmak da oy kullanmaktır. Ve Cuntanın seçimlerine evet demektir! Geçersiz oy kullanma, bizzat Cuntanın çizdiği çerçeve içinde yasak olmayan, hak olan bir "eylem"dir! Bu tip bir "eylem"i çizgi olarak "en sol"da görmek için kişinin kendisinin çok sağda durması gerekir! Dev Yol'un da yaptığı budur. O reform ötesine geçen bir solculuğu aklına bile getiremez hale gelmiştir! Onun için "en sol" olan, reformculuğun sınırında duran bir "sol"dur. İşte revizyonizmin Dev Yol'u getirdiği şu anki nokta budur. "Şöyle ya da böyle, sonuç olarak" ANA P'nın seçim zaferini "demokrasi içi bir çözüm" olarak görme ve gösterme noktası! Böylece onun bugün savunduğu demokrasinin ne menem bir demokrasi olduğu da çıkıyor ortaya!

C- Menşevik İKK:

Bugünkü şartlarda(!) kitleler en doğrusunu yaptı!

Seçimler öncesinde epey yalpalayan; önce "boykot değil, katılıp boş oy verme" diyen, ardından "pasif boykot" deyip, bunu da "isteyen gidip boş oy atsın, gitmeyen gitmesin" şeklinde açıklayan menşevikler, seçim sonrasında "yeni bir döneme girildiği" şeklindeki tezin dışında, "İşçinin Sesi" revizyonistlerinin savunduğu hemen bütün tezleri savundular.

Onların seçim sonuçlarını yorumlaması şöyle:

> *"T.Özal'ın fendi, Evren'i yendi. Ya da Demirel ile Ecevit'in fendi, Cuntayı yendi. Yani tilkiler 'kurdu' faka bastırdı."*
>
> *"Cunta Demirel, Ecevit gibi 'eski', Özal gibi ta Amerika'larda kurs görmüş 'yeni' politika 'kurtlarından' unutamayacağı bir şamar yedi." (İKK, S.51, s.1/2)*

Burada menşevikler faşist cuntanın gönlünde yatan esas partinin MDP olduğunu, ve bu parti yerine ANA P'nin birinci olmasını, buna bağlı olarak geçersiz oyun beklenenden çok az olmasını açıklamak için, "Demirel ile Ecevit'in ve Özal'ın —bu "eski" ve "yeni" siyaset ustalarının(!!!)— fendinin, Evren'i — bu siyasetten anlamaz askeri(!!!)— yendiği" şeklinde bir tez savunuyorlar.

Menşevikler, eski AP ve CHP'nin, DYP ve SODEP'in —artık ne zaman, nasıl oldu ise— ANA P ile el altından anlaştığından yola çıkıyorlar. Onlar için geçersiz oyun bunca az çıkması, ve ANA P'nin bunca çoğunluğu sağlamasının başka açıklaması yoktur. Nasıl aynı tezi savunan sosyal-faşist R. Yürükoğlu'nda herhangi bir ispat yoksa, menşeviklerde de bu tezin verilerle desteklenmesi, ve ispat çabası yoktur. Onlar dedi ya, öyledir!İnanan inanır!!!

Bu tez, eski AP ve CHP'nin oy tabanını olduğu gibi elinde tuttuğu, AP ve CHP seçmenlerinin ve MSP seçmenlerinin kapatılmış eski partilerinin parmak işareti doğrultusunda oy kullanacakları hesabına dayanmaktadır ki; bu hesap 6 Kasım seçimlerinde "sandıktan" dönen bir hesaptır. Menşevikler AP'nin, CHP'nin MSP'nin gücünü abartan bir konum içindedir. Onun dışında, menşevikler buradaki konumları ile gerçekte 12 Eylül sisteminin has adamlarından ve uygulayıcılarından biri olan Özal'ı da askeri faşist cuntaya karşı imiş gibi göstermektedirler.

Menşevikler seçim sonuçlarını yorumlarken, cuntanın eski ve

mak için yüksek sesle türkü çağırır, ıslık çalar, bağırırlar. Menşeviklerin de bizim "ölümümüz" üzerine söyledikleri buna benziyor!!

Bizim "cin" olmaktan anladığımız; —benzetmede hata olmaz derler— özü sözü bir; Türkiye devriminin acil teorik sorunlarını esas olarak çözmüş, Türkiye devriminin programını —Dünya Marksist-Leninist Hareketinin programına bağlı olarak— ortaya çıkarmış; Marksizm-Leninizmi kavrama ve uygulamada ustalaşmış sürekli bir önderler çekirdeğine sahip; sağlam bir örgüt yapısı oluşturmuş bir partinin varlığıdır!!!

Menşeviklerin böyle bir parti olmadığı; ve hiçbir zaman da olamayacakları açıktır. O yüzden onların "cin olup bizi çarpmaları" mümkün değildir. O yüzden de "ödümüzün kopup ölmemiz" ihtimali yoktur!!! Meraklanmasınlar...

Bütün bu tartışma içinde önemli ve belirleyici olan şey,menşeviklerin "taktık" adına "kitlelerin içinde bulunduğu durum"u açıkça ifade etmeseler bile nerdeyse tek kıstas haline getirmeleridir. Kendi durumunu hiç gözönüne almayan böyle bir "taktiğin" kitle kuyrukçuluğunda konaklaması kaçınılmazdır. Menşeviklerin kitle kuyrukçuluğu 6 Kasım seçimleri sonuçlarının yorumunda şimdiki en yüksek (bu yüksekliği revizyonizmin yüksekliği, yani gerçekte alçaklık olarak kavramak gerekir!) noktasına varmıştır.

Onlara ileriki seçimlerde "kitleleri kucaklayan" daha doğru taktikleri seçimler öncesinde keşfetme yönünde başarılar dilemekten başka birşey kalmıyor bize!

10 Ocak 1983
İ. Kaner

TD'K'P'NİN SEÇİM BİLDİRİSİ

6 Kasım'da Türkiye'de yapılan "seçim"ler, oportünistlerin sınanabileceği uygun bir fırsat verdi. Hemen tüm oportünistler, genel reformist hatlarını; tayin edici anlarda hakim sınıflarla uzlaşma yönünde tavır takındıklarını bır kez daha gösterdiler.

Ortak koroya katılanlardan biri de TD"K"P oldu. TD"K"P Merkez Komitesi seçimlerden önce bir bildiri çıkararak 6 Kasım seçimleri ile ilgili tavır takındı. Bu çok(!) devrimci "Komünist" Partisinin bildirisinde sadece iki yerde açıkça "devrimci" (devrim bile değil!) kelimesi geçiyor. Birisi taleplerinin sıralandığı bölümde "Devrimci, demokrat, ilerici tüm siyasi tutukluların serbest bırakılması için" şeklindeki cümle içinde. Diğeri de "Türkiye DEVRİMCİ 'Komünist' Partisi" imzasının içinde.İşte böylesine "çok" devrimci olan TD"K"P Merkez Komitesinin bildirisine biraz daha yakından bakmak yararlı olacak.

Bildirinin başlığı "Faşist generallerin partilerine oy yok!" şeklinde. Böyle bir başlık ister istemez, "faşist generallerin partisi" olmayan (somut olarak "generallerin" onaylamamaları anlamında!) partilere oy var mı biçiminde bir soruyu akla getiriyor. Bu noktaya az sonra döneceğiz ve TD"K"P'nin 6 Kasım seçimlerinde **tek** probleminin (evet, tek!) "faşist generallerin partileri" olduğunu açıklamaya çalışacağız.

Başlığın devamında, faşist Evren ve çetesinin baskı ve zulümlerine; ekonomik, demokratik, askeri alandaki uygulamalarına --en geri kitlelerin anlayacağı bir dil açıklığıyla-- tavır takınılıyor. Seçim denilen şeyin "rezil bir oyun" olduğunu; bu rezil oyunu da boşa çıkarmanın "yolları" olduğunu açıklıyor. Bu "yollar" hakkında da şu açıklamayı yapıyor:

"Ama sandık başına giderek de bu rezil oyunu boşa çıkarmanın, bu oyunu onaylamadığımızı göstermenin yolları vardır. Verdiğimiz oylar geçersiz ve iptal edilecek oylar olursa generallerin bu çabası boşa çıkartılmış olacaktır.

İşte TD"K"P'nin bu seçimlerdeki "taktiği" de, T"K"P'den başlayan ve seçime giremeyen SODEP ve Doğru Yol'un bir dönemki 'taktik'leriyle birleşen taktikten başka birşey değildir! TD-"K"P' oportünistleri bildirilerinde **bir tek yerde bile** "cunta uşağı", "generallerin partileri" dediği seçime katılan partilerin dışındaki partilere karşı tavır takınmıyor. Oysa aynı dönemde "geçersiz oy" savunucusu hakim sınıf partileri açık bir biçimde "komünist" dedikleri güçlerle aralarına kalın sınır çiziyorlardı. TD"K"P Merkez Komitesi, aynı taktikte birleştiği SODEP ve Doğru Yol ile arasına sınır çekici **bir tek söz** bile etmiyor. Amaç sadece "cunta" olursa, olup olacağı da budur zaten. TD"K"P'nin çok "devrimci" taktiğinin özü, "önce cunta" biçimindeki reformizmdir.

Ondan sonra, bildiride talepler yer alıyor. TD"K"P Merkez Komitesinin talepleri şöyle:

"* Tüm halk için serbestçe seçme ve seçilme hakkı, siyasi faaliyet gösterme, parti kurma hakkı,
* Sınırsız grev, toplu sözleşme, özgür sendika kurma hakkı,
* Sınırsız gösteri ve toplantı yapma hakkı,
* İşçi sınıfı ideolojisi başta olmak üzere halkın çıkarlarını gözeten tüm görüşleri serbestçe yayma hakkı,
* Küçük üretici köylülerin kendi ürettikleri ürünlerin taban fiatlarının kendileri tarafından tayin edilmesi hakkı,
* Toprak ağalarının ellerindeki topraklara el konularak yoksul ve topraksız köylülere dağıtılması için,
* Kürt halkının kendi kaderlerinin kendileri tarafından tayin edilmesi hakkı için,
* Devrimci, demokrat, ilerici tüm siyasi tutukluların serbest bırakılması için,
* Türkiye'nin NATO'dan çıkması ve tüm emperyalist güçlerin ülkeden çıkartılması için,
* Emperyalistler ve sosyal-emperyalistlerle yapılan tüm anlaşmaların iptal edilmesi için,
MÜCADELE EDELİM!"

Talepler bunlar. Bu taleplerin tek tek siyasi anlamı üzerinde durmak istemiyoruz. Çünkü örneğin "Kürt halkının kendi kaderlerinin kendileri tarafından tayin edilmesi hakkı" gibi Leninist Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı talebinin reddi olan sosyal-şöven talebi savunmayı reddediyoruz. Ama şimdilik bunları bir yana bırakalım. Taleplerin doğru olduğunu varsayalım.

Buradaki temel sorun şudur: Sıralanan taleplerin **hiçbirisi** bir **devrim** olmaksızın gerçekleşmesi mümkün olmayan taleplerdir. Karşılanması ancak devrimle mümkün olacak bir talebin, çözümünün devrimle mümkün olduğunu açıkça ortaya koymayan; devrim olmadan da bu talep gerçekleşebilirmiş gibi anlayışlar yayanlar genel olarak reformistlerdir.

Bütün yukarıdaki taleplerden sonra, insan bunun devrim için mücadele çağrısıyla son bulacağını, bu taleplerin devrimle gerçekleşebileceği açıklamasıyla biteceğini sanıyorsa aldanıyor. Hayır! TD"K"P'nin reformist Merkez Komitesi için bu devrimci tavır biraz yabancı. Sıraladıkları yukarıdaki taleplerden sonra bunların son cümlesi şöyle:

"Bizim için gerekli olan faşist diktatörlük içindeki biçimsel değişiklikler değil, HALK DEMOKRASİSİ,ÖZGÜRLÜK VE BAĞIMSIZLIKTIR!"

Görüldüğü gibi, burada tartışılan, yukarıdaki taleplerin devrimle gerçekleşip gerçekleşmeyeceği vb. değildir. Tartışılan, "bizim için gerekli olan"ın ne olduğu meselesidir. Bizim için Halk Demokrasisi, Özgürlük ve Bağımsızlığın gerekli olduğu açıktır. Sözkonusu olan, başta sıralanan taleplerin ancak devrimle gerçekleşebileceğinin ve bu yüzden de devrim için savaşmak gerektiğinin açıkça belirtilmesinin gerekliliğidir. TD"K"P reformistleri için böyle bir gereklilik sözkonusu değil.

Benzer taktik ustası diğer tüm oportünistler gibi, TD"K"P'nin Merkez Komitesi de gerçekte bu bildiriyi kendi en yakın çevresine, ve onun dışında diğer örgütlerin ulaşabildiği çevresine ulaştırabilecekti, bugünkü şartlarda daha fazlasını yapması imkansızdı. Ama bunlar da sanki milyonlarca kitleye ulaşabileceklermiş gibi, basit dilli taktisyenlik örneği veren bildiriler çıkardılar. Fakat bildiri gidebileceği yere, yani kendi çevresine, ve diğer örgütlerin çevresine gitti. Böylece de "katıl ama boş oy ver" taktiği işte uygulamada esasta bu çevreye yönelik bir taktik oldu. Böylece, az-çok devrimci düşüncelerle tanışıklığı olan insanlara, onları ilerleten değil, onları düzen sınırları içinde hareket etmeye yönelten bilinç verilmeye çalışıldı. Bu oportünistler devrimcilik adına, komünistlik adına, hakim sınıfların doğrudan etkileyemediği kesim içinde, hakim sınıfların ideolojik yayılmasına hizmet etmiş oldular.

EMPERYALİST SAVAŞ HAZIRLIKLARI VE DEVRİMCİ GÖREV(*)

Çeşitli emperyalist devletler bugün dünya halklarına karşı resmen ilan edilmemiş bir savaş yürütüyorlar. Ezilen halkların, işçi sınıfının ulusal ve sosyal kurtuluş için verdiği savaş, emperyalist-sosyal-emperyalistlerin vahşi saldırılarına maruz kalıyor. Tabii ki bütün emperyalist devletler bu saldırgan, yağmacı hareketlerini dünya barışı, "tehlikeye giren güvenlikleri"(!) için yaptıklarını da açıklamaktan geri durmuyorlar. Emperyalizmin doğasında var olan dengesiz ve sıçramalı gelişme, emperyalistler arasında yeni bir dünya savaşını, dünya pazarlarının, sömürge, yarı-sömürge etki alanlarının yeniden paylaşılmasını gündeme getiriyor. Emperyalist ve sosyal-emperyalist sistemin içinde bulunduğu bugünkü ekonomik ve siyasi buhran, dünyanın yeniden bölüşülmesini buhrandan çıkış yolu olarak emperyalist burjuvazinin önüne koyuyor. Emperyalistler (sosyal-emperyalistler de dahil) içte militaristleşmeyi yoğunlaştırırlarken (ekonomilerini askerileştirir, savaş sanayiine dönüştürürlerken), devletin faşist bir nitelik kazanması gittikçe güçleniyor. Tekelci burjuvazi emperyalist ülkelerde işçi sınıfı üzerindeki ekonomik-siyasi baskısını artırıyor, yeni yeni faşist adımlar atıyor.

Bugün emperyalist sistem iki ana kampa bölünmüştür: başını ABD emperyalistlerinin çektiği NATO ve başını Rus sosyal-emperyalistlerinin çektiği Varşova Paktı. Bugünkü emperyalist savaş kışkırtıcılığı bu iki emperyalist haydut grubu arasındadır. Gerek Nato ve gerekse Varşova paktının içindeki emperyalist çelişmeler de ortadan kalkmamış (bu zaten emperyalizm koşullarında olanaksızdır), hatta zaman zaman derinleşmektedir. Fakat bugün emperyalistler arasındaki çelişmede ağırlıkta olan, Nato içinde kümelenmiş ABD, İngiltere, Fransa, Batı Almanya, Japonya vs. ile, Varşova Paktı içinde kümelenmiş olan Rus sosyal emperyalistleri ve Doğu Avrupa'daki Varşova Paktı üyeleri arasındaki çelişmedir. Emperyalist savaş kışkırtıcılığı bugün bu iki emperyalist grubu çılgınca bir silahlanmaya itmiştir. Dünya halklarını toptan imhaya yönelik Atom silahları bu silahlanmanın merkezini oluşturmaktadır.

Yaklaşan emperyalist savaş tehlikesine karşı kitleler içinde hoşnutsuzluk artarken, her türden burjuva-reformist-faşist görüşler de yaygınlığını koruyor.

Marksizm-Leninizm adına pasifizm; barış adına emperyalizmin yardakçılığı özellikle küçük burjuvazi içinde yaygınlık kazanmış durumda. Savaş histerisine kapılmış küçük-burjuvazi; içinde emperyalistlerin bir bölümü de
olmak üzere "ABD ve Rusya" dışındaki her s
nıftan, her kamptan insanlardan barış dile
ciliğine çıkıyor. Lenin, "... küçük burjuv
zi, iktisadi durumunun temel nitelikleri y
zünden, hiçbir bağımsız eyleme girişmeye y
tenekli değildir" diyordu. (Proleter Devri
ve Dönek Kautsky, s.104)

Her renkten oportünist ve revizyonist t
rafından tanınmaz hale getirilen bugünkü s
vaş tehlikesi ve sonuçları konusunda öne ç
kan bazı çok önemli noktaları bu yazının s
nırlı kapsamı içinde açıklamaya çalışalım.

Önce, bugün savaş kışkırtıcılığı ilerlem
sine rağmen, somut olarak savaş (emperyalis
lerarası savaş) başlamamıştır, ve bugün em
peryalistlerin, dünya gericiliğinin saldırı
sı hala daha dünya halklarının ulusal ve so
yal kurtuluş mücadelelerinedir. Emperyali
lerarası çelişki derinleşmesine rağmen, bu
lişki henüz daha ağırlık kazanıp önplana ge
memiştir.

Emperyalist bir savaşın bugünden başlatı
masının önünde birçok engel vardır. Birinci
si, emperyalistler arasındaki silahlanmad
belli bir denge vardır. Her iki emperyalis
kamp da yaklaşık düzeyde silahlıdır. İkinci
si, emperyalist ülkelerdeki iç faşistleşme t
mamlanmamıştır. Üçüncüsü, dünya halklarını
mücadelesi böyle bir savaşı başlatmak için e
peryalist devletlere soluk vermemektedir. V
bütün bunlarla bağıntılı olarak savaşın pat
layacağı derecede olgunlaşmamıştır. Bu sava
şın birer ön uzantıları olarak emperyalist
ler arasında bölgesel gerici savaşlar sürmel
tedir. Bölgesel gerici savaşlar bir yandan e
peryalistlerin yayılmacı faaliyetlerini ge-
nişletirken, diğer yandan buralarda devri
bir durumu olgunlaştırmakta, halkların em
yalizme karşı mücadelesi güçlenmektedir. Sa-
vaşın yarattığı yıkım, açlık, devrimci bir d
rum doğurmaktadır.

İkincisi, bugün iki emperyalist kampta kümelenmiş bulunan emperyalist devletlerin tümü yeni bir dünya savaşında kendi lehlerine daha çok toprak ve etki alanı almak, tekelci çıkarlarını genişletmek için hazırlanmaktadırlar. İrili-ufaklı tüm emperyalistler, içinde bulundukları kamp içinde öne geçmeye çalışmaktadırlar. Bu durum emperyalistler arasında yeni ittifaklara gebedir. Emperyalistlerin bugün için iki kampa bölünmesi görecelidir, değişmez değildir. Oportünistlerin "iki süper devlet" ile bunların önderliğindeki iki kamptan başka, ileriyi, muhtemel gelişmeleri görecek kabiliyetleri yoktur. Onlar için bu durum mutlaktır. Emperyalistler arası dengenin ve sıçramalı gelişme yasasının bu-

gün önde olanı yarın geriye iteceğini, bugün farklı ittifaklar içinde olan emperyalistleri yarın yeni ittifaklar içinde biraraya getirebileceğini akıllarının ucuna dahi getirmiyorlar oportünistler. Öte yandan Nato ve Varşova Paktı içinde de bugün derin emperyalist rekabet vardır. Batı Avrupa'daki emperyalist devletlerin ittifakı olan AET ile ABD arasında rekabet artarken, bu emperyalist devletlerin birbirleriyle de rekabeti derinleşmektedir. Bu durum bütün emperyalist devletler için geçerlidir.

Savaş tehlikesi karşısında şaşkına dönen oportünistler, savaş kışkırtıcısı olarak sadece ABD ve Rus sosyal-emperyalistlerini görmektedirler. İki emperyalist kamp içinde **bugün için** önde olanın ABD ve Rus sosyal-emperyalizmi olduğu doğrudur. Fakat bu iki emperyalist devletin dışındaki emperyalist devletlerin tümü savaş kışkırtıcılığı yapmaktadırlar. Özellikle Batı Almanya, İngiltere, Fransa gittikçe daha çok güçlenmektedir.

Somut olgular iki en büyük devletin dışındaki emperyalistlerin bir yandan silahlanmalarını arttırırlarken, öte yandan hem halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine saldırdıklarını, hem de bölgesel gerici savaşlara katıldıklarını göstermektedir. Sadece bir örnek verelim: 25 Ağustos 1983 tarihli Günaydın gazetesinde çıkan bir haber. Bu habere göre Fransa'nın Afrika'da 10 000' den fazla askeri var. Bunlar son model savaş uçakları, silahları ile donatılmış durumda. Fransız emperyalistleri Afrika'daki durumları tehlikeye girdiğinde bu sayıyı daha da artırmakta ve Çad örneğinde de görüldüğü gibi doğrudan saldırıya geçebilmektedirler.

İki emperyalist devletin savaş kışkırtıcılığında önde olması hiçbir şekilde diğer emperyalistleri "ikinci güç", "ara güç" vs. durumuna sokmaz. Tarihsel gerçeğe bakalım. Birinci Dünya Savaşındaki siyasi tablo da bugünkü duruma önemli ölçüde benziyordu. Bir yanda Avusturya-Alman grubu, diğer yanda İngiliz - Fransız-Rus grubu savaş kışkırtıcılığı yapıyordu.

Lenin sadece bu iki grubun başını çekenleri hedef göstermiyor, her iki emperyalist gurubun sömürgeler ve etki alanları için rekabet ettiklerini; aralarındaki savaşın gerici, yağmacı bir savaş olduğunu, savaşa karşı tek alternatifin devrimci içsavaş olduğunu defalarca vurguluyordu. Oportünistler ölümünden korkar gibi bu Leninist gerçekten korkmaktadırlar.

Bugünkü durumla benzerliği olmayan II.Dünya Savaşının özel koşullarına dayanmak istemekte, ve fakat bugünkü durumla büyük benzerlik gösteren I.Dünya Savaşının derslerini sessizce "unutmakta"dırlar.

Oportünistler silahsızlanma ve barış üzerine boş sözlerle kendilerini avuturlarken , bugünkü gerçeği unutmaktadırlar. Onlar emperyalizm şartlarında silahsızlanmanın boş bir hayal olduğunu, emperyalizm var oldukça dünyanın yeniden paylaşılmasının kaçınılmaz bir gerçeklik olduğunu unutuyorlar. Öte yandan sözde barış hareketini göklere çıkartan oportünistler, bu hareketin emperyalizmi hedeflemediğini, bu hareket içindeki özellikle küçük burjuvaların emperyalist burjuvazinin sofrasından karnını doyurduğunu, emperyalist savaştan emperyalist ülkelerdeki bütün varlıklı sınıfların menfaati olduğunu unutuyorlar. Genel barış çağrıları ile işçi sınıfının bilincini karartmaktan başka birşey yapmıyor - lar. Lenin, Kautsky ile polemiğinde şunları der:

> "Olgular küçük burjuvalarla, 'aydın'lar da içinde bütün varlıklı sınıfların hep birlikte emperyalistlere katıldıklarını gösteriyor, ama Kautsky, kavanoz içindeki adam gibi olağanüstü bir küstahlık ve iyilik taslayan yavan sözlerle olgulara yan çiziyor. Küçük burjuvazinin çıkarlarını, onun davranışına göre değil, bazı küçük burjuvaların sözlerine göre değerlendiriyor. (açL) — bu sözler onların davranışlarıyla her an yalanlansa da." (Lenin, Proleter Devrim ve Dönek Kautsky, s.183)

Devamla:

> "Emperyalizm, varlıklı sınıfların bütün katmanlarının mali sermayeye bağımlılığı ve dünyanın bugün çoğu savaşa katılan beş-altı 'büyük' devlet arasında paylaşılması demektir." (age, s.184)

Bugün Menşevikler de içinde olmak üzere bir dizi oportünist akım, sadece iki en büyük devleti hedefleyen bir çizgi izliyorlar. Onlar böylece diğer emperyalist devletlerin savaş kışkırtıcısı, yayılmacı faaliyetlerinin dolaylı birer yardımcıları durumuna düşüyorlar.

Nihayet; emperyalist savaşların alternatifi meselesine geldik. Bugün özellikle küçük burjuva kesiminde genel bir savaş aleyhtarlığı vardır. Aynı durum Uluslararası Komünist Hareket içinde 1951'lerden sonra (57-60 Deklarasyonlarında) savunulmuştur. Marksizm gerici yağmacı emperyalist savaşları reddederken, devrimci savaşları, haklı savaşları savunur.

Emperyalist savaşın panzehiri devrimci savaştır. Emperyalist savaşı geciktirip önleyecek olan, halkların devrimci mücadelesidir. Kapitalist ülke işçi sınıfının sosyalist devrim, bağımlı ülke halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi emperyalist savaşa soluk vermeyecektir. Bu mücadele süreci bir yandan emperyalist zinciri koparmak, emperyalizmi zayıflatmakta, etki alanlarını daraltmakta; öte yandan emperyalistlerin savaş hazırlığı için fırsat vermemektedir. **Bugünkü barışı** koruma uğruna, statükoyu savunan, emperyalist düzen sınırları içinde kitlelerin kalmasını isteyen her türlü anlayış bugünkü emper

yalist barışın korunmasına da hizmet etmemek emperyalist savaş kışkırtıcılarının —özel - likle bir bölümünün— işine yaramakta, halkları pasifize etmektedir.

Şüphesiz bazı özel koşullarda proletarya ve onun öncüsü komünistler relatif barış için mücadeleyi öne alabilirler. Fakat bu mücadele emperyalizmin tümünü hedeflememektedir. Bu durum kanaatimce emperyalist savaşın tek taraflı olarak kışkırtıldığı belli emperyalist devletlerin öne çıktığı-faşistleştiği şartlarda veya sosyalist bir ülkenin varlığının tehlikeye girdiği özel hallerde ortaya çıkabilir. Fakat bu durumu tahlil etmek, genelleştirmek, her emperyalist savaş tehlikesinin karşısına çıkartmak reformist bir taktiktir.

Lenin Basel bildirisinin bir savaşın yaklaştığını tespit ettiğini söylüyor. Savaşın devrimci bir durum doğuracağını tespit eden Basel bildirisi, komünistlerin bu devrimci durumdan yararlanmalarını, emperyalist gerici savaşı reddetmelerini önerdi. Lenin daha sonra devrimci durumun çıktığını, Basel bildirisinin öngörüsünün doğrulandığını yazıyor ve o günkü görevi şöyle tespit ediyor:

"Burada bütün sosyalistlerin en söz götürmez ve en özsel görevi sözkonusu: yığınlara devrimci bir durumun varlığını gösterme, bu durumun genişlik ve derinliğini açıklama, proletaryanın devrimci bilinç ve enerjisini uyandırma, devrimci eyleme geçmesine yardımcı olma, ve bu yönde çalışmak için devrimci duruma uygun örgütle kurma görevi." (age, s.169)

Bugün de görev her türlü emperyalist sava kışkırtıcısı politikayı teşhir edip açıklamak, kitleleri emperyalist sisteme karşı mücadeleye sevketmek, devrim için hazırlanmaktır. Kitlelerde gelişen savaş aleyhtarlığından yararlanmak, bu konudaki pasifist ve reformist taktikleri teşhir etmek, proletaryanın öncüsünü örgütleyip hazırlamak, devrimc durumun olgunlaştığı durumlarda bu durumda yararlanmaktır. Emperyalizm halkların candü manıdır. Her türlü sahte anti-emperyalist taktikler sonuç itibariyle emperyalizme hizme etmektedir.

Not: Bu yazının Bolşevik Partizan'da yayınlanmasını talep ediyorum. Eleştiriler, ka tılmadığınız noktaları belirtmeniz bu konuda ki tartışmayı ilerletecektir. Bu konu hem genel teorik bir konu ve hem de güncel pratik bir mesele olarak ciddiyetini korumaktadır. Öte yandan oportünistlerin, burjuvazinin kitlelerin bilincini karartıp, yolunu-yönünü karарttıkları bir meseledir. Bizim içimizde hala daha tüm ayrıntılarıyla açıklanıp tahlil edilmemiştir. Bu bakımdan bu meseleye özel bir önem göstermeliyiz.

Bolşevik selamlar

7.10.1983

M. Uzun

(*)

(Elimize bir Bolşevik Partizan okuyucusunun "Emperyalist Savaş Hazırlıkları ve Devrimci Görev" başlıklı yukarıdaki yazısı geçti. Okuyucumuz bu konuda tartışmayı ilerletmek için yazının yayınlanmasını ve tavır takınılmasını talep ediyor. Biz yazıda bugüne dek bu konuda izlediğimiz genel çizginin esasta savunulduğunu düşünüyoruz. Ancak yazıda bize yanlış görülen ve tartışma içinde açıklığa kavuşturulması gereken bazı tezlerin (mesela 1951'lerden sonra Uluslararası Komünist Hareket içinde genel bir burjuva savaş aleyhtarlığının savunulduğu tezi gibi) bazı tezler olduğunu düşünüyoruz. Yazıyı olduğu gibi tartışmaya sunuyoruz.)

Ekim Sosyalist Devriminin yıldönümünde 'International Correspondence' tarafından Paris'te yapılan toplantı

Yazı kurulu içinde "Kanada Bolşevik Birlik" isimli örgütün de yer aldığı "International Correspondence" isimli yayın etrafında birleşen güçler, Ekim Devrimi ile ilgili geçtiğimiz yıl Paris'te yaptıkları toplantının bir yenisini tekrarladılar.

Toplantı Enternasyonal marşının dinlenmesiyle başladı. Ardından "International Correspondence" adına bir temsilci 1 saate yakın bir konuşma yaptı. Anlayabildiğimiz kadarıyla, konuşmasına genel dünya tahliliyle başladı. Bu konuya bağımlı olarak, "eli kulağında emperyalist dünya savaşı" yönündeki tespitlerini haklı kıldığını düşündükleri çeşitli askeri operasyonlar (Çad, Grenada gibi) üzerinde durdular. "Kara Afrika"daki duruma özel ağırlık verdiler.

Bir siyasi akım olarak "International Correspondence"ın çıkışından bu yana olan gelişmeleri, geçirdikleri evreleri uzun uzun aktardılar. Bu arada, eski kardeş örgütlerle ilişkili olarak, "International Correspondence"ın çıkarılması çalışmasında onlara da teklif götürdüklerini, fakat onların bunu reddettiğini vb. açıkladılar. Bizim ve İranlı vb. bazı örgütlerin "International Correspondence" içinde yazılarımızın yer aldığını;tartıştığımızı belirttiler.

Bugün artık "International Correspondence"ın 30 civarında örgütün doğru bulup savunduğu ortak, belirlenmiş bir çizgiye sahip olduğunu bildirdiler. Bu açıklama, "International Correspondence"ın bir tartışma forumu olduğu yönündeki geçmiş açıklamadan değişik, önemli bir yeni tespittir.

Daha sonra mesajların okunması bölümüne geçildi.

İlk olarak TKP/ML(B) adına bir mesaj okundu. "International Correspondence" bu toplantıya bizi resmen davet etmişti. TKP / ML(B)'nin mesajı "soyut birlik mesajı değildi. Geçen yılki mesajını devam ettiren, tamamlamaya çalışan bir mesajdı. Fransızca çevirisi fazla iyi olmamakla birlikte, ne demek istediğimizi öz olarak yansıtıyordu. (Bu mesajı Bolşevik Partizan'ın bu sayısında yayınlıyoruz.)

Daha sonra İran'dan bir örgüt adına mesaj okundu. Mesaj, anladığımız kadarıyla, İran Komunist Partisi adı altında biraradа örgütlenen KOMALA ve UCC (Komünist Mücadeleciler Birliği)'nin mesajı idi. Bu örgütlerin Stalin'i klasik kabul etmeyen Troçkist eğilimli yayınları ve açıklamaları özellikle dikkat çekti.

Üçüncü mesaj yine İran'dan, şu anda dağılmış durumda olan PEYKAR'dan bazı kişilere aitti. Bu mesajda, anladığımız kadarı ile, "International Correspondence"ın troçkist eğilimlileri eleştirmeksizin mesajlarını kabul etmesi eleştirildi. Bazı doğru şeyler savunuldu.

Toplantı, Lenin'in hayatı ve Ekim Devrimine ilişkin temsili bir film gösterisi ile son buldu.

100-150 arası kitle katılımı olan toplantı, aynı temeldeki geçen yılki toplantıya göre birçok bakımdan daha başarısızdı.

16.11.1983

TKP/ML(B)'NİN MESAJI

5.11.1983

DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİ
EKİM DEVRİMİNDEN DE ÖĞRENEREK
MARKSİZM-LENİNİZM İLKELERİ TEMELİNDE
KAMUOYU ÖNÜNDE, AÇIK İDEOLOJİK MÜCADELENİN
ÜRÜNÜ OLARAK YARATABİLMEK İÇİN ÇALIŞALIM !

Değerli yoldaşlar,

Biz TKP/ML(B) olarak, Ekim Sosyalist Devriminin yıldönümünde hazırladığınız toplantıya, Paris'te, eleştirel bir biçimde katılıyoruz. Yoldaşça bir hisle, bu toplantıyla bağıntılı olarak bazı eleştirilerimizi açıklamak istiyoruz. Bu, açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadelenin sağlam temellere dayalı yoldaşça birliği güçlendirmenin de aracı olduğunu öğreten Bolşevik Partinin izinde yürüyebilmek için de gereklidir.

Bugün Marksizm-Leninizmin en temel çeşitli ilkeleri bile, oportünizm, revizyonizm, modern revizyonizm tarafından çarpıtılmıştır, unutturulmaya çalışılmıştır, üzeri küllendirilmiştir. Marksizm-Leninizm dışında herşey olan birçok görüş, Marksizm - Leninizm adına yayılmıştır, yayılmaktadır.

Bugün, Kruşçev modern revizyonizmi hala, Marksizm-Leninizme karşı en tehlikeli ve kendinden sonraki birçok sapmanın kaynağı olma özelliğini korumaya devam ediyor.

"Üç Dünya Teorisi", "Avrupa Komünizmi", Troçkizm gibi açıkça karşı-devrimci akımlar hala Marksizm adına hareket ediyor - lar.

Başını AEP'nin çektiği; Mao Zedung'u bütünüyle inkar eden akım; başını ABD DKP gibi partilerin çektiği "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunan akım; Stalin'den bu yana herşeyin kendileriyle başladığını objektif olarak açıklayan inkarcı akım, vb. Marksizm-Leninizm adına hareket ediyorlar.

Marksist-Leninist güçler açısından, tüm bu ve benzeri akımlarla tayin edici bir mücadele gerçekleştirilmiş değildir. Var olan durum, korkunç bir ideolojik kaosla, gerçek Bolşevik ve devrimci güçlerin birçok bakımdan önemli zayıflıklarıyla, vb. belirlenmektedir.

Kabaca böyle bir ortamda Marksizm-Leninizme kaldığını söyleyenlerin zayıf güçlerini doğru bir şekilde kullanmaları zorunludur. Ekim Sosyalist Devriminin bu yıldönümünde, Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerini kavramaya çalışmalıyız. Onları güncel sorunlarımızın çözüm anahtarı, ve kavradığımız oranda modern revizyonizme ve oportünizme karşı mücadele silahı olarak kullanmaya çalışmalıyız. Aramızdaki ilkesel görüş ayrılıklarını öncelikle ortaya koymalı, bunlar üzerine tartışmalıyız.

İstediğimiz birlik, Marksizm-Leninizmin devrimci ilkeleri temelinde, ideolojik mücadelenin ürünü olarak ortaya çıkacak olan birliktir. Böyle bir sürecin ürünü olmayan birlikler kof olmaya mahkumdur.

Açıktır ki, bu söylediğimiz şeyler temelinde, biz bu toplantıyı bu şekilde hazırlayan yaklaşımları da doğru bulamayız. Geçen yıl buradaki toplantı yine film ve mesajlardan oluşmuştu. Biz, organizatör yoldaşları, film ve mesajlardan oluşan bir toplantı hazırladıkları için eleştirmiştik. Yazılardan anladığımız kadarıyla, bu toplantı da aynı temelde hazırlanmıştır. Bu toplantıların gündeminde, örneğin Sosyalist Ekim Devriminin derslerinin güncel sorunlarla bağlarının kurularak siyasi değerlendirmesi ve tartışması yer almamaktadır.

*Biz genel olarak şu an hazırlanmış olan biçimdeki toplantılara karşı değiliz. Biz **önceliğin** neye verileceğini; bugünkü zayıf güçlerin öncelikle neye yöneltilmesi gerektiğini bilince çıkartmak istiyoruz.*

Bugün Sosyalist Ekim Devrimi birçok ülkede modern revizyonistler tarafından "devlet törenleri" ile "kutlanıyor"; bir çok oportünist-revizyonist güç tarafından parlak toplantılarla "anılıyor". Tüm bu toplantıların genellikle bir tek şeyi; Ekim Sosyalist Devriminin siyasi anlamı ve öğretileri eksiktir.

Bu şartlarda, özellikle Sosyalist Ekim Devriminin öğretilerini merkeze koyan; onlardan öğrenmeye çalışan; onları modern revizyonist, oportunist çarpıtmalara karşı savunan vb. bir toplantı gereklidir.

Ekim Devrimini anmak, ondan öğrenmek demektir!

Ekim Sosyalist Devrimini anmak, onun öğretilerinin kavrandığı ölçüde modern revizyonizme, revizyonizme, Troçkizme ve her türden sapmaya karşı, içerik olarak savunmak demektir!

Yaşasın Marksizm-Leninizm !

Yaşasın Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde birlik mücadelesi !

Bolşevizm yenecektir !

TKP/ML(B)

12 Eylül 83'te 'Spartaküs' Oportünizmi

*Bu yazımızla Spartaküs oportünistlerinin 12 Eylül 1983 üzerine çıkardığı bildirideki oportünizmin **bazı noktalarını** ele alıp eleştireceğiz.*

"DEVRİMCİ DURUM" SORUNU:

Spartakus oportünistleri Türkiye'de 12 Eylül öncesi için devrimci durum tespiti yapmaktan kaçınmaktadır.

Yayınlarımızı takip eden okuyucuların hatırlayacağı gibi eski kardeş örgutlerimizle 12 Eylül 1982'de Türkiye'de 12 Eylül 1980 öncesi devrimci durumun varlığı üzerine aramızda tartışma çıkmış; bizim gayet açık bir şekilde Lenin'in devrimci durum öğretisini temel alarak Türkiye'de 12 Eylul 1980 öncesi devrimci durumun varlığını ortaya koymamıza karşı, eski kardeş teşkilatlar, hem Türkiye ile ilgili fazla bilgileri olmadığı, hem de Türkiye'de 12 Eylül 1980 öncesi devrimci durum olduğu konusunda "kuşkuları" olduğunu belirtmişlerdi. Özellikle 12 Eylul 82' de yaptığımız tartışma toplantılarında "kuşkularını" ispatlaya bilmek için olmadık cambazlıklara giriştiler. Biz butün bu konularda tartışmayı kamuoyu önünde yaptığımızdan ve bu tartışmaya Bolşevik Sayı 5'te (Bkz. Bolşevik Sayı 5, s.34-35-36 ve 58) yer verdiğimizden, burada tekrar bu konu uzerinde durmayı gereksiz görüyoruz. Okuyucu her halukarda bu tartışmanın yeni olmadığının bilincinde olmalıdır.

Spartakus oportünistlerinin 12 Eylul 1983 özel sayısında devrimci durumun varlığı/yokluğu ile ilgili bir tek kelimeyle dahi olsa söz edilmemesinin nedeni, hayranı oldukları eski kardeş örgütlerimizin bu konudaki görüşleridir.

Spartakus yazı kurulu bu sorunu sessizce geçiştirerek halletmeye çalışıyor.

*Spartaküs önderleri kendilerine "Marksist-Leninist" sıfatını yakıştırıyorlar. **Ama gerçekten Marksist-Leninistler sorunu sessizce geçiştirmezler. Onlar herhangi bir sorun karşısında içinde bulundukları anda ne düşünüyorlarsa onu ortaya koyarlar.** Eğer o sorunda geçmişte hata yaptıklarını düşünüyorlarsa, özeleştiri yaparlar. Yok o sorun hakkında yeterli araştırma-incelemelerinin olmadığını tespit ediyorlarsa onu ortaya koyarlar. Ama geçmişte ne savunduklarını da belirterek.*

Oportunist Spartakus yazı kurulu, tam oportunistlere yakışır bir şekilde sessizce, hiçbirşey söylemeden, hiçbirşey belirtme gereği duymadan sorunu "hallediveriyor". İster istemez bizim aklımıza şu sorular takılıyor: Hiçbir Spartakus taraftarı Spartaküs yazı kuruluna "Biz geçmişte devrimci durum var tespiti yapıyorduk. Bu bildiride ise bu tespiti yapmıyoruz. Bunun nedeni nedir? Nedenini neden kamuoyu önünde açıklamıyoruz? Geçmişte biz TKP/ML(B) Merkez Komitesine kamuoyu önünde sorunlara tavır takınma vb. konularda eleştiriler getirdik. Bu eleştirilerimizin doğruluğuna inanıyorsak, neden biz kendimiz bunu uygulamıyoruz? Vb." sormuyor mu? Görünen o ki bu şekilde sorular sorulmuyor!

Yöntem konusunda bunları belirttikten sonra, şimdi de Türkiye'nin somut durumuyla —12 Eylul 1980 öncesiyle— ilgili söylediklerine bakalım.

Söyledikleri tezler halinde şunlar:

1. Dünya emperyalist sistemi gittikçe derinleşen ekonomik ve siyasi buhran içerisinde; Türkiye de emperyalist sistemin bir parçası olduğundan, ekonomik ve siyasi buhran Türkiye'de kendini çok açık biçimde gösteriyor.

2- Zorla alınan demokrasi kırıntılarından yararlanan komunistlerin, küçük-burjuva devrimci demokratlarının işçi, köylü, ve emekçi yığınları etkilemeleri sonucu, Komunist düşüncelerin yayılması sonucu, komprador burjuva ve toprak ağalarının devletinin yıkılması için örgütlenme düşüncesi yaygınlık kazanıyor.

3- Emekçi yığınların ekonomik talepler uğruna verdikleri mücadeleler faşist devletin kolluk kuvvetleriyle çatışmaya dönüşerek siyasi bir nitelik kazanması, ve giderek yaygınlaşması

4- Milli zulme karşı Kürt ulusu içinde gelişen milli bilincin, milli bağımsızlık uğruna mücadelenin varlığı

5- Bütun bunların faşist devletin parçalanması için tehdit haline gelmesi, devrim ile karşı-devrim arasındaki çelişkilerin giderek sertleşmesi

6- Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının (herhalde "yönetiminin" olması gerek —BN) parlamenter biçimi bu çatışmanın bastırılmasına yeterli olma işlevini yitirmeye başlamıştı. Göbekten bağlı oldukları emperyalist efendilerinin desteğiyle bu duruma müdahaleyi planlayıp, 12 Eylül 1980'de parlamenter demokrasi maskelerini bir kenara atarak temel dayanakları faşist orduyu işbaşına getirdiler.

İşte tezler halinde Spartaküs'ün 12 Eylül 1980 öncesi Türkiye tahlili budur. Şimdi de bu tezler hakkındaki düşüncelerimize geçelim.

***Birinci** tezle ilgili olarak: Dünya emperyalist sisteminin giderek derinleşen ekonomik ve siyasi buhran içinde olduğu ve Türkiye'nin de emperyalist sistemin bir parçası olarak bu ekonomik ve siyasi buhrandan etkileneceği ve emperyalist sistemin ekonomik ve siyasi buhranının Türkiye'ye yansıyacağı gayet açıktır. Burada tartışmanın merkezinde durması gereken şey, Türkiye'deki bu ekonomik ve siyasi buhranın boyutlarının ne olduğudur. Bu boyutlar devrimci durumun var olduğu boyutlar mı,yoksa devrimci durumun var olmadığı boyutlarda mı? Ortaya koyulması gereken durum budur.*

Yoksa bu kadar genel laf söylemek bu bağıntıda hiç bir şey söylememekle eşdeğerdedir. Çünkü genel planda emperyalist sistemde çok kısa dönemli istikrarın dışında genel olarak ekonomik ve siyasi buhran "normal"dir. Bu emperyalist sistemin karakteridir. Emperyalist sistem içindeki ekonomik ve siyasi buhranlar da bu sistemin parçası ülkelerde o oranda veya bu oranda yansıyacaktır. Bu kaçınılmazdır. Bunun için tek tek ülkeler incelenirken, ekonomik ve siyasi buhranın boyutları somut olarak ortaya konulmak, ekonomik ve siyasi buhranın ulke somutundaki özgüllüğü ortaya konulmak zorundadır. Hele hele Türkiye gibi 12 Eylul 1980 öncesi devrimci durumun varlığı-yokluğu —bizimle eski kardeşler arasında— tartışma konusu olduğu zaman bu büsbütün önem kazanmaktadır.

*Bir de Spartaküs yazı kurulunun da en azından bizimle birlikte örgütlü iken Türkiye'de devrimci durumun var olduğunu savundukları bilinirse, **o zaman mutlaka ve mutlaka Türkiye'deki ekonomik ve siyasi buhranın boyutları ortaya konulmak zorundadır. Bu ortaya konulmazsa, sorun genel laf kalabalığı arasında geçiştirilmiş olur. Spartaküs yazı kurulunun da bu noktada yaptığı budur.***

***İkinci tezle ilgili olarak. Türkiye'de demokrasinin —burjuva anlamda— olmadığı, var olan demokrasi kırıntılarının zorla alındığı olgudur.** Ancak komünistler sadece bu demokrasi kırıntılarından yararlanarak düşüncelerini yaygınlaştırmadılar. Komünistlerin düşüncelerini yaygınlaştırmalarının sadece bir yanını ortaya koyup öbür yanını **koymamakla** Spartaküs yazı kurulu demokrasi kırıntılarının **olmadığı şartlarda** komunist ve devrimci demokrat düşüncelerin **emekçiler içinde yaygınlık kazanamayacakları gibi bir görünüm yaratıyor. Açıktır ki, komünist ve devrimci, demokrat düşüncelerin yayılması için legal şartlar önemlidir.** Ama komunistler düşüncelerini yaygınlaştırmak için legal şartlara bel bağlayamazlar.*

*Spartaküs yazı kuruluna göre Türkiye'de **komunist** ve <u>devrimci-demokrat düşüncelerin</u> emekçiler içinde yaygınlık **kazanması**, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devletinin **yıkılması** için örgütlenme düşüncesini geliştirmiş. **Bu doğrudur. Ama** bunun doğru olduğu kadar, bu düşüncenin, yani komprador burjuvazi ve toprak ağaları devletinin yıkılması ve yerine **demokratik** halk iktidarı kurulması için belli ölçüde pratik olarak örgütlenilmiş olduğu da doğrudur. Bu orgutlenmenin boyutu **tartışılabilir. Ama** tartışma götürmeyen bir yan, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist iktidarının sadece düşünce planında yıkılması gerektiğinde durulmamış olmasıdır. Düşünce belli ölçüde fiile dönüştürulmuştür. Bu düşüncenin pratik sonucu örgütlenilmiştir. Bu gerçeği hiçbir çarpıtma karartamaz. Ancak yukarıda belirttiğimiz gibi bu orgütlenmenin boyutunun tartışılabileceği gibi, bu orgutlenmenin temellerinin doğru olup olmadığı yani doğru bir temelde orgutlenilip orgutlenilmediği de tartışma götürür. Bunların tartışma götürmesi demek, bizim olguları görmememizi beraberinde getirmemelidir. Ama görunen o ki, Spartaküs yazı kurulu olguları da görmezlikten geliyor.*

Üçüncü** tezle ilgili: Burada siyasi mücadeleyi **ve bu siyasi** mücadelelerin faşist kolluk kuvvetleriyle çatışmaya **dönüşmesini** ve bunun yaygınlık kazanmasını, emekçi yığınların <u>ekonomik talepler</u> uğruna verdiği mücadele ile sınırlama eğilimi **var.** 12 Eylül 1980 oncesi Türkiye'yi biraz tanıyanlar bilirler **ki,** Türkiye'de kitlesel siyasi mucadele, ekonomik **mücadelelere faşist** kolluk kuvvetlerinin saldırması sonucu **bu mücadelelerin siyasi** mucadeleye donüşmesi ile sınırlı **değildir.

*<u>TAM TERSİNE</u> <u>siyasi talepler</u> temelinde **kitlesel mücadele** hayatın her alanında giderek yaygınlaşarak **gelişiyordu. DGM'lere***

karşı kitlesel mücadeleler; Çorum; Maraş gibi faşist katliam - ları protesto eylemleri; Kemal Türkler'in öldürülmesi üzerine büyük gösteriler vb. "kitlelerin ekonomik talepleri" uğruna yürüttükleri mücadeleler değil; doğrudan siyasi taleplerle yürütülen mücadelelerdi. Yaygınlaşan da bu idi. Bunu görmek isteme yenler bilinçli veya bilinçsiz, olguları çarpıtanlardır. Veya olguları görmezlikten gelerek kendi çürük tezlerini ispatlama çabasına girişenlerdir.

12 Eylül 1980 öncesi emekçi yığınların siyasi mücadelesiyle ilgili olarak sorunun yalnızca bir yanını ortaya koymak, öbür yanını ortaya koymamak, yani emekçilerin siyasi mücadelesinden bahsederken sadece emekçilerin ekonomik mücadelelerine faşist kolluk kuvvetlerinin saldırısını göstermek; siyasi mücadeleyi, ekonomik mücadelenin siyasi mücadeleye dönüşmesi ile sınırla - mak, Marksizm-Leninizmden fersah fersah uzaklaşmak anlamına gelir. Ya da Spartakus oportünistleri sosyal-faşist sendika ağalarının bile faşizmi telin mitingleri düzenlemek zorunda kal - dıklarını, doğrudan siyasi taleplerle yapılan yığın eylemlerini —ki bu eylemlerin çok önemli bir bölümünde eyleme katılanlarla kolluk kuvvetleri çatışmışlardır— vb. "siyasi eylem" olarak görmüyorlar.

Spartaküs yazı kurulunun ekonomik mücadelelerin siyasi mücadeleye dönüşmesinin dışında siyasi mücadelelerden bahsetmemesinin nedenini devrimci durum tartışmasına bağlı olarak açıklayabiliriz. Ola ki Spartaküs'ün başka bir açıklaması varsa yaparlar, biz de yorum yapmaktan kurtulmuş oluruz.

Dördüncü tezle ilgili söyleyecek pek birşeyimiz yok.

Beşinci tezle ilgili: Bu tezle ilgili olarak da Spartaküs oportünistleri genel bir laf ile hiçbir şey söylememe yoluna gidiyor, çelişkinin boyutlarını vb. hiç mi hiç tartışmaya sokmuyorlar. Sokmuyorlar, çünkü soktuğu anda devrimci durum tartışması gündeme gelecek. Ve devrimci durum konusunda tavır takınmak zorunda kalacaklar.

Altıncı tezle ilgili: 12 Eylül 1980'e gelindiğinde, hakim sınıfların mevcut iktidar biçimi emekçi yığınların gelişen mücadelesini ve Kürt ulusunun bağımsızlık mücadelesini bastırma işlevini yitirme yönünde önemli mesafe katetmişti. Devletin bazı kurumları işlemez vaziyette idi. Hakim sınıfların meclisi aylarca uğraşılmasına rağmen bir cumhurbaşkanı bile seçememişti. Hakim sınıfların ordu yanındaki silahlı gücü olan polis teşkilatı parçalanma yönünde gelişiyordu. Ordu içine de çatışmala - rın yansıması ihtimali büyüyordu. Bu durumda müdahale hakim sınıfların tümünün çıkarı açısından kaçınılmaz hale gelmişti. 12 Eylül 1980'de durum tespitini Spartakus yazarları gibi yapmak, hakim sınıfların eski iktidar biçimiyle yönetemez duruma geldiklerini, buhranın boyutlarını gözlerden gizleme anlamına gelir. Çünkü Spartakus yazı kurulu "Komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının parlamenter biçimi bu çatışmanın bastırılmasına (Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki —BN) yeterli bir alet olma işlevini yitirmeye başlamıştı" tespitini yapıyor. Halbuki hakim sınıflar açısından 12 Eylül 1980'e gelindiğinde "başlama" aşaması çoktan aşılmıştı. Bunu bu şekilde tespit etmek gerekir.

Hakim sınıflar mevcut yönetim biçimi ile yönetemez duruma gelmişlerdi. Yığınlar, yani yönetilenler varolan biçimde yaşamak istemiyorlardı. Baskı altında yönetilen sınıfların sıkıntı ve ihtiyacı olağandan öteye, had safhaya varmak üzereydi.

Baskı altında yönetilen sınıfların kendiliğinden tarihi eylemlerinde artış vardı.

Bütün bunları Spartaküs oportünistleri tespit etmiyorlar. Etmiyorlar, çünkü ettiklerinde tam da Lenin'in devrimci durum öğretisine göre Türkiye'de 12 Eylül öncesi devrimci durumun varlığı ortaya çıkacak. O zaman da Spartaküs yazı kurulu, hayranı oldukları eski kardeşlerle bu noktada çelişkiye düşecek. Bu da Spartakus oportünistlerinin işine gelmez. Çünkü onlar TKP/ML B Merkez Komitesine düşmanlık, eski kardeşlere ise hayranlık temelinde ayrıldılar. Kendi ayrı düşündükleri noktalarda bile yeterli mücadele yürütmeyi yapmadılar. Nasıl olsa onlar adına bu "mücadele" yapılmıştı.

DEMOKRATİK DEVRİM/SOSYALİST DEVRİM İLİŞKİSİ

Bu konuda Spartaküs oportünistlerinin eleştirisine girmeden önce kısaca **Marksist-Leninist ustaların** bu soruna nasıl yaklaştıklarını **ortaya koyacağız, ondan sonra** da somut olarak Spartaküs yazı kurulunun **dediklerine** ve onun eleştirisine geçeceğiz.

Dünya **proleteryasının büyük öğretmenlerinden** biri olan Lenin, **"Demokratik Devrimde Sosyal-Demokrasinin** İki Taktiği" adlı ünlü **eserinde ve diğer bazı eserlerinde**, proletaryanın **demokratik devrimdeki rolü ve görevlerini** berrak bir şekilde ortaya koymuştur.

Lenin demokratik **devrimin burjuva niteliğini** kabul etmiş, demokratik devrimin bütün halkın devrimi olduğunu açıklığa kavuşturmuştur.

Lenin demokratik devrimde proletaryanın müttefikinin köylülük olduğunu açıklığa kavuşturmuştur.

Lenin Çarlığın devrilip yerine demokratik cumhuriyetin kurulmasının en etkin aracının halkın muzaffer silahlı ayaklanmasının olduğunu, başarılı halk ayaklanmasının ardından, Çarlık hükümetinin yerine geçici bir devrim hükümeti kurulmasını, ve bu geçici hükümetin Çarlık üzerinde kesin zafer sağlayacaksa, bunun işçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü olması gerektiğini açıklığa kavuşturmuştur.

Lenin Sosyal-Demokratların da geçici devrim hükümetine katılabileceğini ve fakat böyle bir katılış için zorunlu bir şart olarak, sosyalist devrim için mücadele eden, bunun sonucu olarak bütün burjuva partilerine karşı uzlaşmaz bir şekilde düşman olan sosyal-demokrat partinin bağımsızlığını koruması gerektiği düşüncesini ve sosyal-demokratların geçici devrimci hükümete katılıp katılmamasından bağımsız olarak silahlı proletaryanın sosyal-demokrat parti önderliğinde devrimin kazançlarını savunma, sağlamlaştırma ve genişletme amacıyla geçici hükümete daima baskıda bulunması gerektiği düşüncesini açıklığa kavuşturmuştur.

Lenin demokratik devrimin zaferinin gerekli olduğunu, **demokratik cumhuriyetin kurulmasının** gerekli olduğunu ortaya koyarken, **proletaryanın demokratik devrimde çakılıp kalmaması gerektiği, demokratik devrimin zaferinden sonra, proletaryanın diğer emekçi, sömürülen sınıflarla birlikte sosyalist devrim için mücadele etmesi gerektiğini açıklığa kavuşturmuştur.**

Lenin bunlardan **başka**, bu ünlü **eserinde demokratik devrimin** atlanamayacağını, **demokratik devrim gündemdeyken, demokratik** devrim yerine sosyalist devrimi **savunanların palavraları bırakmaları** gerektiği ve **proletaryayı ve diğer emekçi sınıfları örgütleme** işine girmelerini (**sosyalist devrim talepleriyle), o zaman** palavralarının farkına varacaklarını açıklığa **kavuşturmuştur.**

Lenin, bu ünlü eserinden iki ay sonra yazdığı "Sosyal-Demokratların Köylü Hareketine Karşı Tutumu" adlı makalede de şu açıklamayı yapar:

> "Demokratik devrimden derhal, ve gücümüze, sınıf bilincine varmış ve örgütlenmiş proletaryanın güç derecesine tam uygun bir şekilde sosyalist devrime geçmeye koyulacağız, biz kesintisiz devrimden yanayız. Yarı yolda durmayacağız." (Aktaran SBKP(B) Tarihi, s.98)

Lenin demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş sorunları üzerine şu görüşleri ortaya koymuştur:

> "Kautsky, vb. burjuva demokratik devrimi ile sosyalist devrim arasındaki ilişkiyi anlayamadılar. Birinci kendinin sınırını aşarak ikinciye doğru gelişir. İkinci, kendi işi yanında birincinin de sorunlarını çözer, birincinin eserini sağlamlaştırır. İkincinin birincinin yerini almasında tayin edici unsur mücadele, yalnızca mücadeledir." (Lenin, TE, c. 33, s.33-34, Almanca, "Ekim Devriminin Dördüncü Yıldönümü ile İlgili")

Lenin için demokratik devrimden sosyalist devrime geçişte tayin edici unsur, "örgütlü bilinçli proletaryanın gücü", "mücadele, yalnızca mücadele"dir.

Burjuva demokratik devrimi ile sosyalist devrim arasında, eğer burjuva demokratik devrim proletarya önderliğinde gerçekleştirilirse Çin seddi yoktur. Eğer demokratik devrim proletaryanın önderliğinde gerçekleştirilirse, o "kendinin sınırını aşarak ikinciye doğru gelişir". İkinci (yani sosyalist devrim) ise kendi işi yanında, birincinin henüz çözülmemiş sorunlarını da çözer. Bu Sovyetler Birliği'nde böyle olmuştur. Sovyetler Birliği'nde sosyalist devrim yapıldıktan, yani proletarya diktatörlüğü kurulduktan sonra, demokratik devrimin bir dizi görevi de çözülmüştür. Yani demokratik devrimin görevleri bütünüyle çözülmeden proletarya diktatörlüğüne geçilemez şeklinde bir anlayış, Leninist değildir.

(Açıktır ki bizim burada yaptığımız tezler halindeki özetleme, Lenin'in bu konudaki düşünce zenginliğini tam olarak yansıtmaktan çok uzaktır. Birçok eksikliği vardır. Bu konuda okuyucu tam bilgi için Lenin'in bu konudaki eserlerine; öncelikle de İki Taktik'e doğrudan başvurmalıdır.)

Şimdi gelelim Spartaküs'e: Spartaküs yazı kurulu şöyle diyor:

> "Proletaryanın burjuvaziyi tamamen iktidar dışına iterek proletarya diktatörlüğü altında sosyalist devrimi gerçekleştirmesi için demokratik devrimin görevlerini çözmesi zorunlu bir önkoşuldur. Proletarya demokrasi için mücadele ederken, asla sosyalizm hedefini gözardı edemez. Tüm revizyonistlerin karartmaya çalıştıkları hedef de esas olarak budur." (Özel sayı, s.5) (abç)

Burada Spartaküs oportünistleri doğru olarak tüm revizyon - istlerin proletaryanın demokrasi için mücadele ederken sosya - lizm hedefini kararttıklarını ortaya koyuyor. (Burada herhangi bir yanlış anlaşılmaya meydan vermemek için şunu belirtelim ki tartışılan, demokratik devrimin gündemde olduğu ülkelerdir.) Biz bu gerçeği Turkiye devrimci hareketi içinde cuntaya karşı mücadele içinde onlarca kez yaşadık. Bütün revizyonist ve oportünistler Cuntaya karşı mücadeleyi esas aldılar ve sosyalizm hedefini karanttılar. Ama revizyonist ve oportunistler sadece sosyalizm hedefini karartmakla kalmadılar. Onlar demokrasi mücadelesini de kararttılar. Spartaküs oportünistleri, diğer revizyonist ve oportünistleri, bu bölümde demokrasi mücadelesi verirken, sosyalizm hedefini gözardı ettikleri noktasında eleştirmekte ve eleştirisini bu nokta ile sınırlamaktadır. Böylece Spartaküs oportünistleri demokrasi mücadelesinde diğer oportunist ve revizyonistlerin doğru pozisyonda olduklarını dolaylı olarak kabul ediyor. Revizyonist ve oportünistlerin demokrasi mücadelesinde de doğru pozisyonda olmadıklarını biz defalarca revizyonist ve oportünistleri eleştirilerimizde ortaya koyduk. En son olarak da 12 Eylül 1983 ile ilgili revizyonist ve oportünistlerin yaptıkları eylemleri değerlendirmede olsun, eylemlere çağrı için çıkardıkları bildiri, vb.nın değerlendirmesinde olsun gözler önüne serdik. Okuyucu bu belgelerimizi gözden geçirmelidir. Geçerken bir kez daha vurgulayalım ki biz de geçmişte demokrasi mücadelesi ve demokrasi mücadelesi ile sosyalizm mücadelesi arasındaki ilişkilerde hatalar yaptık ve bu hatalarımızı özeleştiri ile aştık.

Spartaküs oportünistleri 'Biz burada revizyonist ve oportunistlerin kararttıkları "esas" hedefi ortaya koyduk' diyebilirler. Biz Spartaküs oportünistlerini bu "esas" kelimesinin de kurtarmayacağını söyleyelim.

Spartaküs oportünistleri demokrasi mücadelesinde proletaryanın sosyalizm mücadelesini gözardı etmemesi gerektiğini, revizyonist ve oportünistlerin hedefi karrarttıklarını belirtirken; kendisi de; demokratik devrimden sosyalizme geçiş için demokratık devrimin görevlerinin çözülmesini zorunlu bir onkoşul olarak görmesi ile, proletaryanın demokratik devrimden sosyalizme geçiş sorununu karartmaktadır. Revizyonist pozisyonda durmaktadır.

Proletaryanın demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş için zorunlu önkoşul, demokratik devrimin görevlerinin çözülmesi değildir. Demokratik devrimden sosyalist devrime geçişte tayin edici unsur "örgütlü bilinçli proletaryanın gücü", "mücadele, yalnızca mücadele"dir (Lenin). Sosyalist devrim kendi görevleri yanında, demokratik devrimin yarım kalmış görevlerini de tamamlar ve yerine getirilmiş görevlerini sağlamlaştırır. Lenin ve Marksist-Leninistlerin bu konudaki görüşü budur.

HÜKÜMET - DEVLET İLİŞKİSİ ÜZERİNE

Spartakus oportünistleri hukümet ile devleti birbirine ka - rıştırmakta, ve giderek devlet ve hükümeti bir ve aynı şeylermiş gibi görüp göstermektedirler.

Spartaküs oportunistleri bunu şu şekilde yapıyorlar: Bizim Bolşevik Partizan Sayı 2'den şu alıntıyı yapıyorlar:

"Cuntanın hangi emperyalist güçlerin menfaatlerini temsil ettiği konusunda da, biz Marksist-Leninistlerle oportunistler arasında derin bir ayrılık vardır. Biz Cuntanın, yukarıda anlattığımız gibi, Türkiye'de genelde bir bütün olarak batılı emperyalistlerin menfaatlerini savunduğunu; bunlar içinde Amerikan emperyalizminin ve Batı Alman emperyalizminin ön sırada geldiğini söylüyoruz."

Spartaküs bu alıntıdan yola çıkarak bize bir dizi eleştiri getirdi. Bizden alıntı yapılan yerle ve buna getirilen eleştiriyle ilgili olarak biz Bolşevik Partizan No:11/12, s.46'da tavır takındık. Ancak burada da kısaca belirtelim ki, bizden alıntı yapılan yer o şekliyle yanlıştır. Çünkü Cuntanın Rus sosyal emperyalistlerinin menfaatlerini de savunduğu gerçeğini atlamaktadır. Biz gerek Spartaküs'ün alıntı yaptığı yazı içinde, gerekse bu sorunun tartışıldığı başka makalelerimizde gayet açık bir şekilde Cuntanın Rus sosyal emperyalistlerinin de çıkarlarını savunduğunu ortaya koyduk. Sözü geçen yerde bu doğru çizgimizden belli bir sapma vardır.

Biz burada sorunun bir başka yonünu tartışmak istiyoruz. Alıntıdan gayet açık bir şekilde görülebileceği gibi biz bir bütün olarak devleti tartışmıyoruz. Hakim sınıfların bir yönetim biçimi olan askeri faşist cuntayı tartışıyoruz. Spartaküs de bu gerçeği bir yerde teslim ediyor.

"Siz (Kastedilen Bolşevik Partizan —BN) hakim sınıfların faşist iktidarının cunta biçiminin, 'genelde batılı emperyalistlerin menfaatlerini savunduğu'nu vurgulayarak propaganda ediyor ve onun bir bütün olarak EMPERYALİZMİN menfaatını temsil ettiği gerçeğini revizyonist tarzda tahrif ediyorsunuz." (Özel sayı, s.3)

Spartaküs'den yaptığımız bu alıntıdan da görülebileceği gibi, Spartaküs bizim bir bütun olarak devleti değil, "hakim sınıfların faşist iktidarının cunta biçimini" tartıştığımızı teslim ediyor. Spartaküs yazı kurulu bunu söyledikten hemen bir cumle sonra ise ounları söylüyor:

"Bu anlayışın, Sovyet sosyal emperyalizminin propagandacılarının savunduğu anlayışla özde bir farkı yoktur. Onlar da bugün faşist devletin başta Amerikan emperyalizminin çıkarlarını savunduğunu ve bu durumun hiç hoşlarına gitmediğini avazları çıktığı kadar bağırırken, öncelikle faşist ordunun NATO paktından ayrılmasını savunmaktadırlar. Böylece karşıdevrimci çıkarları gereği sadece Amerikan emperyalizmini değil, NATO paktı içinde bulunan batılı emperyalistleri de dalaşmamaktadırlar (Herhalde doğrusunun "batılı emperyalist - lerle de dalaşmaktadırlar" olması gerekir.BN). Karşı devrimci revizyonistlerin gözlerden gizlemeye çalıştıkları şey tam da faşist Türk devletinin sosyal emperyalizmin çıkarlarını da temsil ettiği gerçeğidır; tıpkı diğer emperyalist güçler gibi sosyal emperyalizmin de dünya halklarının ezilip somurülmesine, emperyalist boyunduruk altında koleleştirilmesine ortak olduğu gerçeğinin gozlerden gizlenmeye çalışılması, Turkiye somutunda bu gerçeğin inkar edilmesidir. Sorunun özü budur. Siz de aynı revizyonist safsatayı ileri surerek, faşist Türk devletinin, dunya emperyalist sisteminin bir parçası, işçi sınıfının ve ezilen halkların kan emicisi emperyalist büyük güçlerden biri olan SOVYET SOSYAL EMPERYALİZMİNİN DE MENFAATİNİ KORUDUĞUNU GÖZLERDEN GİZLEMEYE ÇALIŞIYORSUNUZ! Sosyal emperyalizmin propagandacıları size minnettar olacaklardır. Siz, karşı devrime hizmet eden bu revizyonist siyaseti ve ona uygun sağcı pratiği terketmediğiniz surece, giriştiğiniz manevraların beş paralık değeri yoktur." (Özel sayı, s.4)

Burada gayet açık bir şekilde, bizim hakim sınıfların bir yonetim biçimi olan Cuntayı tartıştığımız gerçeği, Spartakus yazı kurulu tarafından bir çırpıda atlanmakta, ve "faşist Turk devletinin dünya emperyalist sisteminin bir parçası" ve bu devletin "Sovyet sosyal emperyalizminin de menfaatini koruduğunu gozlerden gizlemeye" çalışmak suçlamasına dönüşmektedir. Bu gayet açık bir şekilde bizim söylemediğimizi bize söyletip, onun üzerine eleştiri inşa etmektir. Bu metodu her türlü revizyon - ist ve oportünistler kullanırlar. Spartaküs'e de yakışan bu metodu kullanmaktır.

Spartaküs oportünistleri burada da hakim sınıfların bir yönetim biçimi olan Cunta ile devleti eşitlemektedirler. Ve bu alanda da Marksizm-Leninizmden uzaklaşmaktadırlar.

Biz 12 Eylül hareketini tahlil ettiğimizde, herhangi bir yanlış anlaşılmaya meydan vermemek için 12 Eylul hareketinin bir operasyon olduğunu ortaya koyduk ve Devletin 12 Eylul öncesiyle 12 Eylül sonrasında özünde bir değişiklik olmadığını gayet berrak bir şekilde ortaya koyduk. (Okuyucu bu konuda geniş bilgi için Bolşevik Partizan Sayı 2'ye bakmalıdır.)

12 Eylül hareketinin burjuva demokrasisinden faşist diktatorlüğe geçiş olmadığını, başka bir deyişle, burjuva demokrasisi devletinden faşist devlete geçiş olmadığını, faşist devletin kendi içinde bir operasyon, bir yonetim değişikliği olduğunu, hakim sınıfların faşizmin maskesi olarak kullandıkları parlamentoyu kaldırdıklarını ve orduyu doğrudan yönetime getirdiklerini, ordunun yonetime gelmesini istisnasız tum hakim sınıf kliklerinin desteklediğini, aynı şekilde tüm emperyalistlerin desteklediğini hiçbir yanlış anlaşılmaya meydan vermeyecek şekilde ortaya koyduk.

Biz bunu yaparken, Spartaküs oportünistleri Cunta ile komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devleti arasına bir eşit işareti koyuyorlar.

Devlet eşittir hukümet değildir. Hukumet devletin onemli kurumlarından sadece biridir.

Spartaküs oportunistleri, diğer revizyonist ve oportunist - leri eleştirdiği yerde şoyle demektedirler:

"Birincisi patron ağa devleti, onun bir biçimi, sadece bir parçası olan askeri faşist diktatorlüğüne indirgenmektedir." (s.5)

Revizyonist ve oportünistlerin bunu yaptıkları doğrudur.Ama diğer revizyonist ve oportünistlerin bunu yaptıklarının doğru olduğu kadar, Spartakus oportünistlerinin de bunu yaptığı olgudur! Yine bir başka bağıntıda Spartaküs oportünistleri şöyle diyorlar:

"Her kim ki, hakım sınıfların faşist devletini bir bütün olarak yıkma yerine, kendini onların şu ya da bu iktidar biçimine karşı 'mücadele' ile sınırlıyorsa..." (s.1/2)

Burada ise Spartaküs yazı kurulu devlet ile, iktidar biçimlerini birbirinden ayırıyor. Üç sayfa ötede şöyle, üç sayfa beride böyle! Spartakus yazı kurulunun dukkanında her türlü mal

var, isteyen istediğini alabilir.

Spartaküs yazı kurulu kendisini Bolşevik Partizan ile modern revizyonistlerin cunta konusunda öz olarak aynı görüşleri savunduklarl tezini 12 Eylül 1983'te ispatlamayı kendine görev olarak kabul etmiştir. Etmiştir ya, bu görevi nasıl yapacaktır? Doğru bir metotla yaklaşsa, alıntı yaptıkları yerle — ki buranın hatalı olduğunu, doğru çizgimizden sapma olduğunu ortaya koyduk— bile, bizim ile modern revizyonistlerin özde bir olduklarını ispatlayamayacaklar! Çünkü modern revizyonistler bir bütün olarak devlete karşı çıkmıyor, onlar hakim sınıfların şu ya da bu iktidarlarına karşı çıkıyor ve "mücadele"lerini bununla sınırlıyorlar. Aynı şekilde şu ya da bu iktidarın Amerikan emperyalistlerinin çıkarlarını savunduklarını savunuyorlar. Hiç bir yerde devletin bir bütün olarak Amerikan emperyalizminin çıkarlarını savunduğunu ve bunun için bu devletin yıkılması gerektiğini savunmamışlardır! Onlar ama mesela, geçmişte Demirel iktidarını Amerikancı olarak nitelemişler ve yıkılmasını savunmuşlardır. Aynı şekilde MC iktidarlarını Amerikancı tespit etmişler ve yıkılması için de UDC'ler kurmanın propagandasını yapmışlardır. Ama onlar mesela Ecevit iktidarlarının yıkılmasının propagandasını yapmamışlardır. Yıkılması bir kıyıya, onunla ittifak aramışlardır. Vs.

Bunlar olgular olduğundan, doğru bir metotla bizimle modern revizyonistlerin cuntaya yaklaşım konusunda öz olarak aynı olduğumuzu ispatlayamayacaklarından, Spartaküs oportünistleri, el çabukluğu marifetmiş gibi, bir çırpıda bizim hakim sınıfların bir iktidar biçimi olan Cuntayı tartıştığımızyere atıfta bulunarak, sanki biz orada bir bütün olarak devleti tartışıyormuşuz gibi göstermekte, ve bizimle modern revizyonistlerin öz olarak bir olduğunu ispatlamaya çalışırken, karşı-devrimci modern revizyonistlere ilericilik ve hatta devrimcilik atfetme konumuna düşmektedirler.

Bununla bağıntılı bir başka sorun şudur:

Sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki emperyalist sermaye, emperyalistler arasında eşit olarak bölünmemiştir. Aynı şekilde, kompradorlar ve varsa toprak ağaları da ağababaları olan emperyalist güçlerle eşit olarak işbirliği yapmıyorlar. Soruna bu açıdan yaklaşıldığında, sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki devletin de, ve bu devletlerdeki hükümetlerin de öncelikle belli emperyalistlerin veya emperyalist grupların çıkarlarını savunduğu, koruduğu açıktır. Bunun açık olması, bu devletlerin ve o anda yönetimde bulunan hükümetlerin genel olarak emperyalist sistemin çıkarlarını savundukları ve genel olarak ülke içinde tüm sömürücü sınıfların çıkarlarını savundukları gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Komünistler, sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde mücadelelerini hakim sınıfların şu ya da bu kanadının iktidarı ile veya şu ya da bu kanadı ile sınırlamazlar. Komünistlerin mücadelesi bir bütün olarak hakim sınıflara ve onların devletine karşı yönelmiştir. Komünistler bir bütün olarak hakim sınıfların devletinin yıkılması, parçalanması ve yerine işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk iktidarını kurarlar. (Burada tartıştığımız sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler olduğundan, emperyalist, kapitalist devletlerle ilgili birşey söylemiyoruz.)

Spartaküs oportünistleri şöyle diyorlar:

"Yine her kim ki, dünya emperyalist sistemine göbekten bağlı olan Türk komprador ve toprak ağalarını şu ya da bu emperyalist gücün temsilcisi görüp gösterenler devrime değil karşı-devrime hizmet etmektedirler." (s.2)

Spartaküs oportünistleri burada Türk komprador burjuvazi ve toprak ağalarının özel olarak şu veya bu emperyalist güçlerin; ve hatta şu veya bu emperyalist tekellerin uzantısı ve temsilcisi olduğu; ve tabii ki her komprador ve toprak ağasının öncelikle kendi bağlı olduğu emperyalist gücün ve tekelin; kendisinin menfaatlerini savunacağı; kompradorların ve toprak ağalarının yekpare bir bütün olmadığı; aralarında menfaat dalaşması olduğu vs. gerçeğini gözardı etmektedir. O bu pozisyonuyla emperyalist sistem içinde emperyalist güçlerin hegemonya dalaşı olduğunu unutmuş bir pozisyonda durmakta; emperyalizmi homojen bir bütün olarak görmektedir!

Biz geçmişte Türkiye'de mesela AP ve MC iktidarlarını esas olarak Amerikancı olarak niteledik ve bu yönde propaganda yaptık. Biz geçmişte CHP iktidarlarını esas olarak Avrupacı ve Batı Avrupalı emperyalistler içinde de Batı Almancı olarak niteledik ve bu yönde propaganda yaptık.

Biz geçmişte CHP'yi esas olarak Avrupa emperyalistlerinin uşaklarının partisi olarak niteledik. AP'yi de Amerikan emperyalistlerinin uşaklarının partisi olarak niteledik. T"K"P'yi Rus sosyal emperyalistlerinin uşaklarının partisi olarak niteledik, vs. vs.

Biz hala bu değerlendirmelerimizin, bu nitelendirmelerimizin doğru olduğunu savunuyoruz. Acaba Spartaküs oportünistleri bu konuda görüş mü değiştirdiler? Görüş değiştirdilerse bunun özeleştirisini niye yapmıyorlar?

Şurası açıktır ki, faşist Türk devleti emperyalist sistemin bir parçasıdır. Ve o emperyalist sistemin çıkarlarını korur genelde. Ancak bu faşist Türk devletinin özel olarak belli emperyalistlerin ve emperyalist grupların çıkarlarını ağırlıklı olarak savunmadığı anlamına gelmez.

Aynı şekilde, faşist Türk devleti tüm kompradorların ve toprak ağalarının devletidir. Yine iktidarda bulunan hükümetler genel olarak emperyalizmin ve ülkedeki tüm kompradorların ve toprak ağalarının çıkarlarını savunurlar. Ancak bu onların özel olarak siyasi temsilcisi oldukları kompradorların ve toprak ağalarının çıkarlarını öncelikle savunmadıkları anlamına gelmez.

Tek tek devletlerin ve hükümetlerin genel olarak emperyalist sistemin çıkarlarını savunmaları ile, özel olarak belli emperyalistlerin çıkarlarını savunmalarının çelişmediğini gösterebilmek için bir örnek verelim. Mesela Küba. Küba'nın emperyalist sistemin bir parçası olduğu konusunda Spartaküs'le ayrılığımız olacağını sanmıyoruz. Şimdi Küba'daki devlet genel olarak emperyalist sistemin çıkarlarını savunuyor, bu açıktır. Ama biz Küba'nın özel olarak Amerikan emperyalistlerinin çıkarlarını savunduğunu söyleyebilir miyiz? Bize göre söyleyemeyiz. Ama Küba'nın özel olarak Rus sosyal emperyalistlerinin ve sosyal emperyalizmin çıkarlarını savunduğunu, koruduğunu söyleyebiliriz. Acaba bunu söylediğimiz zaman Spartaküs'e göre devrime —Küba devrimine— ihanet mi etmiş oluruz? Acaba bunu söylediğimizde Küba'nın genel emperyalist sistemin içinde bulunduğunu ve emperyalist sistemin çıkarlarını savunduğunu red mi etmiş oluruz? Acaba bunu söylemekle ABD emperyalizmini ve Batılı emperyalistleri şirin mi göstermiş oluruz?

Ya da İsrail'i alalım. Ortadoğu'daki bu siyonist devletin emperyalist sistemin bir parçası olduğu, bir bütün olarak emperyalizmin menfaatlerini savunduğu açıktır. Ama bu onun bölgede öncelikle Amerikan emperyalizminin bir ileri karakolu olduğu gerçeğini ortadan kaldırır mı?

Bunu söylemek acaba diğer emperyalist güçleri şirin göstermek midir?

Spartaküs'ün aptalca mantığına uyulursa öyledir!

Biz sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde hakim sınıfların çeşitli kliklere bölünmüşlüğünü ortaya koyarken, onların değişik emperyalist güç ve tekellerin temsilcisi, işbirlikçisi olmasını ortaya koyuyoruz. Ve bu çeşitli emperyalist güç ve tekellerin işbirlikçilerinin aralarında nitelik farkı olmadığını, hepsinin emperyalizmin o kesiminin veya bu kesiminin uşaklığını üstlendiğini, aralarındaki farkların şekilsel farklılıklar olduğunu, hepsinin, en sağcısından en "sol"cusuna, en "demokrat"ına varıncaya kadar karşı-devrimci olduklarını ve devrimin hedefleri arasında olduklarını söyledik, söylüyoruz. Doğru olan da budur!

Emperyalistler sömürgelerde, yarı-sömürgelerde sürekli olarak birbirleriyle dalaşıyorlar. Bu dalaşmaların özü, bu ülkelere tek başlarına hakim olmak istemeleri, etki alanlarını genişletmek istemeleridir. Herhangi bir emperyalistin etki alanını genişletmesi, diğer emperyalistlerin, en azından bir bölümünün çıkarlarına terstir. Herhangi bir emperyalistin çıkarına ters olması demek, genel olarak emperyalist sistemin çıkarına terstir demek değildir. İşte Spartaküs oportünistlerinin kavrayamadıkları budur.

DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN PROGRAMI İLE ULUSAL PROGRAM ARASINDAKİ İLİŞKİ

Komünistler için dünya komünist hareketinin programı ile ulusal programın çıkarılması birbirinin mutlak alternatifi değildir. Bu günümüzde de böyledir.

Spartaküs oportünistleri bu konuda şunları söylüyorlar:

"... bir dönemde dünya komünist hareketinin birliği için, onun platformunun yaratılması için mücadeleyi, çalışmasının merkezine koymayan bir kişi ya da örgüt komünist olarak nitelendirilemez. Bu görevi hangi gerekçeyle olursa olsun göz ardı edenler burjuva milliyetçisi konumundadırlar. Dünyadaki tüm komünistlerin günümüzdeki temel görevi, kendi ülkelerı devriminin program çalışmalarını geri itme pahasına da olsa, proletaryanın uluslararası birliğini sağlama mücadelesidir. Komünistler bu görevi yerine getirmedikleri müddetçe proletaryanın enternasyonalist eğitimi palavradan, dar burjuva milliyetçiliğinden başka birşey olmayacaktır." (s.8)

Burada Spartaküs oportünistleri önce "proletaryanın uluslararası birliğini sağlama" ile Uluslararası Komünist Hareketin birliği için onun platformunu çıkartmayı birbirine eşitliyorlar. Bu kesinlikle yanlıştır. Bu iki şey arasına eşit işareti

konamaz. Uluslararası Komünist hareketin platformunun çıkarılması, Uluslararası Komünist Hareketin birliğinin yaratılması -nın önşartıdır; ama onunla eşit değildir. Birlık platform temelinde şu veya bu biçimde bir örgütsel birleşmedir. Ülke devriminin programını çıkarmayı Uluslararası Komunist Hareketin bir leşmesi sonrasına ertelemek; Dunya Komunist Hareketi birleşmeden önce kendi ulkesinde devrimi gerçekleştirmiş olan Rus Bolşeviklerine "Neden yaptınız?" demekle eşdeğerdedir!

Spartaküs yazı kurulu bunun ötesinde, Dünya Komünist Hareketının programının çıkarılması ile ulusal programın çıkarılması arasındaki diyalektik ilişkiyi de kavramamıştır.

Komunıstler için şu gayet açık ve berrak olmak zorundadır ki —geçmişte bu bizim için de açık değildi— Dünya Komünist Hareketinin programı çıkarılmadan ülke devriminin programını çıkarmak mümkün değildir. Fakat bu hiçbir zaman, ülke devriminin programının çıkarılması çalışması, Dünya Komünist Hareketinın programı butünüyle çıkarılıp bitene kadar ertelenecek demek değildir. Spartaküs bunu açık söylememesine rağmen,Dünya Komünıst Hareketi ile ulusal programın çıkarılmasının çeliştiğini söylemekle, bunu kabul etmiş oluyor.

Dünya Komünist Hareketinin programı olmadan ulusal program çıkarılamayacağına göre bu çelişki yok mudur diye bize sorulabılır. Cevabımız hayır'dır, çünkü: Dünya Komünist Hareketinın programı tek bir noktadan, tek bir konudan oluşmamaktadır. Ve Dunya Komünist Hareketinin programını çıkarma konu konu, nokta nokta olacaktır. Dünya Komunist Hareketi programının açıklığa kavuşturulan her noktası, her konusu, Dünya Komünist Hareketının programının bir parçası olacaktır. Komünistler açıklığa kavuşturulan her noktada, her konuda kendi ulusal programlarının o noktaya tekabül eden bolümunü ortaya çıkarabilirler ve çıkarmak zorundadırlar. —Burada bu noktaların nasıl açıklığa kavuşturulacağını tartışmadığımızı belirtelim.

İşte Dünya Komünist Hareketinin programının çıkarılması ile ulusal programın çıkarılması arasındaki ilişki budur. Bunu bu şekılde ortaya koymayanlar, ulusal programın çıkarılması çalışmalarını Dünya Komünıst Hareketinin programının çıkarılmasına kadar erteleyenler bılinçli veya bılinçsiz, proleter enternasyonalizmı adına proleter enternasyonalizminin ırzına geçmektedirler.

Spartaküs oportünistleri hem bir yandan "hangi gerekçe ile olursa olsun" Dünya Komünist Hareketinin programının çıkarılması çalışmasını erteleyenlerin burjuva milliyetçisi olduklarını soyluyorlar, hem de kendileri "önlerine ilk adım olarak, dunya ve Turkiye devrimci kamuoyuna TKP/ML(B) MK ile arasındaki ayrılığı ikna edici bir şekilde açıklama gorevini koymuşlardır." (s.8) Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu!

Spartaküs'ün saçmalıklarına devam edelim.

"Bu görev aynı zamanda Spartaküs içindeki gruplar ve kişilerin asgari bir düzeyde ideolojık birliğini ve dolayısıyla orgütsel birliği yaratacak olan platformun ortaya çıkarılması için ilk adım demektir. (Hala "ikna edici" bir şekilde ayrılık noktalarını ortaya koyamadıklarına gore daha bu ilk adımı bile atamadılar. —BN) Bu platform yaratma mücadelesi önümüzdeki dönemde Spartaküs taraftarlarının acil görevidir." (s.8)

Spartakus yazarları devamla:

"Bu acil görev, hiçbir şekilde Spartakus taraftarlarının uluslararası komunist hareketin birliği ve onun platformunun yaratılması için mücadeleyi, modern revizyonizm başta olmak üzere her türden oportünizme karşı Marksızm-Leninizmın ilkelerinın kavranıp savunulması özel görevinin alternatifi ya da onu dıştalayan bir görev değildir. Bılakis bu özel görevin yerine getirilmesi için bir ön şarttır." (s.8) diyorlar.

Önce "dünya komünist hareketının birliği için onun platformunun yaratılması için mücadeleyi, çalışmasının merkezine koymayan bir kişi yada örgut komunist olarak nitelendirilemez. Bu görevi hangi gerekçe ile olursa olsun gozardı edenler burjuva milliyetçisi konumundadırlar" dıyorlardı. Şimdi de Dünya Komünist Hareketının platformunun yaratılması mucadelesinin bir parçası olan MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİN kavranıp savunulması —her türlü revizyonizme ve oportunizme karşı— özel görevinin yerine getirilebilmesi için bir onşart koşuyorlar. Bu önşart da Spartaküs'ün platformunun yaratılması! Hem dıyeceksin bir kişi ya da grubu komünıst adlandırabilmek için o grubun Dünya Komünist Hareketının birliğini yaratmak için onun platformunu ortaya çıkarma çalışmasını, çalışmasının merkezine koyup koymadığına bakacaksın. Hiçbir gerekçe ile bu görevin ertelenemeyeceğini soyleyeceksin. Erteleyenlerin burjuva milliyetçisi olduklarını soyleyeceksin. Hem de Spartaküs'ün platformu olmadığı için, öncelikle Spartaküs'ün platformunun ortaya çıkarılması çalışmasını merkeze koyacaksın! Ve bu platformun çıkarılmasını Dünya Komunist Hareketının bırliği için, onun platformunun çıkarılması mucadelesinin özel bir görevi olan Marksist-Leninist ilkelerin kavranıp savunulmasının bile bir önşartı sayacaksın. Hem de kendini Marksist-Leninist, Komünist diye adlandıracaksın.

İşte size saf haliyle Spartaküs oportünizmi!

MİLLİ MESELE

Spartaküs yazı kurulu 1 Mayıs 1983'te çıkardığı bildirideki kaba revizyonist sapmaları bu bildiride tekrarlamıyor. Fakat 1 Mayıs 1983'te savunduğu görüşleri yanlış bulup da bu bildiride savunmuyorsa, neden gerekçelerini kamuoyu önünde açıklamıyor? Neden kamuoyu önunde özeleştirisini yapmıyor? Neden Bolşevik Partizan'dan ayrılık döneminde özeleştiri konusunda —bizim de bellı hatalarımızı kullanarak— kopardığı yaygaraları bu kadar çabuk unuttular? Yoksa özeleştiri konusunda söyledikleri de kendileri için geçerli değil mi? Yoksa Spartaküs oportünıstleri çok çabuk mu daha önceleri yazdıklarını unutuyorlar? Yoksa,yoksa daha önce yanlış görüşlerinin özeleştirisini yapmak Spartaküs oportünistlerini küçültüyor mu? Özeleştiri yaparlarsa küçüleceklerini mı sanıyorlar? Özeleştiri yaptıklarında, daha önce savundukları hataları "sosyal şöven" olarak değerlendirdikleri Bolşevik Partizan önderliğinin mi gösterdiğini yazmak, söylemek zor geliyor? Öyle ya, o zaman size soracaklardır: Bu ne biçim iş ki, sizin "sosyal şöven" olarak değerlendirdikleriniz sizin milli meseledeki revizyonist sapmalarınızı gösteriyorlar diye!!! Yoksa tüm revizyonist ve oportünistlerin yaptığı gıbı, dun dundur, bugün de bugün mantığıyla mı hareket ediyorsunuz? Zaten size yakışan da budur!

Biz milli mesele ile ilgili Spartaküs 1 Mayıs ozel sayısının eleştirisinde goruşlerimizi ortaya koyduk (Bolşevik Partizan No:8'de). Onun için bu yazımızda sadece Spartaküs yazı kurulunun 1 Mayıs 1983'te ne savunduğunu, aynı konuda 12 Eylül 1983 bildirisinde ne savunduğunu ortaya koyacağız ve hangi görüşü Spartaküs'ün görüşü olarak kabul ettiklerini soracağız. Ama belki de her ikisi de Spartaküs'ün görüşü olabilir. Çunku oportünistlerin dükkanında her çeşit mal vardır!

1 Mayıs 1983 özel sayısında Spartaküs'un savundukları şunlardır: "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı sloganı; her türlu yoruma açık"mış, bundan otürü Spartakus bu sloganın kullanılmasını doğru bulmuyormuş, ve o "büyük Turk şövenisti sapma"nın kendısini "Kurt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı" yerine, "kendi kaderini tayin hakkı sloganını geçirerek" gösterdiğini; yani Kurt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmanın Turk şövenizmi olduğunu iddia ediyordu. (Biz bunu Bolşevik Partizan No:8, s.51'de ortaya koyduk.)

12 Eylul 1983 bildirisinde ise aynı konuda şunlar söylenir: Önce revizyonist ve oportunistlerin platformundan şu alıntı yapılır:

"Kürt ulusunun (ayrı devlet kurma hakkı da dahil olmak üzere) kendi kaderini kendisinin tayin hakkını kayıtsız şartsız savunur." (s.9)

Bu alıntıdan sonra Spartaküs yazarları bu alıntıyı yorumlamaya girişirler. Yorumları şöyledir:

"Bu anlayışa göre, ulusların kendi kaderini tayin hakkı, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkından başka anlama da gelmekte, daha doğrusu başka şeyleri de içermektedir. (Okuyucu hemen 1 Mayıs 1983 Spartaküs bildirisini hatırlasın. —BN) Marksist-Leninist bilim için ulusların kendi kaderini tayin hakkının (Dikkat edin! —BN) bir tek anlamı ve içerdiği birtek şey vardır, o da ayrılma özgürlüğü, ayrı devlet kurma hakkıdır." (s.9)

Ne diyelim? Oportünizmin belkemiği olmadığından herşeyi savunabilir. Daha önce savunduklarını hiç savunmamış gibi davranabilir. Bir başka zaman ise aynı konuda değişik görüşler savunduğu halde, her dönemde aynı şey savunduğunu ve savunduklarının doğru olduğunu soyleyebilir. Bu oportünizmin onemli karakteristiklerinden biridir.

Yine 1 Mayıs 1983 özel sayısında şunları okuyoruz:

"Emperyalizme bağımlı çok uluslu devletler için de benzer bir durum sözkonusudur. Devlet kurma imtiyazını elinde bulunduran hakim ulusun hakim sınıfları bu ülkelerde ezilen ulus-lara ve milli azınlıklara karşı emperyalizmin ırkçı politikasını en kaba biçimiyle devam ettirmektedirler. Bu ülkelerde komünistler, emperyalizme karşı mucadeleyi hakim ulus şövenizmine karşı mücadele ile birleştirmedıkleri sürece işçi sınıfını ve emekçi köylüleri ezen ulus şövenizmine karşı eğiterek, ezilen ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız şartsız savunmadıkları sürece çeşitli ulustan işçi-

lerin emperyalizme karşı birliğini sağlamak, emperyalizmin kuklası hakim sınıfların faşist aracını yıkarak yerine halkın demokratik iktidarını kurmak sadece lafta kalacaktır." (1 Mayıs Özel Sayısı, s.6)

Aynı konuda 12 Eylül 1983 Özel sayısında şunlar söyleniyor: "Ulusal sorunda proletaryanın eğitimi partinin önüne büyük Türk şövenizmine karşı amansız mücadeleyi koymaktadır.

Bu görevi yerine getirebilmek için Türk ulusuna mensup komünistler esas olarak ezen ulus şövenizmine (Türk şövenizmi) ve onun ideolojik temeli olan Kemalizm mikrobuna karşı amansız bir mücadele yürütmek zorundadırlar....

Kürt ve diğer azınlık milliyetlerden komünistlerin görevi ise, bu genel göreve tabi olarak ezilen ulus milliyetçiliğine karşı başta proletarya olmak üzere halkların birliği için mücadele olmalıdır." (12 Eylül 1983 Özel Sayısı, s.10 - 11)

Spartaküs okuyucuları bu görüşlerden hangisini doğru kabul etmelidir? Yoksa Spartaküs yazı kurulu 1 Mayıs 1983'te çıkan özel sayıdaki görüşlerle, 12 Eylül 1983 özel sayısındaki görüşlerin arasında bir çelişme görmüyor mu?

Kıbrıs konusunda söyledikleri hakkında Bolşevik Partizan No 8'de tavır takındığımız için tekrarı gereksiz görüyoruz.

PARTİ İÇİ MÜCADELE

Spartakus oportünistleri şöyle diyor:

"Bu, proletarya partisinin birinci aşamasında partinin bizzat kendisinin merkezde oluşu, kendi içindeki oportünist unsurlara karşı mücadeleyi ve bunların partiden temizlenmesini gerekli kılar." (s.11)

Spartaküs oportünistleri parti içindeki mücadeleyi oportünist unsurlarla, ve oportünist unsurların partiden temizlenmesini, parti inşasının birinci aşaması ile sınırlayarak Marksizm-Leninizmin parti inşası öğretisinden revizyonist bir sapmanın içine giriyor. Ve o Marksizm-Leninizmin parti içi mücadele öğretisini iğdiş ederek çarpıtıyor.

Marksist-Leninistler parti içi mücadelede birincisi, kendilerini oportünist unsurlara karşı mücadele ile sınırlamazlar.

Marksist-Leninistler parti içinde çıkan bütün yanlış görüşlere, sapmalara, ve onların üreticisi, savunucusu ve taşıyıcılarına karşı mücadele ederler.

Marksist-Leninistler ikinci olarak, yanlış görüş ve sapmalarla mücadeleyi parti inşasının birinci aşaması ile sınırlamazlar. Parti inşasının her döneminde yanlış görüş ve sapmalara karşı mücadele ederler. Bu ta parti yok olana dek bu şekilde sürer.

Marksist-Leninistler üçüncü olarak, partiden sadece oportünist unsurların temizlenmesi ile kendilerini sınırlamazlar. Onlar mesela ayaklanma anlarında duraksama, yalpalama, vb. gösteren iyi komünistlerin de partiden temizlenmesini savunurlar.

Marksist-Leninistler dördüncü olarak, partiden oportünistlerin temizlenmesini parti inşasına bağlamazlar, partiden parti inşasının her döneminde oportünist unsurlar temizlenmek zorundadır. Parti yok oluncaya kadar.

Oportünist unsurların partiden temizlenmesini parti inşasının birinci aşamasına bağlayanlar, parti inşasının ikinci aşamasında ve partinin iktidarda bulunduğu şartlarda oportünist unsurların parti içinde "yenilebileceğini" savunanlardır.

Marksist-Leninistler oportünist unsurların hiçbir dönemde parti içinde "yenilebileceğini" savunmazlar. Marksist-Leninistler oportünistlerin parti içinde "yenilgiye" uğratılabilir görüşünü savunmanın partiyi oportünizme peşkeş çekmek demek olduğunun bilincindedirler.

SBKP (B) Tarihi, Lenin ve Stalin bize bunları öğretiyor.

DEVRİMİN ZORA DAYANMASI, VE SİLAHLI MÜCADELE SORUNU

Spartaküs 1 Mayıs 1983 Özel sayısında bu sorunla ilgili savunduklarını iyice sistemleştirmiş bulunuyor.

Onlar iktidarın namlunun ucunda, devrimin zor sorunu olduğunu, kitlelerin silahlı mücadelesine; kitlelerin silahlı mücadelesini de içsavaşa eşitliyorlar ve bunu ilkeleştiriyorlar. Bu görüşlerin Marksizm-Leninizm ile uzaktan yakından ilgisi yoktur.

Biz Bolşevik Partizan No:8'de Spartaküs 1 Mayıs özel sayısına eleştirimizde silahlı mücadelenin de sınıf mücadelesinin en yüksek biçimi olmasına rağmen, bir mücadele biçimi olduğunu, ve mücadele biçimlerinin taktik olduklarını, mücadele biçimlerinin devrimin kabarmasına, alçalmasına vb. bağlı olarak değiştiklerini Stalin'den alıntılarla ortaya koymuştuk. Buna bu yazımız içinde ekleyeceğimiz birşey yok.

• Spartakus oportünistleri, bu sorunla ilgili savundukları görüşlere bir yenisini daha ekliyorlar. O da kitlelerin silahlı mücadelesini içsavaşla eşitlemek. Ve devrimin yolunun bu olduğunu, bunun da tek yol olduğunu savunmak.

Bu konuda tam olarak şunu söylüyorlar:

"Bu açık ihanet teorisinin yanında, aynı öze dayanan içsavaşı kitlelerin silahlı mücadelesini taktik olarak gören inceltilmiş revizyonist görüşler vardır." (s.6)

Yine:

"Bizler bir tek yolu, ve bir tek ilkeyi tanıyoruz, devrimin tek yolu proletarya önderliğinde kitlelerin silahlı mücadelesi, iç savaş yolu." (s.7)

Bu görünürde çok silahlı mücadele yanlısı, çok "rrradikal"! görüşlerin Marksizm-Leninizm ile uzaktan yakından bir ilgisi yoktur.

Spartaküs oportünistleri kitlelerin silahlı mücadelesinin birtek içsavaşla mümkün olduğunun propagandasını yaparak, kitlelerin silahlı mücadelesinin alanını daraltıyorlar. Onlar bu konudaki Marksist-Leninist öğretinin ırzına geçiyorlar.

Şiddet'i "içsavaş"la eşitlemek; ve "içsavaş" mutlak gereklilik değildir diyerek; şiddet'i, zor'u reddeden Kruşçev revizyonistleri olmuştur. Onların XX. Parti Kongresinde bu konuda savunduğu "orijinal" görüşler şöyledir:

> *"Sosyalizme geçişin yollarının çok çeşitli olacağı, bunların giderek çoğalacağı muhtemeldir. Bu geçişin her şart altında bir içsavaşla olması mutlaka şart değildir. Bizim düşmanlarımız biz Leninistlerin şiddet taraflısı olduğumuz iftirasını atmaktadır. Bizim kapitalist toplumun devrimci bir şekilde sosyalist topluma dönüştürülmesini savunduğumuz doğrudur. Ve bizi reformistlerden ayıran da budur. Hiç şüphe yok ki bir dizi kapitalist ülkede burjuvazinin diktatörlüğünün şiddete dayanarak yıkılması ve sınıf mücadelesinin keskinleşmesi kaçınılmaz olacaktır. Ama sosyal devrimin çeşitli şekilleri vardır. Ve bizim güya şiddet ve içsavaşı toplumun değiştirilmesinin tek yolu olarak gördüğümüz gerçeklere uymamaktadır." (SBKP XX.Parti Kongresi Belgeleri, Rapor,s.45)*

Şimdi Spartakus de aynı Kruşçev revizyonistleri gibi şiddeti; şiddet kullanmanın yalnızca bir biçimi olan içsavaşla eşitliyor. Onlar henüz ikinci adımı atmadılar. Ama bu adımı atmanın teorik temeli tamamdır!

DEVRİMCİ TEŞKİLATLAR SORUNU

Spartaküs oportünistleri somut olarak Türkiye'de kendilerinin dışında devrimci teşkilat görüp görmedikleri konusunda açık ve berrak bir tavır takınmaktan kaçınıyorlar. Onlar bir bağıntıda "... küçük-burjuva devrimci-demokratların işçi sınıfını ve emekçi yığınları etkilemeleri..."(s.1), bir başka bağıntıda şöyle diyorlar: "... komünist olmayan küçük-burjuva 'devrimci' demokratlarıyla eylem birliğine ise..."(s.2)

Şimdi biz, komünistler dışındaki, kendisine komünist, Marksist-Leninist, devrimci, sosyalist vb. diyenlerin karşı-devrimci olmayan kesimini nasıl anacağız? Küçük-burjuva "devrimci" demokratları olarak mı? Küçük-burjuva devrimci demokratları olarak mı? Hangisi ile? Spartaküs yazı kurulu burada bize her ikisiyle de diyor. Bir yerde onları devrimci-demokrat olarak görüyor, bir başka yerde ise devrimci kelimesini tırnak içine alarak, onların aslında devrimci olmadıklarını söylüyor. Biz hangisine inanalım?

Anlaşılan, Spartaküs oportünistleri bizim Bolşevik Partizan No:8'de dikkat çektiğimiz eski kardeşlerin sapmasını bir yandan devam ettiriyor, ama öbür yandan bu sapma eleştirildiğinden, bu sorunda doğru formülasyon da kullanılıyor. Her iki formülasyon da kullanılırken, ortada bir problem, bir çelişme — formülasyonlar arasında— yokmuş gibi davranılıyor. Yine mal - lar çeşitlidir.

Spartaküs oportünistlerinin 12 Eylül 1983 özel sayısında, Bolşevik Partizan'ın 12 Eylül 1983 platformunu eleştiriyormuş gibi gözüküp, başka belgelerin eleştirilmesi sahtekarlığına geçen sayımızda tavır takındığımızdan, burada tekrar tavır takınmayı gereksiz görüyoruz.

Yine Spartaküs GDS'i Alman proletaryasının öncü örgütü görüyor. Bu sorunla ilgili de Bolşevik Partizan No:8'de bir grubun kendisinin veya şakşakçılarının öncü demesi ile öncü olamayacağını ortaya koyduğumuzdan, burada tavır takınmıyoruz.

15.12.1983 Mehmet O.

'Mayıs' Bildirgesinin Eleştirisi Üzerine

Elimize bazı Bolşevik Partizan okuyucusu yoldaşların "Mayıs" dergisinin yayına başlarken yaptığı açıklamayla ilgili eleştiri yazısı geçti.

Bu yazı üzerine Yazı Kurulu içinde yaptığımız tartışmada, yazıyı olduğu gibi, yazıda hiçbirşey değiştirmeden yayınlama; ve bu yazı hakkında görüşlerimizi de yazı ile birlikte yayınlama kararı aldık.

Bu şekilde hem yazıyı yazan yoldaşlarla tartışma; hem de yoldaşların temas ettikleri önemli bir dizi konuda tartışmaya başlama açısından doğru bir adım atılmış olacaktır. Biz bu tartışmanın, tartışılan önemli konularda berraklığa kavuşma yönünde yararlı olacağını; ve Bolşevik Partizan okuyucularının da bu tartışmaya katılacağını umuyoruz.

Aşağıda olduğu gibi yayınladığımız bu yazı hakkında Yazı Kurulunda yapılan tartışmada ortaya çıkan görüşler kısaca şöyledir:

● İçinde bulunduğumuz yenilgi döneminde özellikle küçük-burjuva aydınları içinde "bağımsız devrimcilik"moda olmuştur. "Eleştirici olmak", "geçmişi yargılamak" doğru talepleri, birçok küçük-burjuva aydınının ağzında 'bireysel özgürlükleri'ni cendere altına alan 'örgütlülük' durumundan kurtulmaları(!) için kullanılan gerici şiarlar haline gelmiştir.

"Bireysel özgürlükleri" mümkün olan en az biçimde kısıtlayan, ya da en iyisi hiç kısıtlamayan(!) mümkün olduğunca gevşek ("lose") bir "örgütlülük"!

Marksizm-Leninizmin en temel ilkelerini bile soru, sorun haline getirme; Marksizm-Leninizmin temellerine saldırma anlamında bir "eleştiri özgürlüğü"! İşte küçük-burjuva aydınlarının bugünkü savaş çığlıkları,hem de Marksizm-Leninizm adına öne sürdükleri savaş çığlıkları bunlar! Öyle ya:

Onlar "geçmişin yenilgilerinde sorumluluk payı olan örgüt adresleri aramıyor"lar! ("Mayıs", S.2, s.3)

"Mayıs" işte küçük-burjuva aydınlarının bugünkü bu savaş şiarlarını hayata geçirmek için yola çıkan; amacı "bağımsız devrimci"leri etrafında toparlamak olan bir yayın organıdır. Şimdilik bu "kültür ve sanat" adına yapılmaktadır. "Mayıs" görünürde "alçakgönüllü" Marksist-Leninist kültür ve sanat dergisi olma, olabilme iddiası ile yayın hayatına girmektedir. Bu alandaki boşluğu doldurma "alçakgönüllülüğü" ile sınırlamaktadır kendini. Ama bu "alçakgönüllülük" ardında nelerin yattığı; amacın gerçekte "bağımsız devrimci"ler açısından varolan 'örgütlenme' —ama yukarıda belirttiğimiz tipte, bireyin özgürlüklerini en iyisi hiç sınırlamayan bir örgütlenme— ihtiyacına cevap verme olduğu, en açık biçimi ile "Mayıs"ın ikinci sayısında yayınlanan "Yeni tipte devrimci bir örgütlenmenin zorunluluğu ve bizi bekleyen acil görevler" yazısında ortaya çıkmıştır.

Bugün "Mayıs" dergisinin sözcülüğünü üstlenme yönünde ilerlediği "bağımsız devrimcilik" akımına karşı her alanda mücadele önemli ideolojik görevlerden biridir. Bugüne kadar bu akımın görüşleri derli-toplu ifade edilmediği için; bu mücadele doğru bir temele oturtulup yürütülememiştir. Şimdi "Mayıs"ın çıkması ile bu akımla onun belgeleri üzerinden hesaplaşma imkanı doğmuştur.

Bolşevik Partizan okuyucusu yoldaşlarımızın yazdığı yazı bu önemli görevi yerine getirme yönünde bir başlangıç olması, tartışmayı başlatması açısından önemli ve olumlu bir yazıdır. Açıktır ki bu yazı içinde bir dizi eksiği, hatayı barındırmaktadır ve "Mayıs" ile tam bir hesaplaşma görevini yerine getirmemekte - dir. Zaten yazının amacı ve iddiası da bu değildir. Yazı yalnızca "Mayıs" yayına başlarken çıkan bildirgeye yönelen; onda da öncelikle ileri sürülen sanat-edebiyat ile ilgili düşüncelere yönelen; sınırlı bir eleştiri yazısıdır. Ve yazının sonunda tespit edilen görevler yazıda yerine getirilmemektedir. Önümüzde görev olarak durmaktadır. Onun ötesinde, "Mayıs"ın çıkan sayılarındaki yeni yazılarla hesaplaşmak, önümüzde çözülmesi gereken, ve çözeceğimiz bir görev olarak durmaktadır. Yazıyı bir dizi eksik ve hatasına rağmen önemli ve olumlu kılan, onun bu görevi yerine getirmede bir başlangıç olmasıdır. Yoldaşlar bu çabalarını cesaretle ilerletmelidirler.

● Yazıda "Mayıs"a getirilen temel eleştiri; yazının üzerinde yükseldiği temel düşünce, "partisiz sanat" , "partisiz edebiyat" düşüncesini reddeden düşünce bütünüyle doğru, Marksist-Leninisttir. Gerçekten de "Mayıs" bildirgesinde bir dizi laf kalabalığının ardında ve "sanatçının bağımsızlığını koruma" yüksek kaygısı! ardına gizlenerek, en saf biçimi ile Marksist-Leninist partiden bağımsız bir sanatın ve sanatçının propagandasını yapmaktadır. Eleştiri yazısını yazan yoldaşlar "Mayıs"ın bu tavrını Marksist-Leninist görüşler ışığında doğru bir biçimde eleştirmektedirler. Yazıdaki bu temel eleştiri ve temel düşünce onun esas niteliğini belirlemektedir.

Açıktır ki bugün ülkemizde, mesela Rusya'da Bolşevık Partinin otoritesine sahip bır Marksist - Leninist partı yoktur. Bu bugün "partisiz sanat" adına ortaya çıkanlar açısından avantajlı bir durumdur. Onlar kolaylıkla, "Nerde ki Partı?", "Biz hangi partiye bağlı olarak sanat-edebiyat yapalım?" dıyebilirler, ve nıtekim de demektedirler. Ama bu durum da onları kurtarmaz. Eğer böyle bir parti yoksa, o zaman Marksist-Leninist olma ıddiasındaki sanatçının birincil görevi , böyle bir partinin yaratılması ve inşası için çalışmaktır. Böyle bir görev bugün Marksızm-Leninizmın en temel ılkelerinin; herşeyden önce de sosyalızm bılımı -sınıf mücadelesi alanındaki ılkelerin her türlü çarpıtmaya karşı savunulmasının birincil alınmasını gerektirir. Bunu yapmayan; bunun yerine başka görevleri önüne koyan sanatçı, Marksist-Leninist sanatçıdan başka herşeydir. Biz "Bugün TKP/ML(B) dışında komünist yoktur" şeklinde bir düşüncenin savunucusu değiliz. "Mayıs" çevresindekileri, onlar TKP/ML(B) çevresinde olmadıkları için Marksist-Leninist olmamakla suçlamıyoruz. Hayır. Onlar bugün Marksist-Leninist olmanın gereğini yerine getirmedikleri için, Marksizm-Leninizmin ilkelerini savunmayı, parti inşasını çalışmalarının merkezine koymadıkları için (ki bu TKP/ML(B) içinde ve çevresinde örgütlenmeden de yapılabilir... Böyle bir durumda süreç içinde şu veya bu biçimde yakınlaşma, birleşme kaçınılmazdır) Marksist-Leninist değillerdir. Onların "partisiz"likleri öncelikle bu anlamda bir partisizliktir.

Eleştiri yazısını yazan yoldaşlar, "Mayıs"ın partisiz sanat" bireyci küçük-burjuva düşüncesini eleştirirken, yukarıda ifade ettiğimiz düşünceyi yeterince işlememişlerdir. Bu yazının bir eksikliğidir. İleriki tartışma içinde bu düşünce daha da açılmalıdır.

Temel düşüncesi ve eleştirisi itibarı ile doğru ve olumlu bulduğumuz eleştiri yazısında hatalı ve eksik gördüğümüz yerler de vardır. Bunları önem sırasına bakmadan, yazının kendi gidişine bağlı olarak aşağıda kısaca ortaya koyacağız:

● Yazının girişinde yaptıkları açıklamada yoldaşlar, "Bolşevik Partizan bugüne değin Marksist - Leninist kültür ve sanattan tek tilcik bile ortaya koymamıştır" diyorlar. Burada yapılan bir olgu tespitidir. Buna diyecek birşey yoktur. Ama hemen ardından gelen bu olgunun açıklanması ile ilgili söylenecek şeyler vardır.

Yoldaşlar Bolşevik Partizan'ın kültür-sanat konusundaki eksikliğini, "Parti edebiyatı kavramını dar kavrayan bir anlayış"a bağlıyorlar. Bu yoldaşların ıspatlamadıkları ve ispatlayamayacakları bir tezdir. Kültür ve sanatın Bolşevik Partizan'da eksikliğinin "parti edebiyatı kavramını dar kavrama"dan daha başka, daha basit bir açıklaması vardır. Ve bu "basit" açıklama gerçeği yansıtmaktadır. O da Bolşevik Partizan'ı çıkaran kadroların gücünün bugün ancak buna yettiğidir. Bolşevik Partizan'ın üstlendiği görevlerin ağırlığı ve bugünkü kadroların yetersızliği gözönüne alınınca, sanat-edebiyat alanındaki eksikliğin ortadan kaldırılmasının uzun süreceğini söylemek gerçekçi bir yaklaşımdır.

Biz açıktır ki oportünizm-revizyonizmle her alanda hesaplaşmak, Marksizm-Leninizmi her alanda savunmak zorundayız. Ama gücümüz bellidir. Eğer sistemsiz, daldan dala ve sonuçsuz bir mücadele yürütmek istemiyorsak, o zaman gücümüzü doğru değerlendirip, mücadeleyi önce belli alanlarda yoğunlaştırmak ve adım adım ilerlemek zorundayız. Ve bugün mücadelemizi bilinçli olarak yoğunlaştırdığımız alan, Marksizm-Leninizmin öncelikle sınıf mücadelesi ile ilgili öğretilerinin, temellerinin, ilkelerinin savunulması alanıdır. Sanat alanında ne yazık kı bugünkü yapımız ve gücümüz, bu alanda ancak bu konuya özel ilgi duyan yoldaşlarımızın kendi çabaları ile araştırması şeklinde bir çalışmadan ötesine izin vermiyor. Gönül aynı anda diğer bütün alanlarda da mücadele yürütmeyi ister. Ama istek ile gerçek her zaman uyuşmuyor.

● Yazının "İşçi sınıfının birliğini sağlama çabaları" başlıklı bölümünde:

- Getirilen temel eleştiri; "Mayıs"ın "birlik" sorununda Marksist-Leninistlerin birliğini, işçi sınıfının Marksist-Leninist ilkeler temelinde birliğini merkeze koymadığı; tüm oportünist-revizyonist cephe gibi ne idüğü belirsiz bir "geniş birlik" düşüncesinin savunuculuğunu yaptığı eleştirisi doğrudur.

Ama bu doğru eleştiriyi zayıflatan yanlış benzetmeler de yapılmaktadır.

Mesela "Mayıs"tan, "anti-faşist antı-revizyonist" yazar ve aydınların görevlerinden söz edildiği yer alıntı yapılmakta; ardından yorumda "Bu tam da FKBDC anlayışının bir ürünüdür" denmektedir. "Mayıs"ın birlik anlayışı ile; FKBDC'nin birlik anlayışı bir noktada bırdir. O da kime karşı birlik sorusuna verilen cevaptaki birliktir. Her ikisi de birliği —değişik kelimelerle de olsa— 12 Eylül sonrası rejime karşı bir birlik olarak kavramakta, bunun propagandasını yapmaktadır. Ama kiminle birlik sorusuna verilen cevapta "Mayıs", yoldaşların eleştirdiği yazıda en azından kavramlar düzeyinde (pratikte pek fark olmadığı en azından bir olayda açık görüldü) kendini FKBDC'nden ayırıyor. O FKBDC'nden ayrı olarak "anti-revizyonistleri" birleştirmeyi (şimdilik yazar ve aydınlarla sınırlı!) önüne görev olarak koyuyor. Yoldaşlar bağıntıyı "ideolojik birlik sağlama yerine, biraraya gelmek" olarak kurmalarına rağmen; "Mayıs"ın birlik anlayışının "tam da FKBDC anlayışı" olduğunu söylemek doğru değildir. Böyle bir genelleme, getirilen özü doğru eleştiriyi zayıflatmaktan başka bir işe yaramaz.

- Aynı bölümde, oportünist-revizyonistlerin birlik belgisinin —hiçbir ayrım yapmadan— "ajitasyon-propaganda serbestliğindeki tek tek eylem birliklerine karşı gelme, bu tipteki birlikleri yadsıma anlayışı"nı içerdiğini söylemek de gerçeği tam olarak yansıtmamaktadır. Örnek olarak verilen 12 Eylül 1982 yürüyüşünde yürüyüşe katılan oportünist-revizyonistlerin bir bölümü en azından lafta "ajitasyon-propaganda serbestliği temelinde eylem birliği"ni savunmakta idi, ve hala da bunu en azından laf düzeyinde savunan bir dizi oportünist-revizyonist vardır. Ve yer yer oportünist-revizyonist cephe bu tip eylem birliklerine bizzat uygulamada zorlanmaktadır. Bu yüzden bu noktada böyle genelleme yapılacak yerde, soruna ayrımcı bir şekilde yaklaşmak doğru olurdu.

● Yazının "Mayıs yazı kurulu Marks, Engels, Lenin, Stalin yerine neden Dimitrov'a sarılmak gereğini gördü?" başlıklı bölümünde:

Biz Marksist-Leninistler her alanda olduğu gibi sanat-kültür alanında da öncelikle bugün Marksist-Leninist klasiklerimizin bu alandaki görüşlerini kavramayı, yaygınlaştırmayı, propaganda etmeyi görev biliriz. Biz, sanat-kültür alanında Marksizm-Leninizmi savunma iddiasında olan bir dergi olarak yayın hayatına atılsak, atacağımız ilk adım, Marks, Engels, Lenin, Stalin'de bu konuda var olanların propagandasını yapmak olurdu. Bu öncelikle Marksizm-Leninizmin en temel doğrularının revizyonizm tarafından tanınmaz hale getirilmiş olduğu günümüzde, olağanüstü önemdedir.

Bu yüzden Marksist-Leninist Edebiyat-Sanat-Kültür dergisi olma iddiasıyla ortaya çıkan "Mayıs" dergisine, daha en baştan neden öncelikle Marks, Engels, Lenin, Stalin'e dayanmadığı sorusunu sormak haklıdır.

Ama bu soru ne kadar haklı ise; neden Dimitrov'a da yanıldığı sorusu da o kadar haksız; sanki Dimitrov Marks, Engels, Lenin, Stalin'den ayrı; "Mayıs"ın gerçekten sarılabileceği —Marks, Engels, Lenin, Stalin-in tersine!— görüşler savunmuş gibi bir yoruma açık bir sorudur.

"Mayıs" Dimitrov'da da —doğru, bütünlük içinde alıntı yaptığında— savunduğu revizyonist görüşleri dayandıracağı malzeme bulamaz. Doğru, bütünlük içinde alıntı yapmak yerine, bağıntısından koparılmış, hangi tarihi şartlar içinde, hangi bağıntıda, hangi mücadele, polemik içinde söylendiği belli olmayan alıntıları alt alta dizme yöntemi kullanıldığındaysa yalnızca Dimitrov değil, klasiklerimiz olan Marks, Engels, Lenin, Stalin de revizyonist görüşlere dayanak yapılabilir. Nitekim revizyonistler kendi revizyonist görüşlerini bu yöntemlerle klasiklerimize de dayandırmaktadırlar.

Bu polemik bağıntısında getirilen, "öncelikle Lenin ve Stalin'in sanata ilişkin görüşleri öylesine net, sallananları titretecek değin öylesine acımasız ki, "Mayıs" yazı kurulunun bu konumlarıyla Marks, Engels, Lenin, Stalin'e sarılma olanakları yoktur" şeklindeki tez; açıkça söylemeden Dimitrov'un bu alandaki görüşlerinin onca net ve acımasız olmadığı yorumuna açık kapı bırakan bir tezdir. Ve yanlıştır.

"Mayıs"ı eleştiren yoldaşlar, yazılarında, "Mayıs"ın aslında Dimitrov'a da dayanamayacağını, ancak onu yanlış, eksik, bağıntısından koparıp aktardıkları zaman dayanacak malzeme bulduklarını ortaya koyuyorlar. Buna rağmen bu bölümün başındaki yanlış polemik düzelmiyor.

- Aynı bölümde yer alan sorulardan ikinci, üçüncü ve altıncı sorular, "bugün Türkiye'de kendini dosta-düşmana kabul ettirmiş bir Bolşevik Parti yoktur" şeklinde bir genel cevapla, sorunun muhataplarına kaçış yolu bırakan sorulardır. Bu sorular yerine, bugün kendine Marksist-Leninist diyen sanatçının da görevinin Bolşevik bir parti yaratma mücadelesine katılmak; böyle bir mücadele yürütme iddiasında olanlarla hesaplaşmak olduğunu hatırlatan sorular sormak daha doğru olurdu.

Dördüncü ve beşinci sorular ise, "Mayıs"ın kendini yasallıkla sınırladığı şeklinde bir varsayıma dayanan sorulardır. Ama bu varsayım bizzat "Mayıs"tan alıntılarla ispatlanabilir bir varsayım değildir.

● "Döneklerin proleter enternasyonalizm marşı" başlıklı bölümde:

"Mayıs"ın savunduğu birtakım görüşlerde Lin Biao'nun ünlü "dünyanın kırları/şehirleri" tezinden etkilendiğine, onu eleştiren yoldaşların dikkat çekmesi doğrudur. Ama yoldaşlar bunu yaparken, yanlış bir şekilde Lin Biao'nun görüşleri ile "Mayıs"ın görüşleri arasında nerdeyse tam bir uyum görmektedirler.

Lin Biao'nun tezi öncelikle "dünyanın kırlarında zafer kazanacağı" şeklinde bir tez idi.

Bu tezden etkilenen "Mayıs" burada durmuyor. O bu tezi daha da "geliştirip" Marksizm-Leninizmi kavrama ve geliştirme görevini öncelikle yarı-sömürge ülkelerin proletaryasına yüklüyor.

"Mayıs" tam olarak şunu söylüyor:

"Biliyoruz ki doğruların teorik tespiti pratiğe oranla bir anlamda kolaydır, asıl zor olan, doğru teori ve siyaseti pratiğe geçirmektir. Kimi tarihi koşulların, yanlışları kaçınılmaz kıldığını da kabul etmek gerekir. Yine de, gerileme sürecinin ideolojik, siyasal, toplumsal, ekonomik içeriği kendi tarihi koşulları içinde kavranmadan, nedenleri açıklığa kavuşturulmadan, proletaryanın bu bataklıktan kurtulması ve devrimci görevlerini yerine getirmesi mümkün değildir. İşte önümüzde bütün zorluğuyla duran görevlerden en önemlisi budur. Ve bu görev, açık söylemek gerekirse, en yakın olarak, devrimini yapmış fakat yenilmiş ülkelerin proletaryası önünde değil, bizim gibi ülkelerin, yarı-sömürge ülkelerin proletaryası önünde duruyor. Avrupa ve Amerika proletaryası bugünkü durumuyla umut verici değildir. Bir zamanlar dünyanın en devrimci proletaryası olan ve haklı olarak bütün dünya proletaryasının önderi sıfatını taşıyan Sovyet proletaryası, modern revizyonist ideoloji ve siyasetle uyuşturulmuştur. Çin proletaryası, aynı yoldan geçmektedir. Doğu Avrupa'ya baktığımız zaman, benzer bir durum görürüz. En devrimci izlenimi veren Polonya proletaryası ise, yüzünü kiliseye ve emperyalist batıya çevirmiştir. Avrupa proletaryası ekonomizmin bataklığına saplanmış ve çözümü kapitalist dünya içinde aramaktadır. Yaşanan siyasi ve toplumsal olaylara yakınen baktığımız zaman, bütün dünyayı saracak devrimci hareketlerin Orta-Doğu ve Latin Amerika'ya kaydığını görürüz. Evet, devrim fırtınasının merkezi olmaya yakın ülkeler proletaryası, söylediğimiz görevlere en yakın proletaryalardır." (Bildirge s.10)

Burada çok açık bir biçimde,

a) Önümüzde duran "en önemli görev" olarak "gerileme sürecinin ideolojik, siyasi, toplumsal, ekonomik içeriğinin kendı tarihi koşulları içinde kavranması","bunun nedenlerinin açıklığa kavuşturulması" konuyor.

Bu görev, Marksist-Leninist teorinin geliştirilmesi görevinden başka birşey değildır! Bu görev, en yakın olarak şu veya bu ülke proletaryasının değil, bir bütün olarak uluslararası proletaryanın, onun Marksist-Leninist güçlerinin önünde duran ortak bir görevdir. Ve ancak ortak bir çabayla çözülebilir bir görevdir. Bu görevi çözmede özellikle bir zamanların sosyalist ülkelerinin proletaryasının, ve en ileri emperyalist ülkeler proletaryasının birikimleri, en az yarı-sömürge ülkeler proletaryasının birikimleri kadar rol oynayacaktır. Yarı-sömürge ülkelerin birçoğunda devrimci durumun varlığı; buna karşı ileri emperyalist ülkelerin birçoğunda aktüel devrimcı durumun yokluğu; Marksist-Leninist teorinin ilerletilmesi sorununda belirleyici faktörmüş gibi ortaya konamaz. Sorunun böyle konması, Marksizm-Leninizmın bır bilim olduğunun kavranmadığından başka birşey göstermez! İşte ama "Mayıs" tam da bunu yapıyor. O açıkça:

b) "Avrupa ve Amerika proletaryası bugünkü durumu ile ümit verici değildir"(!), "Sovyet proletaryası revizyonist ideoloji ve siyasetle uyuşturulmuştur", "Çin proletaryası aynı yoldan geçmektedir", vb. safsatalar ile Marksizm-Leninizmi ilerletme görevini büyük bir burnu büyüklükle "bizim gibi ülkelerin, yarı-sömürge ülkelerın proletaryası"na yüklüyor. Sözünü ettiği ülkeler proletaryasının; burun kıvırarak baktığı Amerika, Avrupa'daki emperyalist ülkeler proletaryasından çok daha az bir mücadele tecrübesine sahip olması;Sovyetler Birliği, Çin gibi bir zamanlar sosyalist ülke proletaryasına göre çok daha geri bir kültür birikimine ve mücadele tecrübesine sahip olması onu hiç mi hiç rahatsız etmiyor.

"Mayıs"a sormak lazım: Acaba "bizim gibi yarı-sömürge ülkelerin" proletaryasını Marksizm-Leninizmi ilerletme, Marksist-Leninist teoriyi zenginleştirme noktasında Amerika, Avrupa, Sovyetler Birliği, Çin proletaryasına üstün kılan şey nedir??? Devrimci durumun varlığı mı? Böyle bir yaklaşım, "hareket herşey, hedef hiçbirşey" diyen Bernstein'da ideolojik babasını bulan bir yaklaşımdır! Onun ötesinde bu yaklaşım, proleter enternasyonalizmi adına burnu büyük, milliyetçi bir yaklaşımdan başka birşey değildir. Görevin "bızim gibi"(!!!) yarı-sömürge ülkelerin tümünün proletaryasına yüklenmesi "alçakgönüllülüğü"(!) de bu milliyetçi;"Avrupa, Amerika, ve bir zamanlar sosyalist ülkelerin proletaryasından umudu kesmiş"(!) yaklaşımın gerçek yüzünü maskeleyemez.

Bu yaklaşımın Lin Biao'nun görüşleriyle akrabalığı emperyalist ülkelerin proletaryasından umudu kesme;ve yarı-sömürge ülkelerdeki devrimci potansiyeli hiç ayrımsız abartma noktasındadır.

Sorunun böyle konmamış olması yoldaşların eleştirisinin zaafıdır.

● "Mayıs yazı kurulunun içinde bulunduğumuz durumla ılgili 1 Mayıs ve Dünya proletaryası değerlendirmesi" başlıklı bölümde:

"Mayıs"a getirilen eleştiri bize daha çok kavramlar düzeyinde ve zorlama bir eleştiri olarak görünüyor. Bu bölümün başında getirilen, bize zorlama görünen eleştiri yazıya birşey kazandırmıyor.

Bunun dışında, "nihai kurtuluşa yönelik" belgilerin bugün öne sürülemeyeceği şeklindekı tespit de,belgilerın çeşitli dönemlerde değişik niteliklere bürüneceğı, belli bir ortamda "propaganda belgisi" olan bir belginin, bir başka ortamda ajitasyon belgisi, eylem belgisi ve sonunda direktife dönüşeceği öğretisini göz önüne almayan bir tespittir. Bugün 1 Mayıslarda komünistler "nihai kurtuluşa" yönelık belgileri atacaklardır. Atmak zorundadırlar. Ama bu belgiler bugün birer "propaganda belgısi" nitelığindedır. Sorun budur.

- "Mayıs"a eleştiri getiren yoldaşlar aynı bölümde "Mayıs"tan sanatta "sekterizme, dogmacılığa, dargörüşlülüğe, kabalığa ve ısmarlamacılığa" karşı çıkan bir alıntı yapıp, bu alıntıya bir dizi eleştiri getiriyorlar.

Bu alıntı yalnız başına ele alındığında birtakım doğruların yinelenmesidir. Sorun şudur: "Mayıs" alıntı yapılan yerde sanatın ve sanatçının özel işlevi üzerınde duruyor. Gerçekten de sanatın ve sanatçının özel bir işlevı vardır. Ama ondan önce sanat ve sanatçının —eğer o Marksist-Leninist olma iddiasında ise— partiye, partinin içınde bulunulan anda görevlerine hizmet etmesi sorunu vardır. Ve Marksist-Leninist olma iddiasındaki sanatçı en başa bunu koymak zorundadır. Marksist-Lenınistler böyle yapmıştır. Revizyonistler ise her dönemde "Partililiği" değil, sanatçının "özgürlüğünü" öne çıkarmışlardır. "Mayıs" sanat konusundaki görüşlerini ortaya koyduğu paragrafta bütün revizyonistlerın yaptığını yapıyor. Partililik ilkesini genel bir "devrimci sanat devrimci mücadelenın ayrılmaz bir parçasıdır" cümlesı ile geçiştirip, ardından esas ağırlığı "bağımsızlığa" veriyor! Onun derdi, parti inşası vs. değil; "sanatçı" kişilerin(!!!) bireysel özgürlüklerini korumak!

Yoldaşların eleştirisinde bu bağıntı berrak bir şekilde ortaya konmadığı için, özünde doğru ve haklı olan eleştiri sanki zorlama imiş gibi görülüyor.

- Aynı bölümde "Mayıs"ın "sanattan yalnızca düşün - dürtmeyi anladığı" tezi üzerine kurulu bazı eleştiriler de getiriliyor. Tez "Mayıs"tan alıntılarla ispatlanmadığı (ve eldeki yazılarla şimdilik ispatlanabilir bir tez olarak görülmüyor) için, eleştirinin kime yöneldiği, ne için getirildiğı anlaşılmıyor.

- Aynı bölümde "Parti Edebiyatı" ilkesinin burjuva devrimleri çağında, Marks ve Engels'te olmadığı anlamına gelebilecek bazı ifadeler de var. Yoldaşlar bu konuyu kısa geçtikleri için, tezlerinin bu olup olmadığı pek anlaşılmıyor. Bız her halde eğer böyle bir tez savunuluyorsa, bunun yanlış olduğunu düşunüyoruz.

● "Mayıs"ı eleştiren yoldaşlar daha sonra "Mayıs"bildirgesinde yanlış olarak gördükleri bazı "inci"leri tek tek ele alarak eleştiriyorlar. Bu noktaların bazılarında yer yer kavramlar üzerinde aşırı ölçüde durulduğunu, bu anlamda zorlamalara girildiğini düşünüyoruz.

Mesela yoldaşlar eleştirdikleri "Amerikancı askeri faşist diktatörlüğün halka getireceği hiçbir şey yoktur" ifadesinin yorumunda, "Kişinin elinde olmayarak sorası geliyor: Hakim sınıfların sivil diktatörlüğünün halka getireceği çok şeyler mi vardır acaba?" diyorlar.

Böyle bir mantık, nerdeyse bugün hakim sınıfların iktidarının bir biçimi olan askeri faşist cuntayı, adını vererek teşhir etmeyi yanlış görmeye kadar, yanlış göstermeye kadar götürülebilir. "Amerikancı askerı faşist diktatörlüğün halka getireceği hiçbir sey yoktur" sözleri yalnız başına ele alındıklarında hiçbir yanlışı olmayan, olgu tespiti olan sözlerdir. Ve bunu söyleyenin otomatikman "Hakim sınıfların sivil dıktatörlüğünü" askeri faşist diktatörlüğe adeta tercıh ettiği şeklinde bir yorumu —yalnızca bu cümleye dayanarak— çıkarmak zorlamadır. Sorun "Mayıs"ın askeri faşist cuntayı teşhir ederken, bunu hangı çerçeve içine oturttuğu sorunudur. Askeri faşist cunta, hakim sınıfların mümkün olan faşist iktidar biçimlerınden yalnızca birisi, bugünküsü olarak mı teşhir ediliyor; ona saldırı, hakim sınıfların faşist devletine saldırının bir parçası olarak mı ele alınıyor; yoksa ona karşı mücadele herşey olarak mı görülüyor; ya da esas/tali ilişkisinde cuntaya karşı mücadele esas mı alınıyor? Sorun budur. "Mayıs" bildirgesinde kendi içinde ele alındığında doğru olan bır tek cümleden yola çıkarak bu sorunu çözmek mümkün değıldir.

"Amerikancılık" sorunu da benzer bir sorundur. Her hangi bir sıyasi hareket, diyelim ki, askeri faşist cuntanın halka karşı bır bütün olarak emperyalizmin (ve sosyal-emperyalizmin de) çıkarlarını savunduğunu hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek berraklıkta savunsun; bunun yanında cuntanın emperyalist güçlerle bağıntısını somut olarak incelediğinde onun bütün emperyalist güçler ıçinde de öncelikle Amerikan emperyalizminin çıkarlarını savunduğunu tespit etsin, ve "Amerikancı" kavramını bunu ifade etmek için kullansın. O zaman bizim bu siyasi harekete getireceğimiz eleştiri; aynı kavramı cuntayı salt Amerikan emperyalizminin çıkarlarının savunucusu olarak gördüğü için, bunu ıfade etmek için kullanan bir siyasi harekete getireceğimiz eleştiriden değişik olur. Bırincisi ile kavgamız, deyim yerindeyse, kavram üzerine, kullanılan kavramın ifade edilmek isteneni doğru bir biçimde ifade edip etmediği üzerıne olur; ikincisi ile kavgamız anlayış kavgasıdır.

Eleştiri getiren yoldaşlar "Mayıs"ın bu konudaki anlayışını irdeleyip, eleştirilerini ona yönelteceği yerde, yüzeyde takılıp kalıyorlar. Suçu adeta kavramda arıyorlar. Eleştiri böylece belli kavramlara yönelen bir eleştiri olmanın dar ve kısır sınırı içine hapsoluyor.

Aynı bölümün b) noktasında "Mayıs"ı eleştiren yoldaşlar, "Mayıs"ın çok ilginç bir anlayışını ifade eden bir alıntı yapıyorlar. Ve eleştiriyorlar. Görüşümüze göre, alıntı yapılan yer "Mayıs"ın küçük-burjuva kendini beğenmişliğinin ve milliyetçiliğinin açık bir örneğidir. Ve üzerinde önemle durulması gerekir.

"Mayıs" emperyalist ülkelerin proletaryasından umudunu kesmiştir! "Mayıs" bir zamanlar sosyalist olan ülkelerin proletaryasından da umudu kesmiştir! En azından şimdilik! Onun beklediği, "bizim gibi" (artık bu ne demekse!) "yarı-sömürge ülkelerin" proletaryasının geri dönüşün sebeplerini vb. incelemesi, Marksizm-Leninizmi ilerletmesi, devrimleri yapıp emperyalist ülkeler ve yarı-sömürge ülkeler proletaryasını da kurtarmasıdır. İşte "Mayıs" bu bağıntıda ve bu anlayışla "Mayıs sömürge, yarı-sömürge ülkelerin ezilen halklarının kültür ve sanatına özel bir önem verecektir" demektedir.

"Özel önem" vermenin sebebi, bu ülke halklarının kültür ve sanatları daha az tanınmış olduğu vb. değildir. Hayır! Umut "Mayıs"a göre bu ülkelerin ezilen halklarındadır, batının yozlaşmış proletaryası(!!!)artık işe yaramaz! O halde, öğrenilmesi, özel önem verilmesi gereken kültür ve sanat, sömürge, yarı-sömürge ülkelerin ezilen halklarının sanat ve kültürüdür. "Mayıs" bu lafları bu mantık silsilesi içinde, bu anlayışla söylemektedir. Ve bu noktada kendini beğenmiş, milliyetçi, gerici bir pozisyonda durmaktadır.

Eğer biz, Marksist-Leninist olmayı yakamıza rozet olarak takmamışsak, gerçekten Marksist-Leninist isek; o zaman biz a) önce Marksist-Leninist klasiklerimizin, Marks'ın, Engels'ın, Lenin'in, Stalin'in sanat-kültür konusundaki öğretilerini tanımak, tanıtmak, bunlara birinci derecede özel önem vermek zorundayızdır.

b) İkinci olarak, şu veya bu ülke proletaryasının değil, uluslararası proletaryanın sanat ve kültür alanında yaptığı en ileri örnekleri tanımayı ve tanıtmayı, bu alanda atılan en ileri adımlardan öğrenmeyi merkeze koymak, onlara özel önem vermek zorundayız. Soruna böyle yaklaşıldığında, bu alanda en büyük birikimin bir zamanlar sosyalist olan ülkelerde olduğu, öncelikle Sovyetler Birliği'nin deneylerinden, Çin Halk Cumhuriyeti'nin deneylerinden vb. öğrenmenin olağanüstü önemde olduğu; proleter kültür ve sanat birikimi konusunda bir zamanların sosyalist ülkelerinin hemen ardından, proletaryanın en büyük mücadele tecrübelerine, en büyük birikime sahip emperyalist ülkelerin geldiği açıktır. Sömürge, yarı-sömürge ülkelerin proletaryası, emperyalist ülkeler proletaryasına göre genç, her alanda birikimi, deneyimi daha az olan bir proletaryadır. Bunun sanat ve kültür alanında yansıması da kaçınılmazdır. Soruna aptalca bir burnu büyüklük ile yaklaşılmadığı zaman, bunun böyle olduğu teslim edilmek zorundadır. Sorun proletaryanın uluslararası niteliğini, onun kültür birikiminin uluslararası niteliğini kavramak, ve aptalca bir kibirliliğe kapılmadan en ileri olandan öğrenmesini bilmektir!

Görünen "Mayıs"ın bunu bilmediğidir!

Ve böyle bir konum, kişiyi niyetten bağımsız birtek yere götürür: Bataklığa!

Mücadele "Mayıs"ın bu yönde ne kadar ilerleyeceğini bize gösterecektir.

Böyle bir mücadeleyi başlatan bir yazı olarak yoldaşların eleştiri yazısı bütün hata ve eksikliklerine rağmen selamlanacak bir yazıdır.

10.1.1984

Yazı Kurulu adına
Hayri

«MAYIS» BİLDİRGESİNE ELEŞTİRİ

Bolşevik Partizan'a

Marksist-Leninist Parti Edebiyatı ilkesine dayanarak hazırlamaya çalıştığımız bu yazının geliştirilmeye, arındırılmaya gereksinimi vardır. Bu yazımızı, Parti içerisinde bir tartışma konusu olabilir düşüncesi ve kanısıyla sizlere sunuyoruz.

"Parti edebiyatı", "parti örgütlenmesinin" bir bölümüdür. Biz, M-L Kültür ve Sanatı da "Parti Edebiyatı" kapsamında gördüğümüzden, bunun M-L ilkelerle yola çıkan iki aşamalı Bolşevik Parti yapımında "aktif" bir rol oynayacağı düşüncesindeyiz.

Oysa Bolşevik Partizan bugüne değin M-L Kültür ve Sanat'tan tek tilcik bile ortaya koymamıştır. Bu yaklaşım Partı Edebiyatı kapsamını dar kavramaktan kaynaklanan bir anlayışın ürünüdür.

Sozkonusu olan M-L ilkelerin her türden oportunizm ve revizyonizme karşı tutarlı savunusu ise, M-L Kültür ve Sanat anlayışının da savunulması önümüzdeki öncelikli görevlerdendir. Çünkü bu konu da bir ilke sorunudur.

Bizim, Bolşevik Partizan'a hatırlatma gereğini gördüğümüz Parti Edebiyatının bir bölümünü oluşturan M-L Kültür ve Sanatı da örgütlenmenin içinde ilkesel bir konumda görmesi, her türlü oportunist-revizyonist çarpıtmalara karşı tutarlı savunmasıdır.

Yaşasın Marks, Engels, Lenin, Stalin!

Yaşasın M-L ilkelerle yola çıkan iki aşamalı Bolşevik Parti yapımı!

Yaşasın M-L Parti Edebiyatı!

Bolşevizm yenecektir!

D. Sempatizanları

MAYIS, "KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ" YAYIN'A BAŞLARKEN

****

*Haziran ayı içerisinde ilk sayısı çıkacak olan Mayıs Kültür ve Sanat Dergisi yayına hazırlık çalışmalarını sürdürürken, yine güncelliğini yitirmeyen ve uzun bir dönem de yitirmeyecek olan **temel** bir görev var: **'Bolşevik Parti yaratma'** görevi. Bugün için, dünya proletaryasının önündeki **temel** görev de yine, M-L ilkelere sıkı sıkıya bağlı **'Bolşevik Parti yaratma'** görevidir.*

*Kültür ve Sanat sorunu ise bu temel görevin bir bölümünü kapsar. Kültür ve Sanat sorununu 'Bolşevik Parti yaratma' temel görevinin içinde görmek, kavramak gerekir. Bolşevik bir parti yaratılmadan tüm proletaryayı ve ezilen halkları kucaklayacak ve onları **sosyalizme** yönlendirecek bir Kültür ve Sanat da yaratılamaz.*

Partiyi yadsıyan ve sanat ile sanatçının özgürlüğünden, bağımsızlığından çığırtkanca dem vuran "Partisiz devrimcilik" anlayışı, burjuva savunusunun simgelenmişi ve dolaylı olanıdır.

> *"Burjuva toplum içinde partisiz olmak, karnı tokların, egemenlerin, sömürücülerin partisine bağlılığı ikiyüzlüce saklamak demektir.*
>
> *Partilerden bağımsızlık fikri, bir burjuva düşüncesidir. Parti düşüncesi, sosyalisttir. Bu genel kural, tüm burjuva topluma uygulanabilir. Fakat bütün burjuva toplum, feodalizm ve otokrasiye karşı cephe alırken bu gerçeği unutmak, burjuva toplumunu sosyalist olarak eleştirmekten büsbütün vazgeçmek demektir." (Lenin, Proletarya Kültürü, Yar Yayınları, s.39)*

Şu belgiyi usumuzdan çıkarmamamız gerekir:

Bolşevik bir parti yaratılmadan, bolşevik bir sanat da yaratılamaz.

İçinde bulunduğumuz somut durum, dünya proletaryasının önüne M-L ilkelere sıkı sıkıya bağlı Bolşevik Parti yaratmayı temel görev olarak bırakmaktadır. Proletaryanın öncü kesiminin önüne bırakması gerekli Kültür-Sanat da bu temel görevin bir bölümüdür.

Mayıs 1983'te "Mayıs" yazı kurulu bir "bildirge" yayınladı. Bu bildirgede ereklerinin ne olduğunu kısaca şöyle özetliyorlar:

> *"Amacımız devrim ateşine, işçi sınıfının birliğini sağlama çabalarına, devrimci kültür ve kavrayışın derinleştirilmesine katkıda bulunmaktır. Dergimiz bu konuda bütün olanaklarını ve enerjisini seferber edecektir." (Mayıs Bildirgesi s.2)*

İşçi Sınıfının Birliğini Sağlama Çabaları:

Komünistlerin birlikle ilişkin temel siyaseti, işçi sınıfının Bolşevik bir parti önderliğindeki birliğidir. Bu düşüncenin dışındaki birlik çağrıları, dünya proletaryasını ve ezilen halklarını aldatmaktan başka birşey değildir. İdeolojik birlik sağlanmadan işçi sınıfının birliğinden demvurmak boş gevezelikten öte birşey olamaz.

*İşçi sınıfının birliğini sağlama çabaları ise, yirmi sayfalık "Mayıs" bildirgesinde **Parti sözcüğü** bile es geçilerek gündeme getiriliyor!*

Ama bu yeni bir olgu değildir. 12 Eylül sonrası yenilgiye uğrayan devrimci örgüt, grup ve hareketlerin yenilgiye neden olarak gösterdikleri enterasan bir teşhistir (tanımdır): "Yenildik, çünkü birlik değildik..." Ama birlikten anlaşılan şey, komünist partisi önderliğinde kenetlenmek değil, tam tersine, her kafadan karman-çorman sesler çıkmasına karşın biraraya gelmek, gelebilmek aptallığıdır. Bu birlik ise yüzeysel, sadece dış'a karşı oluşturulan bir birlik ama yine de yıkılmaya tutsak bir birlik anlayışıdır.

Devrimci Yol, PKK, Emekçi, SVP, TKEP, Acilciler, Devrimci Savaş, İşçinin Sesi'nin platformun görüşlerine imzalarını attığı "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi" de böyle bir anlayışın ürünüdür.

Bu ortak platform, 1 Temmuz 1982'deki yayınladıkları bildiride mücadele ve örgüt biçimlerini şöyle anlatıyorlardı:

> *"Ülkemizdeki faşizmi ve egemen sınıflar iktidarını yıkıp halkın devrimci demokratik iktidarını kurmanın tek yolu devrimdir...*
> *Ve bugün temel ve en önde gelen görev (abç) böyle bir mücadeleyi sürdürecek örgütlenmeyi ve buna bağlı araç ve kurumları yaratmaktır." (abç)*

*Ama FKBDC'nin örgütlenmeden anladığı şey ise **esasta** devrimi nihai hedefine dek ulaştırabilecek komünist partisi yaratmak değil, oportünist-revizyonist karmaşıklıktaki ideolojileri bir araya getirmektir.*

> *"Halklarımızın birleşik direniş mücadelesini örgütlemek ve birleşik direniş cephesini sınıflar mücadelesinde etkin bir maddi güce dönüşturmek için hayatın her alanında ve her düzeyde ortak savunma ve direniş komiteleri, Direniş Birlikleri yaratmak esas alınmalıdır." (FKBDC, S.6) (abç)*

Bu eskimiş oportünist tekrara şimdi "Mayıs" yazı kurulu tutunmak istiyor. Tutunmak istiyor çünkü, dünya proletaryasının ve ezilen halklarının en içten istemleri bu birlik şiarının (belgisinin) içinde yatmaktadır.

Bununla ilgili olarak K. Marks şöyle demektedir:

> *"Birleşme olgusunun tek başına işçileri mutlu kıldığı bilinmektedir. Ama pek kısa zaman içinde elde edilen bu sonucun bedelinin çok pahalı olmadığı sanısı bir yanılgıdır." (Bolşevik Partizan 16/6, s.34)*

*İçinde bulunduğumuz somut durumda **esas** olarak alınması gerekli birliği Lenin şöyle açıklamaktadır:*

> *"Birlik büyük bir dava, büyük bir şiardır! Ama işçi sınıfının ihtiyaç duyduğu birlik, **Marksistlerin kendi aralarındaki birliğidir — Marksistler ile Marksizmin düşmanları** ve çarpıtıcıları arasındaki birlik değildir." **(BP 16/6, s.33)***

Lenin'in bu tümcesi nasıl gerçekleştirilir??

*FKBDC ve Mayıs yazı kurulunun yaptığı gibi, esas **görev, temel** görev olarak ortaya attıkları Marksizmin-Leninizmin **düşmanları** ve çarpıtıcıları arasındaki kof birliği gerçekleştirme belgısine sarılarak değil de,*

Marksist-Leninistlerin birliğini sağlama belgisini ortaya atarak gerçekleştirilebilir.

Devrimci-demokratik kamuoyu önünde açık, ilkeli bir ideolojik savaşım vermeden, Komünizmin bayrağı altında proletaryanın öncü kesimi öncelikle birleştirilemeden birlikten dem vurmak, sosyalizme yönelik demokratik halk devrimini gerçekleştirmeyi bilinmeyen zamanlara ertelemek, en bayağı yöntemlerle sömürülen, ezilen proletaryayı ve halkı aldatmak demektir.

Herşeye karşın, komünistlerin, kendi önderliklerinde olmayan birliklere, cephelere katılmayacakları uslarda yer etmemelidir. Komünistlerin katılacakları birlikler öncelikle proletaryanın sınıfsal bağımsızlığını zedelemediği ölçüde, proletaryanın çıkarlarına hizmet ettiği ölçüde önem kazanır, gündeme alınabilir.

Birlik... Ama nasıl bir birlik??Hangi kıstaslarla yola çıkan ve neleri hedefleyen bir birlik??Bu belgi öne sürüldüğünde önce bu sorulara yanıt aranmalıdır.

*Mayıs yazı kurulu durmaksızın nihai hedeften söz ediyor. Onlar nihai hedeften komünizmi değil, doğrusu bataklığı anlıyorlar. **Nihai hedef** olarak proletaryayı ve ezilen halkları alıp götürecekleri, götürmek istedikleri yer bataklıklardır. Ve onların nihai hedef deyimlerinin derinliklerinden bir ihanet senfonisinin uyuşturucu ses dalgaları yayılmaktadır.*

Mayıs yazı kurulu ideolojisi ve pratiği ile oportünist-revizyonist akrabalarının çığlıklarını yinelemekte ve bu çığlıkları "Kültür-Sanat" alanında olduğu gibi yaşama geçirmeye uğraşmaktadır.

Dimitrov ve Mayıs Yazı Kurulu

Mayıs bildirgesinin 4. sayfasında Dimitrov'dan bir alıntı veriliyor:

> *"Edebiyat devrimci kuşağın eğitiminde büyük rol oynar. Bize yardım ediniz, işçi sınıfının partisine (abç) yardım ediniz. Ona mücadele için roman, şiir, hikaye gibi emin silahlar veriniz."*

Dimitrov haklı bir istemle, M-L bir istemle yola çıkıyor: Parti Edebiyatını güçlendirme çağrısı. (Parti Edebiyatını güçlendirecek yazarlar da Marksizm-Leninizmi çarpıtanlar, yadsıyanlar değil, Marksizm-Leninizme koşanlar ancak olabilir.) Ama Mayıs yazı kurulu Dimitrov'un bu M-L istemini başaşağı çevirerek, bu 'parti edebiyatını güçlendirme çağrısını' "partisiz devrimcilik" adına kullanmaya kalkıyor. Veya Mayıs yazı kurulu kendini komünist partisinin yayın organı sanıyor!

Dimitrov, bildirgenin 5. sayfasında, yukarıdaki alıntıya şöyle devam etmektedir:

> *"'Yaşasın devrim' deyip duran kimse, devrimci bir yazar değildir. Yalnızca işçi kitlelerini devrime çağırmada katkısı bulunan, onları düşmana karşı mücadelede birleştiren (abç) bir yazar devrimci sayılır."*

Devrimin geçici yenilgiye uğradığı ve Karşı-Devrimin iğrenç yüzünü alenen göstermekten çekinmediği içinde bulunduğumuz bu dönemde, tüm oportünist ve revizyonist güçlerin eski yenilgilerde olduğu gibi ortaya attıkları belgi 'birlik'tir. Bu birlik aynı zamanda ajitasyon-propaganda serbestliğindeki tek tek eylem birliklerine de karşı gelme, bu tipteki birlikleri yadsıma anlayışından oluşan anti-M-L birliklerdir. (Örnek 12 Eylül '82 yürüyüşü)

*FKBDC belgisi gerçekten Dimitrov'un koyduğu kıstaslar açısından tutarlıysa, gerçekten Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in 'birlik' anlayışı ile uyum içerisinde ise ve herşeyden önce içinde bulunulan koşullar, gelişmeler böyle bir 'birleşik cephe' de birleşmeyi gündeme getiriyorsa, Marksist-Leninistler açısından FKBDC'de yer almak (önderlik küçük burjuvada olmasına **karşın**) doğru bir tavırdır.*

*Ama içinde bulunulan somut durumu **değerlendirmeksizin, FKBDC** oluşturulurken hangi kıstaslardan yola **çıkmalı?? sorusuna** yanıt aramaksızın FKBDC belgisini ortaya **atmak**, bu **anlayışı esas** görev olarak değerlendirmek **kakavanlıktan öte ne olabilir** ki ?? Bu 'kakavanlığı' şimdi Mayıs yazı **kurulu kültür-sanat** alanında FKBDC anlayışıyla yaşama **geçirmeye uğraşıyor.***

*Dimitrov, alıntısında **işçi kitlelerini düşmana** karşı mücadelede birleştiren yazarları **devrimci olarak değerlendirmektedir.***

*Oysa FKBDC'nin "düşman"ı **değerlendirişi** karman-çormandır.*

*Öncelikle **düşman tespitinde anlaşamayan**, hangi düşmanla savaş **sürdüreceklerini net bir şekilde** ortaya koyamayan —zıt anlayışların **demiyelim— çelişkili anlayışların** FKBDC içerisinde **karavanaya ve birbirlerine kurşun sıkacakları** bir gerçektir.*

Mayıs yazı kurulu da öncelikle "düşman"dan** neyi anladığını, **faşizmi, emperyalizmi, burjuvaziyi nasıl değerlendirdiğini** Dimitrov'un **alıntısını Mayıs bildirgesine geçirmeden** önce açıklamak **zorundadır.

Faşizm salt cunta mıdır??

Salt cunta ile savaşımı devrimci görevin merkezine koymak M-L midir ve faşizm ile tutarlı bir savaşım mıdır??

Emperyalizm ile savaşımı da sadece ABD ve sosyal emperyalizm veya ABD ve batı Avrupa'daki emperyalist güçler olarak göstermek, yani emperyalizmin bir bölümünü olumlu göstermek anlayışı emperyalizm ile tutarlı bir savaşım mıdır?

FKBDC kitabından sosyal-emperyalizmi; Mayıs yazı kurulu da Avrupa'daki emperyalist güçleri silmiştir.

FKBDC kitabından sosyal-emperyalizm sözcüğünü silmiştir çünkü birliklerinde sosyal-emperyalizmin uşakları da yer almıştır.

Mayıs yazı kurulu kitabından Batı Avrupa'daki emperyalist güçleri silmiştir çünkü içinde yaşadığı ülkenin emperyalizminden kırıntılar koparmaktadır.

Düşman kimdir? Düşman faşizm midir? 12 Eylül cuntası mıdır??

Düşman kimdir?? Emperyalizmin tümlüğü mü, bir bölümü müdür??

Üç Dünya teorisiyle tutarlı savaşım verme iddiasında olan bir bölüm oportlar sıkı sıkıya iki süper güç anlayışına sarılmışlardır.

Görüldüğü gibi, her örgüt tarafından düşman başka başka şeyler olarak değerlendirilmekte, bir örgüte düşman olan, bir diğerine göre dost, kurtarıcı vs. olarak değerlendirilmektedir.

FKBDC bu konumuyla işçileri düşmana karşı birleştirme konumunda değildir ve olamaz da.

Dimitrov'un alıntısına göre de böyle bir anlayışı devrimci bir anlayış kapsamına sokmak olanak dışıdır.

Mayıs yazı kurulu da içinde bulunduğu konum ile FKBDC'nin

izdüşümündeki bir yerdedir. Bu yer Marksizm-Leninizmin uzun, sarp ama güvençli, aydınlıklı geleceğine giden yoldan ayrılanların ulaştıkları yerdir: Bataklıklardır.

Kısa, kolay yürünen; yorulmadan, kan-ter içinde kalmadan yürünen bir yol ama ulaştığı yer bataklık!

Her birlik anlayışı ve her birleşme işçi sınıfını düşmana karşı mücadelede biraraya getirmek demek değildir. Bu konumda da Mayıs yazı kurulu birlikten neyi anladığını cafcaflı tümceler yerine, Dimitrov'un istediği ereğe uygun olarak kullanma yerine, ortaya koymak, açıklamak zorundadır.

Mayıs yazı kurulu bildirgenin 12. sayfasında şöyle yazıyor:

"... Bu nedenle, anti-emperyalist, anti-faşist, anti-revizyonist yazar ve aydınlara büyük görevler düşüyor. Bir araya gelelim. Ne kadar güçlü olursak, ne kadar geniş kitlelere ulaşabilirsek, düşman üzerinde o denli etki sağlayabiliriz. Devrim ve demokrasi mücadelesine o denli katkılarda bulunabiliriz."

Bu tam da FKBDC anlayışının bir ürünüdür. İdeolojik birlik sağlama yerine, yazar ve aydınlara düşen esas görevin 'bir araya gelmekte' olduğunu, kalabalık olmakla düşman üzerine (Hangi düşman? Mayıs yazı kuruluna göre faşist cunta) o denli etki bırakabileceğini iddia ediyor.

Biz ise şöyle diyoruz: Az olsun, öz olsun. Bu kalabalığı ilkesiz birleştirme sorunu değildir. Eğer öne sürülen belgi işçi köylü ittifakına dayanan, demokratik devrimden durmaksızın sosyalizme geçişi gündemine alan bir belgi ise, bize M-L ilkelerle donanmış Bolşevikleşmiş bir partinin kızıl bayrağı altında biraraya gelmiş ve gerçekten de bir yürek, bir el, bir eylem olmuş Marksist-Leninistlerin birliği gereklidir.

İçinde bulunulan somut durumda da **birlik** belgisini **M-L ilkelere bağlı Bolşevik Parti** sözcüğüne bağımlı olarak değerlendirmek, Marksizm-Leninizmi dürüst olarak savunmak demektir. M-L ilkelerde biraraya gelmeyen bir birliğin kitle pratiği ise ancak ve ancak kitle kuyrukçuluğu olabilir. Mayıs yazı kurulu kitle kuyrukçuluğu pratiği içerisindedir. Çünkü Mayıs yazı kurulu kitlelere ulaşabilmeyi, düşman üzerinde etkili olabilmeyi aydın ve yazarların biraraya gelmesinde aramaktadır.

Anti-faşist, anti-emperyalist, anti-revizyonist tümceleri kıstas olarak öne sürmek yetmez. Bu tümceleri açmak, içini göstermek ve Marks, Engels, Lenin, Stalin'den delillendirmek gerekir. Çünkü bugün Karşı-Devrim saflarında olanların bir bölümü de sözde aynı kıstaslarla yola çıkmakta, işine gelmeyeni oport revizyonist olarak mühürlemektedirler.

İşçi Kitlelerine ve Tüm Ezilenlere Nasıl Gidilir ?

İçinde bulunduğumuz somut durum (Bkz. BP 15/5, s.1-13; BP 1,s. 2-6) gösteriyor ki bugün, bırakın tüm ezilenleri, işçi sınıfının öncü kesiminin bütünlüğüne de ulaşmak bir anda olanaksızdır. Bu bir süreç sorunu, parti çekirdeğinin oportünizm ve revizyonizmle her yönlü tutarlı savaşım verebilmesi sorunudur. Bu M-L ilkelerin tutarlı savunulabilmesi sorunudur.

M-L ilkelerinden yola çıkarak birleşmeden önce her türlü oportünizm ve revizyonizmle ideolojik bir savaşım vermeden, onların proletarya ve ezilen halklar üzerindeki yalancı görkemlerine son vermeden, birlik nasıl gerçek bir olgu olabilir??

"Birlik" diye çığırtkanlık yapan her türden oportünist ve revizyonistler bu çığırtkanlıklarıyla aslında "birliksizliği" savunuyorlar. Bugünkü durumumuz anlamıyla birlik, M-L'lerin bolşevik partinin çekirdeğinde birliğini oluşturmaktır.

Proletaryanın öncü kesimi kazanılmadan kitleleri kazanmak olanak dışıdır. Proletaryanın öncü kesimini kazanmadan parti, tüm proletaryayı ve ezilenleri peşinde sürükleyen bir parti olamaz. Proletaryanın öncü kesimi kazanılmadan birlik de sağlanamaz. Bu gözönünde tutulmadığında demokratik halk devriminden sosyalizme ve giderek komünizme ulaşabilmek bir düş ancak olabilir.

"Partimizin (Rus bölümünün) birinci gelişme aşamasında esas görev Marksist kadroların yaratılması idi. O sırada partinin önündeki görev milyonlarca işçi sınıfı ve köylü kitleleri ile geniş bağlar kurmak değildi —bu henüz dolaysız ve hayati bir gereklilik değildi—, bu kitleleri kazanmak değildi. Ülkede çoğunluğu kazanmak değildi. Parti henüz bu durumda değildi.

Partimizin bundan sonraki gelişme aşamasında, ikinci aşamasında, artık bu kadrolar yetiştikten ve partimizin esas çekirdeğini oluşturduktan sonra, işçi sınıfının en iyi unsurlarının sempatisi kazanıldıktan sonra, partinin önüne milyonlarca kitleyi kazanma görevi artık dolaysız ve ertelenemez bir gereklilik olarak çıktı. Artık görev, parti kadrolarından, gerçekten proleter kitle partisine dönüşmek idi." (BP 15/5, arka kapak) (Stalin, TE, c.5, s.275-76)

Bugünkü sorun milyonlarca işçi sınıfı ve köylü kitleleriyle geniş bağlar kurmak değildir. (Bu bağ kurulmayacak anlamına gelmez, bu propaganda ve ajitasyonun öncelikle öncüyü kazanmak için harekete geçirileceği anlamına gelir.)

Ama Mayıs yazı kurulu işçi kitlelerine ve ezilenlere ve aydınlara ulaşabilmeyi —bırakın iki aşamalı parti inşasını—parti sözcüğünü bile kullanmayı gereksiz görerek olanaklı sanıyor, düşlere yatıyor.

Mayıs yazı kurulu 20 sayfalık bildirgesinde tek bir yerde **parti** sözcüğünü kullanmıştır. O da Dimitrov'un pırıl pırıl tümcelerindeki parti sözcüğüdür. Bu sözcüğü de kendi küçük-burjuva yöntemleriyle ereğinden koparmış, kendi küçük-burjuva ereği uğruna bir kaldıraç olarak kullanabilme uyanıklığına gitmiştir.

Onlar Dimitrov'un "Parti Edebiyatını güçlendirme" çağrısını, partisiz devrim edebiyatının, küçük-burjuva edebiyatının güçlendirilmesi çağrısı olarak çarpıtıvermişlerdir. (Kaldı ki Mayıs yazı kurulu "parti" sözcüğünü diline dolasaydı bile,'nasıl bir parti?' üzerine polemik yürütmek gerekirdi ki burada bunu tartışmıyoruz.

Bu konuya ilişkin olarak Lenin şöyle yazmaktadır:

"Sınıflara bölünme temeli üzerinde kurulmuş bir toplumda,düşman sınıflar arasındaki mücadele, evrimin belirli bir aşamasında, kaçınılmaz bir şekilde politik bir savaş halini alır. Politik sınıf mücadelesinin en keskin, en tam ve en belirleyici ifadesi, partiler mücadelesidir. Partisizlik düşüncesine sahip olmak, partiler mücadelesine ilgisiz kalmaktır. Fakat bu ilgisizlik, nöturlükle, çekimserlikle aynı şey değildir, çünkü sınıf mücadelesinde 'nötrler' olamaz, kapitalist toplumda ürün ve emek değişiminde 'çekimser' kalınamaz. Bu değiş-tokuş, mutlak bir şekilde ekonomik mücadeleyi ve bunun sonucunda politik mücadeleyi terketme, ne çekimserlik ne nötürlüktür. İlgisizlik daha güçlüye, egemen olana, kendiliğinden destektir." (Lenin, Proletarya Kültürü, s.18)

Mayıs yazı kurulunun konumu üzerine Lenin'den bir alıntı verdik. Pekçok Marksizm-Leninizmden dem vuran Mayıs yazı kuruluna yanıtı yine Lenin yoldaş veriyor.

Mayıs Yazı Kurulu Marks, Engels, Lenin, Stalin Yerine Neden Dimitrov'a sarılmak gereğini gördü?

Öncelikle Lenin ve Stalin'in sanata ilişkin görüşleri öylesine net, sallananları titretecek değin öylesine acımasız ki, Mayıs yazı kurulunun bu konumlarıyla Marks, Engels, Lenin, Stalin'e sarılma olanakları yoktur.

"Edebiyat, parti edebiyatı olmalıdır. Kahrolsun partizan olmayan yazarlar, kahrolsun edebiyatın üstün adamı. Edebiyat proletaryanın genel davranışının bir parçası olmalıdır." (Lenin, Seçme Yazılar, s.110)

diyen Lenin'e, Mayıs yazı kurulu "Bolşevik Parti" belgisinin yerine "Birlik" belgisinin avaz avaz haykırıldığı bu dönemde nasıl sarılabilirdi ki? Dimitrov'un Faşizme Karşı Birleşik Cephe anlayışını çarpıtarak FKBDC'de birlik olan yolarkadaşları gibi, Mayıs yazı kurulu da uzun taramalardan sonra Dimitrov'dan bir alıntı buldu ve hemen kaleme sarıldı:

"Bize yardım ediniz, işçi sınıfının partisine yardım ediniz" (Dimitrov)

Ve Mayıs yazı kurulu işçi sınıfının partisine yardım için hemen kollarını sıvadı, işçi sınıfının partisine emin silahlar vermeye başladı...

Ama Mayıs yazı kurulunun Dimitrov'un alıntısını tümlük içerisinde vermeyişi bir raslantı değildir. Çünkü Dimitrov, Mayıs yazı kurulunun alıntı verdiği konuşmasında öz olarak 1934 Sovyet Yazarları kongresinde alınan bir kararı, örnek kahramanlar yaratma ilkesini savunmakta ve devrimci yazarlardan bunun yapıtlarına yansıtılmasını istemektedir. Oysa Mayıs yazı kurulu Dimitrov'un bu istemini ve M-L edebiyat anlayışını yadsımaktadır. (Bkz. Mayıs bildirgesi s.8)

Mayıs yazı kurulunun alıntıyı yaptığı yer, Dimitrov'un 28 Şubat 1935'te Sovyet Yazarlarevinde yapılan konuşmasından aktarılmıştır.

Dimitrov Sovyet Yazarlarevinde yaptığı konuşmada:

A- Sovyet yazarlarından, 1934 Sovyetler Birliği Yazarları kongresinde alınan kararlarla ilişkin "örnek kahramanlar" öğretisinin propagandasını yapmakta ve Sovyet yazarlarından proletaryanın bağrından çıkan kahramanları ve dönekleri konu olarak almalarını ve bu yol ile binlerce işçinin eğitilebileceğini, faşizmin gençlik üzerindeki etkisine karşı savaşım sürdürülebileceğini belirtmektedir.

"Van der Luppe örneğiyle, binlerce genç işçi eğitilebilir ve faşizmin gençlik üzerindeki etkisine karşı mücadele sürdürülebilir." (Dimitrov, Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe s.54)

B- Avrupa burjuvazisi feodalizmi yıkmak için Servantesler yetiştirdiği, proletaryanın da kendi sınıfının kahramanlarını betimleyen örnekler verebilmesi için en azından küçük bir Servantes'e gereksinimi olduğunu dile getirmektedir.

"Burjuvazi kendi açısından bütün imkanlarıyla, bu arada güzel sanatlarda, kendi sınıfının davası için ustalıkla mücadele etti. Şövalyelik kalıntılarının yaptığı gülünçlükler neydi? Servantes'in 'Don Kişot'u. Don Kişot, burjuvazinin feodalizme karşı, aristokrasiye karşı mücadelesinde güçlü

bir silahıydı. Devrimci proletaryanın en azından küçük bir Servantes'e, bu mücadelede silahını verebilecek bir Servantes'e ihtiyacı vardır." (Aynı yapıt, s.55)

C- Sorun, devrimci proletaryanın sanatını yapmak isteyen yazarların 1934 Sovyet Yazarları Kongresinde alınan "örnek kahramanlar" öğretisini yaşama geçirmemiş olmalarında yatmakta - dır. Dimitrov yazarlardan bu öğretinin yaşama geçirilmesini istemektedir. (Bkz. bizim yazımız, s.13, Dimitrov'un alıntısı) (Bkz (Bkz. s.31'deki alıntı)

Dimitrov'a dayanmak isteyen Mayıs yazı kurulu aslında Dimitrov'un düşüncelerini paylaşmamaktadır. Onun istediği "birlik" sözcüğüdür. Onun istediği "yardım" sözcüğüdür ve bu sözcükler Dimitrov'da vardır. Dimitrov'un en öne koyduğu şey partiymiş, sanatçılardan "Partiye hizmet" istiyormuş, bu Mayıs yazı kurulu için vız gelir tırıs gider.

Dimitrov'un Marks, Engels, Lenin, Stalin ile hiçbir ideolojik ve kültürel sorunu yoktur. Dimitrov yaşamı boyunca M-L ilkelere sıkı sıkıya bağlı kalmış, Stalin yoldaşın da komünist görevler içerisinde bir tamamlayıcısı olmuştur. Onun yazılarında 1934 Sovyetler Birliği Yazarları 1.Kongresini ne derece desteklediği, onayladığı ve propagandasını yaptığı olduğu gibi yansımaktadır.

*Mayıs yazı kuruluna, madem ki **M-L kültür ve sanat dergisi çıkarma kararı almışlar**, birtakım sorular yöneltmek hakkımızdır sanırım.*

1- Lenin'in Parti Örgütü ve Parti Edebiyatını tasvip ediyor musunuz? Ediyorsanız, neden öncelikle iki aşamalı Bolşevik Parti yapımının propagandasını gündeme getirmediniz?? Neden M-L Parti Edebiyatı ilkesinin propagandasını gündeme getirmediniz??

2- Partinin en alt örgütlerinde örgütlenmek ve partinin alacağı kararlarla, parti demokrasisinin parti içerisinde önünüze koyduğu sınırsız bir demokrasi ile kültür ve sanat çalışmalarınızı daha çok sesli ve tutarlı olarak öncüye ve kitlelere ulaştıramaz mıydınız??

3- Partiye bağlı olmayan bir sanat sermayeye kaçınılmaz olarak tutsak olur, yenilir. Sanatçı devrimci özünü yitirir ve piyasa için yazı yazmaya başlar. Bunun bilincinde olan her sanatçı, sermaye adına değil devrim adına yazı yazmak isteyen her sanatçı, mutlaka Bolşevik Parti içerisinde örgütlenmelidir. Siz bunun bilincinde misiniz?

4- Bugün burjuva demokrasisinin sınırlarını zorlayarak yazı yazmak nereye değin yasal yoldan tutarlı olacaktır? Türkiye gibi burjuva anlamda da olsa bir demokrasinin olmadığı ülkede yasal yoldan sanat yapmak sermayeye hizmetten öte ne olabilir??? İmajlar yolunu seçmeden, sanatı Parti çalışmasının bir propaganda aracı olarak gören bir düşünce yasal yollara ne dereceye değin bel bağlayabilir? Öngörülen şey sermaye değil de düşüncenin öncüye ve geniş halk yığınlarına ulaştırılması ise bunu gerçekten tüm ülke düzeyinde örgütlenmiş yasal olmayan bir parti gazetesi yerine getirebilir. Bu olanak ise ancak ve ancak devrimcilere Bolşevik Parti tarafından sağlanabilir.

5- Biz kesinkes sadece yasal yollardan değil yasal olmayan yollardan da savaşım sürdürmek istiyoruz ve hatta bu yola öncelik tanıyoruz. Çünkü bizim gibi ülkelerde sadece değil, burjuva demokrasisinin olduğu ülkelerde de temel örgütlenme yasal olmayan örgütlenmedir.

6- "Devrim" yapmak isteyen, Devrimi (Demokratik Halk Devrimi) Sosyalizm ile noktalamak isteyen devrimciler parti içerisinde örgütlenmek, parti edebiyatı yaratmak zorundadırlar.

7- Bugün öngörülen düşünce de bu olmalı, gelişimlere M-L Parti penceresinden bakılmalıdır. Tek M-L tutum da budur. Bundan ötesi gevezelik, aslında hiçbirşey yapamama demektir.

Tüyleri Yolunmuş Zavallı Bir Saksağancık

Karşımıza, Dimitrov'u çarpıtarak ve kendi ereği uğruna kullanarak çıkan Mayıs yazı kurulu, her ne hikmetse Marks, Engels, Lenin, Stalin'den tek alıntı yapmıyor. Ama yine de M-L tekerlemesini dilinden düşürmüyor. Bu oldukça tuhaf "ML" yazı kurulu, tüyleri yolunmuş zavallı bir saksağancık gibi daldan dala sekiyor:

Dimitrov'un dalından, Lin Piao'nun dalına.

Dimitrov'un dalından tüyleri biraz daha yolunmuş olarak kovulan bu zavallı saksağancık, Lin Piao'nun dalında gagasına göre ham yemişler bulmuş olacak ki bu dala sıkıca tutunuyor. Sesi çok çirkin olmasına rağmen, başlıyor cırtlak cırtlak ötmeye. (Ötme zamanını çok iyi hesapladığından, sesinin çirkinliği zevke keder vermiyor.) Bakalım ne diyor bizim tüyleri yolunmuş zavallı saksağancık:

Döneklerin Proleter Enternasyonalizm Marşı:

"Biliyoruz ki doğruların teorik tespiti pratiğe oranla bir anlamda kolaydır, asıl zor olan, doğru teori ve siyaseti pratiğe geçirmektir. Kimi tarihi koşulların, yanlışları kaçınılmaz kıldığını da kabul etmek gerekir. Yine de, gerileme sürecinin ideolojik, siyasal, toplumsal, ekonomik içeriği kendi tarihi koşulları içinde kavranmadan, nedenleri açıklığa kavuşturulmadan, proletaryanın bu bataklıktan kurtulması ve devrimci görevlerini yerine getirmesi mümkün değildir. İşte önümüzde bütün zorluğuyla duran görevlerden en önemlisi budur. Ve bu görev, açık söylemek gerekirse (Tüyleri yolunmuş zavallı saksağancık yukardaki palavralardan sonra artık sadede geliyor dikkat ediniz—YN) en yakın olarak, devrimini yapmış fakat yenilmiş ülkelerin proletaryası önünde değil, bizim gibi ülkelerin, yarı-sömürge ülkelerin proletaryası önünde duruyor. Avrupa ve Amerika proletaryası bugünkü durumuyla umut verici değildir. Bir zamanlar dünyanın en devrimci proletaryası olan ve haklı olarak bütün dünya proletaryasının önderi sıfatını taşıyan Sovyet proletaryası, modern revizyonist ideoloji ve siyasetle uyuşturulmuştur. Çin proletaryası, aynı yoldan geçmektedir. Doğu Avrupa'ya baktığımız zaman, benzer bir durum görürüz. En devrimci izlenimi veren Polonya proletaryası ise, yüzünü kiliseye ve emperyalist batıya çevirmiştir. Avrupa proletaryası ekonomizmin bataklığına saplanmış ve çözümü kapitalist dünya içinde aramaktadır. Yaşanan siyasal ve toplumsal gerçeklere yakınen baktığımız zaman, bütün dünyayı saracak devrimci hareketlerin Ortadoğu ve Latin Amerika'ya kaydığını görürüz. Evet, devrim fırtınasının merkezi olmaya yakın ülkeler proletaryası, söylediğimiz görevlere en yakın proletaryalardır." (Mayıs Bildirgesi, s.10) (abç)

Mayıs yazı kuruluna göre "Doğruların teorik tespiti pratiğe oranla bir anlamda kolay"mış. Mayıs yazı kurulunun teori - pratik anlayışı tutarsızdır. Ama kişi yine de merak edip, kendine sormaktan alamıyor: Hangi anlamda acaba doğruların teorik tespiti pratiğe oranla kolay olabiliyormuş?

Konumuz bu olmadığı için teori - pratik üzerine durmaya gerek görmüyoruz. Konuya dönelim:

Döneklerin Proleter Enternasyonalizm marşını ilk söyleyen bizim zavallı saksağancık değildir. Bu marşın bestekarı dalına tutunup da ilham aldığı Lin Piao'dur.

Lin Piao, zavallı saksağancığın diline doladığı bu ihanet marşını şöyle söylemektedir.

"Bugün, dünya halkları ile Amerikan emperyalizmi ve onun uşakları arasındaki amansız mücadelenin başlıca çarpışma alanları Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın geniş alanlarıdır. Tüm dünyada, halkları emperyalist baskılar altında en çok acı çeken ve emperyalist egemenliğin en zayıf olduğu alanlardır buralar. İkinci dünya savaşından bu yana, devrimci fırtınalar dünyanın bu bölgelerinde kopmaktadır ve buralar bugün Amerikan emperyalizmine doğrudan vuruşlar indiren en önemli fırtına merkezleri durumuna gelmişlerdir. Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın devrimci halklarıyla Amerika Birleşik Devletlerinin bayraktarlığındaki emperyalistler arasındaki çelişme, çağdaş dünyanın temel çelişmesidir. Bu çelişmenin gelişmesi, dünya halklarının tümünün Amerikan emperyalizmine ve onun uşaklarına karşı verdiği mücadeleyi daha da güçlendirmektedir." (Lin Piao, Yaşasın Halk Savaşının Zaferi, s.55-56, Bilim ve Sosyalizm Yayınları)

Bu revizyonist üç dünyacı tespit daha önce de ayrıntılı olarak ele alındığı için (Bkz. Partizan S.1, Temmuz 1978; Bolşevik Partizan Belgesel Yayınları II, s.186, Baş Çelişme; aynı yapıt, s.228) bu konuya kısaca değineceğiz.

"Baş çelişme" kavramını ilk kullanan Mao Zedung'dur. Bu kavram Lenin ve Stalin'deki "kavranacak esas halka"nın karşılığıdır. Ne var ki, kavranacak esas halka kavramını Lenin ve Stalin somut ve taktik bir sorun olarak değerlendirmişlerdir. Oysa "baş çelişme" kavramı yukarıdaki zavallı saksağancık ve Lin Piao'nun alıntılarından da anlaşılacağı gibi, stratejik bir bakış açısıyla yansıtılmakta, baş düşman tespitine ve bazı ülkelerdeki devrimi yok saymaya kaynaklık yapmaktadır. Bu anlayış aynı zamanda dünya devrimi sürecini tek bir bütün olarak gören yani 'toptan dünya devrimi' düşüncesini (Troçkizmi) savunmaktadır.

Alman işçi sınıfının önderi Karl Liebknecht, "Baş düşman kendi ülkemizdedir" diyerek, ilk savaşım alanının neresi olması gerektiğini Alman ve dünya proletaryasına hiçbir çarpıtmaya olanak tanımadan anlatmıştır.

Almanya işçi sınıfının ilk hedefi Asya, Latin Amerika ülkelerinin burjuvazisi değil, öncelikle kendi ülkelerinin burjuvazisidir (Alman emperyalizmi).

Türkiye işçi sınıfının da ilk hedefi yine Latin Amerika, Asya ülkelerinin burjuvazisi değil de Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağalarıdır.

Gerçi Mayıs yazı kuruluna göre Sovyetler Birliği, Çin, Doğu Avrupa, Avrupa, Kuzey Amerika proletaryalarında iş yoktur. Onlar batağa, ekonomizme, revizyonizme vs. batmışlardır (Dünyanın aşağı yukarı yarısı).

Acaba zavallı saksağancık şöyle mi demek istiyor:

Ey... Alman işçi sınıfının önderleri... Sizin proletaryanız ekonomizmin batağına batmıştır ve kurtuluşu kapitalist dünya içinde aramaktadır. Onun için Almanya'da boşuna nefes tüketmeyin. Boşverin Karl Liebknecht'i de, siz koşun Latin Amerika ve

Asya ülkelerine yardıma.. Nasılsa Almanya'da devrım şimdilik olmaz.

İkinci sorun da şu ki, zavallı saksağancık dünyanın fırtına merkezi dışında tuttuğu ülkelerin işçi sınıfını bütünsel olarak afaroz ettiği için onlara Asya'ya, Latin Amerika'ya yardım da bulunun falan da demiyor. Bu bahtsız ülkelerin bahtsız işçi sınıflarını ve yeniden, Sovyetler Birliği 20. Parti Kongresi ; 1957-60 Deklarasyonlarının, vb. etkisinden kurtulup M-L ilkelerle yavaş yavaş ayağa kalkmaya çalışan öncü kesimini toptan, dünyamızdan uzayın sonsuzluklarına doğru savurmaktadır. Aşkolsun zavallı saksağancığa...

Hıçbir ayırım yapmadan, tüm dünya ülkelerinin işçi sınıfının önündeki esas görev, M-L ilkelere sıkı sıkıya bağlı komünist partileri yaratmaktır. Buna devrımci fırtınaların esmediği ülkelerin işçi sınıfının gereksinimı olduğu kadar devrimcı fırtınaların estiği ülkelerin işçi sınıfının da gereksinimi vardır.

Hayır... Yarı-somürge, sömürge ülkelerin işçileri değil,

"BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!"

Mayıs Yazı Kurulunun İçinde Bulunduğumuz Durumla İlgili 1 Mayıs ve Dünya Proletaryası Değerlendirmesi

Mayıs bıldırgesının 2. sayfasında şöyle yazılmaktadır:

"Her 1 Mayıs'ta olduğu gıbi, bu yıl da, dunyanın çeşitli ülkelerinde, milyonlarca yumruk, devrim ve demokrası ıçin, emeğin nihai kurtuluşu, emperyalizme ve faşizme karşı çelikleşerek göklere kalkacaktır. Kimı yerlerde ise gizlilik koşullarında devrım andı ıçilecektir."

Mayıs yazı kurulu, Lin Piao'nun "Dunyanın fırtına merkezlerı"ni yinelerken dunyanın yarısından fazla nüfusunu oluşturan ulkelerın ışçı sınıflarını "iş yok" diye dünyamızdan dıştalamıştı. Şımdi de dunyanın çeşitli ülkelerindeki ışçı sınıflarının mılyonlarca yumruğuna devrim andı içirmektedir. (Bu çeşitlı ulkeler hangileri acaba?)

Bu yaklaşım, olgulara somut ve yürekli değil soyut ve yürek sizce yaklaşımın göstergesidir. Olaylara ve gelişmelere M-L olmayan bir gözlükle bakmanın ortaya çıkardığı anti-diyalektik ve antı-materyalist bır üründür.

Bu olaylara "nerede hareket, orada bereket" anlayışıyla yaklaşımın bir ürünüdür. Bu yöntemin ve elde edilen sonuçların-ML olduğu söylenemez. Oportunızmin kaypak ozelliklerini net bir şekilde benliğinde ıçermektedir.

A- Mayıs yazı kurulunun 1 Mayıs'a bakış açısı, devrımcı ışçı sınıfının 1 Mayıs'a bakış açısıyla çelişmektedir.

Bugün dağılmış ve birbırleriyle enternasyonalist ılışkılerıni yitirmış M-L'ı savunma durumunda olan ogelerin yeniden partileşmeye yöneldiği bir süreçten geçmekteyiz. Buğün dünyanın tüm ülkelerinde M-L'ı savunan ögelerın dayandığı temel bır guç —dunya proletaryası ve ezılen halkları— olmasına karşın, M-L i savunan bır sosyalıst ulke yoktur.

Devrimcı durumun kabardığı ülkelerde olsun, devrımcı durumun hiç olmadığı ulkelerde olsun, ülkelerin ışçı sınıfları ve ezilen halkları komunist önderlıkten yoksundurlar. Bugün ortaya çıkan ve kesin devrim saflarında olan çekirdek partiler çoğunlukla da hala "geriye dönuş surecinın" (S.B., Arnavutluk,Ç. H.C.) kesin etkisi altında bocalamaktadır.

M-L ilkelerin yeniden savunulması, her türlü oportünist ve revizyonist akıma karşı savaşım içerisinde iki aşamalı parti yapımı sürecini yaşamaktadır dunya ışçı sınıfı.

Sadece dünyanın çeşitli ülkelerınde değıl, her ulkede devrimcı ışçı sınıfının kesın bir etkınliği yoktur. Etkinlik her türlü oportünizm ve revizyonizmın tekelındedir. Ve dünya proletaryası her türlü oportünizm ve revizyonizmle savaşım içerisinde iki aşamalı parti yapımının belirlı bir evresını tamamlamadan, kitleleri seferber edecek güce gelmeden, sadece 1 Mayıs meydanlarında değil, devrimci durumun kabardığı süreçlerde de nihai kurtuluşa yönelik belgiler öne sürülemeyecektir.Veya boyle bır belgi öne sürülse de bunu hayata geçirmek bir "düş" olacaktır. (Rusya'da Devrımcı Sosyalistlerın öne surdüklerı belgılere Sosyal-Demokratlar sahip çıkabildi ve yaşama geçırdi. Lenin aynı zamanda devrimci sosyalistlerin öne surdükleri programlarını yaşama hiçbir zaman geçiremeyeceklerını de ispat ettı.)

Demek kı: Nihai hedefe yönelik ve bunu gerçekleştirebılecek hareketler sadece kitlelerin somut kalabalıklığında, somut öfkelerınde vs. betimleniyor.

Bu hareketi yöneten düşüncenin içeriğinde herşey düğümleniyor.

Somürü var olduğu sürece öfke ve isyan da olacaktır. Ama bu öfke ve ısyana yön veren sınıflar arası bakış açılarıdır.

Bu öfke ve isyanı peşinde sürükleyen hangi sınıf ise, kendi sınıfı adına bu olumluluğu kullanacaktır.

Bugün 1 Mayıs meydanlarında durum nedir?:Devrımci durumun yükseldiği ve devrimci durumun hiç olmadığı ülkelerdeki kitlelerın eylemleri,hareketleri hangı yöndedir ve hangi belgiler çerçevesinde birleşmiştir??

Her 1 Mayıs'ta dünya proletaryasının ve ezilen halklarının ulu bir öfkeyle ve isyan duygularıyla meydanları doldurduğu gerçeğini unutmamak gerekir ki bu öfke ve isyan duyguları her türlü oportünizm ve revizyonizmin morfini ile işlerliğini yitirmış, bu öfke ve isyan duyguları karşı-devrimin ve reformizmin erekleri uğruna pasifleştirilerek veya devrimci yolundan saptırılarak 1886'da Şikago'da öldürülen, kurşunlanan işçi sınıfının salt bir matem günü durumuna veya bir karnaval düzeyine getirilmektedir.

1 Mayıs dünya proletaryasının birlik, dayanışma, mücadele günüdür. 1 Mayıs işçi sınıfının sömürücülere olan öfkesınin ve başkaldırışının bir simgesidir.

Ama bu simgeyi emperyalizm ve dünya burjuvazisi etkısiz bir silah durumuna getirmekte şimdilik oldukça başarılı olmuştur. Bu başarıda sosyal-emperyalizmin katkısı yadsınamayacak değin onemlidir. İkincı Enternasyonal'in dönekleri ıle birlikte 1 Mayıs meydanlarında kolkola giren Rus sosyal emperyalizmi ve onun uşakları dünya proletaryasının bu yüce gününü ne idüğü belirsiz bir 'barış' ve şovenizm ile dekore etmişlerdır.

1 Mayıs'larda şimdilik onların ıhanet türküleri egemendir. Ama gelecek, proletaryanın ve ezılen halkların egemenlıği ve utkusu ile noktalanacaktır.

Ve bizim savaş türkülerimiz tüm burjuvaziyi, emperyalizmı , onun uşaklarını tır tir titretecektir.

Mayıs yazı kurulunun açıklamak gereğini görmeden birer cümle ile geçiştiriverdiği duşunceleri —ki bu düşünceler M-L adına yapılmaktadır— gerçekten anti-M-L olarak görünmektedir. Bu görüntü olasılıkla Arnavutluk'un Lenin döneminden sonraki döneme yöneltmediği eleştirileri içeriyor olması (Bkz. Bildirge,s. 9) kuvvetle muhtemeldır. Ama Mayıs yazı kurulunun açık dil yerine —devrimci basınımızda yurtdışı açısından bunun olanağı vardır— kahrolası ezop dilini kullanmaya yönelişi ve düşüncelerini kapalı odaların karanlığında fısıldaması dürüst olmayan bir yöntemdir. Bu yontem "devrımcılikle" hele hele "Marksizm - Leninizm" ile hiç bağdaşmaz. Mayıs yazı kurulu şöyle yazıyor:

"Devrimci sanat, devrimcı mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır, ondan doğar, onu etkiler ve onun gelişim sürecinden etkılenir. Ancak, ıyıce vurgulamalıyız ki, sanatın kendine özgü bir dilı, kişiliği ve kendine özgü bir işlevi vardır. Sanat ve sanatçı devrimci mücadele süreci içerisinde, sekterizme, dogmacılığa, dar gorüşlülüğe, kabalığa ve ısmarlamacılığa (abç) karşı kendi kişilığini titizlikle korumalıdır. (abç) Koruyamazsa, zaten sanat olmaktan çıkacaktır sanat. Devrimci görevını ve etkinliğini yerine getırmeyecektır.Sanatı, kuru bir ajıtasyon-propaganda aracı (abç), bir slogan bileşimi olarak görmüyoruz. Dergımiz, Marksist-Leninist ideolojı ve siyaseti kendisine kılavuz edinen, militan nitelikli bir sanat kültur dergısı olacaktır." (Mayıs Bildirgesi, s.8)

Mayıs yazı kurulunun "milıtan nıtelikli bir kültür sanat dergısi olacaktır" dedığını bugün revizyonizm sınıflar savaşımının içine sokmuş bile.

Ve M-L ilkelerın her alanında çarpıtıldığı, yadsındığı için de bulunduğumuz günlerde bu revızyonist sanat anlayışı edebiyatta egemen duruma gelmiştir bile.

Benim bu kıyaslamam aksak olmasına karşın içinde gerçeklerın bağı vardır.

Fischer'i, Lukacs'ı, Berna Moran'ı, Aragon'u okuyan herkes bu aksayan kıyaslamanın ne değin geçerli olduğunu görecekler dir. Yukarıda adını saydığım revizyonist eleştirmenler bugün Leninist parti edebiyatı ilkesine karşı çıkmak ve bu ilkeyi yadsımak ıçin "M-L" tekerlemesi arasında Stalin'e, 1934 Sovyetler Bırlığı Yazarlar Kongresi ve kararlarına saldırılarını yoğunlaştırıyorlar. Mayıs yazı kurulunun da adını saydığım eleştirmenlerden ve Sovyetler Birliği XX.Parti Kongresinden yeterince etkılendığını soylemek zorundayım.

Hayır dıye bağırmaya hıç gerek yok. Ben bunu verilerle ortaya koyacağım ve Mayıs yazı kurulunun bu taşkınlığını biraz da olsa gemliyeceğim.

Ama süreç ıçerisinde, bu toz-duman-kan-nefret karışımı içerısinde verilmekte olan savaşım durulup da göz gözü gördüğunde, Mayıs yazı kurulu ve onlar gibilerının sade gemlenmekle kalmayıp soluklarının M-L'ler tarafından kesıldiğine de tanık olacağız. Bolşevizm yenecektir.

Önce Mayıs yazı kurulunun yukarıdaki alıntısı üzerinde durmadan Lenin'in ve Stalin dönemınin sanata bakış açısını ortaya koymakta yarar vardır.

Lenin parti edebiyatını parti örgütlenmesinin bir bölümü olarak ele almıştır. Parti edebiyatını sadece "sanat" olarak değerlendirmek yanlış olur. Parti edebiyatı, sosyal-demokrat yayın organlarının ve yazarlarının tümüdür. Sanat ise bu tumlük içerisinden kopmaz bağlarla sosyal-demokrat mekanizmaya bağlı olmak zorundadır.

Lenin şöyle yazmaktadır:

"Bir parti edebiyatı ilkesi neye dayanacaktır (abç): Sosyalist işçi sınıfı açısından edebiyat belirli insanların ya da toplulukların tekelinde bir zenginleşme aracı olmamalı demekle yetinemeyiz. Aynı zamanda edebiyatın proletaryanın genel davasından bağımsız, kişisel bir iş olmaktan çıkmasını da savunmalıyız. Kahrolsun partisiz edebiyatçılar! Kahrolsun edebiyatın üstün insanları! Edebiyat işçi sınıfının genel davasının bir kısmı haline gelmeli, bütün işçi sınıfının bilinçli bütün öncüleri tarafından harekete geçirilen, o tek ve bölünmez büyük sosyal-demokrat mekanizmada 'küçük bir çark ve küçük bir vida' olmalıdır. Edebiyat, Sosyal-Demokrat Partinin örgütlü, yöntemli ve birleştirilmiş çalışması içinde bütünleyici nitelikte bir parça olmalıdır." (Lenin, Sanat ve Edebiyat, P yay. s.26-27)

Mayıs yazı kurulunun parti ile —hele iki aşamalı parti yapımı ile— bir sorunu olmadığından, Lenin'in bu söyledıklerini de usunun terazisine koyup tartması beklenemez. Mayıs yazı kurulunun M-L'den birincil sapması da "örgütlenme" anlayışında yatmaktadır. Edebiyat kişisel bir sorun olmaktan nasıl çıkarılabilir? Edebıyat bir-iki üstün insanın ablukası olmaktan nasıl kurtarılabilir?

Buna Mayıs yazı kurulu yanıt aramak zorundadır. Ama o gerçi bireysel bir konumla edebiyata yaklaşmakta ve tasını edebiyatın üstün insanlarının çeşmesinden doldurmaya bakmaktadır.

Lenin'den aktardığımız alıntı şöyle devam etmektedir:

"Bir Alman atasozu 'Her benzetme biraz kusurludur' der. Benim edebiyatı bir vidaya, canlı bir hareketi bir mekanizmaya benzetişim de kusurludur. Özgur ideolojik mücadelenin, eleştiri özgürlüğünün, edebi yaratma ozgürlüğünün, vb., vb. alçaltılması, gözden düşurulmesi, 'bürokratlaştırılması' anlamına geliyor diye böyle bir benzetme karşısında çığlığı basacak isterik aydınlar bulunacak belki. Bu tür çığlıklar, özün de burjuva aydınlarının bireyciliğinin yansısından başka bir şey olmayacaktır. Edebiyatın mekanik bir eşitlemeye, tekdüzeliliğe, çoğunluğun azınlık uzerinde egemenliğine pek yatkın olmadığına kuşku yoktur. Bu alanda kişisel önceciliğe (inisyatife), bireysel eğilimlere, düşünme ve hayal gücüne, biçim ve içeriğe çok daha geniş bir yer ayırmak gerektiği tartışma götürmez bir gerçektir. Bütün bunlar doğru ve kesindir." (aynı yerde)

Lenin'in alıntısını butünlüğünden koparmak zorunda kaldığımdan dolayı, tüm parti örgütü ve parti edebiyatına ilişkin yazısını kesintisiz veremediğim için okuyucuların bunu hoş karşılayacaklarını umarım. Ama Mayıs yazı kurulunun dayanmak, tutunmak istediği yerleri bölüm bölüm, çelişkiye düştuğu, gormezlikten geldiği yerleri de bolum bölüm göstermek zorundayım.

Mayıs yazı kurulu Lenin'in alıntıda altını çizdiğimiz yerlere dayanmak istiyor. Şöyle yazıyor: "Ancak, iyice vurgulamalıyız ki, sanatın kendine ozgü bir dili, kişiliği ve kendine ozgu bir işlevi vardır."

Ve Mayıs yazı kurulu bu "mekanık eşitlememe" belgisinden yola çıkarak, sanata partiler-üstü erdemler ihsanında bulunuyor ve onun salt ajitasyon-propaganda aracı olamayacağını savunuyor. Gerçekten bu sanata tam da iddialarının tersine materyalist değil idealist yaklaşımlarının bir urünudür. Sınıflara bölünmüş bir toplumda herşey gibi (dil dışında) sanat da kendi sınıf çıkarlarının özelliklerini yansıtan ve kendi sınıf çıkarlarının bir ajitasyon-propaganda aracı olmaktan öte birşey değildir. Mayıs yazı kurulu sanatı ajitasyon ve propagandanın dışında da birşeyler olarak da göruyormuş, bu şeyler nelerdır acaba? Gösterebilirse çok mutlu eder bizi. Ama gösteremez, çünkü böyle birşeyi duşlemek metafizik yapmak demektir. Sanatın kendine ozgu bir dili vardır ama bu dil parti örgutlenmesine sıkı sıkı bağlıdır ve kendine ozgü dili ile sanat Partiye hizmet eder.

Sanatın kendine özgü bir kişiliği vardır ama bu kişilik artık partinin görüşleri ile uyum içinde olan, partinin tüzuğüne programına, taktik kararlarına ve uluslararası komünist hareketin deneyleri ile elde edilen sonuçlarına uyum içerisindedir. Bu kişilik bir cırtlak ses olmaktan çıkmış, komünist partinin yüce vokalı içerisinde bir kompozisyon olmuştur. •

Sanatın kendine özgü bir işlevi vardır ama bu işlev örgütlenmedeki diğer araçlarla birleşmek ve bir bütünluk, bir parti mekanizması oluşturmak zorundadır. Bu işlev partiye hizmet ettiği surece, bu işlev işçi sınıfının yuce davası olan komunizme hizmet ettiği surece, işlevliğini koruyabilir. Bu işlevi partinin üstunde tutan bir anlayış, bu işlevi —sanatın ustun erdemleri adına— partinin dışına iten bir anlayış M-L'ın dışındaki herşeydir.

Yalnız şunu unutmamak gerekir ki bizim anladığımız ve savunmak istediğimiz şey M-L parti edebiyatı ilkesidir. Biz olguları sınıfsal açıdan yaklaşmak zorundayız. Boyle bir yaklaşım ise önümüze herşeyi ilişkileri içerisinde görebilmeyi öğretmektedir. Bize tüm olgulara diyalektik ve materyalist açıdan yaklaşmayı gostermektedir. Onun için biz "sanatı" parti edebiyatının dışına itemeyiz, bu ilkeyi reddedemeyiz.

Lenin şöyle devam ediyor yazısına:

"Ama butun bunlar bir işçi partisi çalışmalarının içinde, edebiyat kesiminin diğer çalışma bolumleriyle mekanik bir biçimde aynı tutulamayacağını gösterir sadece. Bunların hiçbirisi burjuvaziye ve burjuva demokrasisine yabancı ve garip gelen, edebiyatın Sosyal-Demokrat Partinin çalışmasının bir unsuru, bu etkinliğinin obür unsurlarına kopmaz bağlarla bağlı bir unsur olması gerekliliği ve zorunluluğu ilkesiyle asla çatışmaz. Gazeteler, partinin çeşitli örgütlerinin organları olmalı, yazarlar, mutlaka parti örgutlerine girmelidir." (Aynı yerde)

Partinin onune koyduğu taktik gorevler nelerdir?? Partinin en acil gorevleri nelerdir? Parti yazarları en azından bunu betimlemekle yükumludür.

Edebiyat, bu yükümlülükle yola çıkmalı, partinin onune koyduğu taktik ve acil gorevlerle uyum içinde olmalıdır.

Durum bu iken, M-L ilkelerin tavizsiz savunusu, M-L ilkelere sıkı sıkıya bağlı iki aşamalı Bolşevik Parti yapımı en acil görev olarak karşımızda duruyor iken, edebiyatın bu acil görev yerine getirilirken bir vida olarak da olsa, bir küçük çark olarak da olsa bu acil gorevlerde aktif bir rol oynaması gerekmektedir. Bunu yerine getirmemek demek, ince sazdan oyun havalarıyla günü geçiştirmeye çalışmak, 'cenaze sahibine her günün böyle olsun'—Lenin— demek anlamını taşımaktadır. Mao Zedung bununla ilgili olarak şöyle yazıyor:

"... Bu yuzden, partinin sanat ve edebiyat alanındaki çalışması, partinin bir butun olarak devrimci çalışmasında kesin ve belli bir yer tutar ve partinin belli bir devrimci donem için tespit ettiği devrimci gorevlere tabidir. Buna karşı çıkmak, kaçınılmaz olarak ikiciliğe (dualizm) ya da çoğulculuğa (pluralizm) gotürür ve özunde, Troçki'de olduğu gibi, 'Siyaset Marksist, sanat burjuvadır' anlayışına varır."(Mao Zedung, SE, c.3, s.94)

M-L'lerin bugün önlerine acil gorev olarak bırakmak zorunda oldukları gorevler nelerdir?

Öncelikle M-L ilkelerin** her türlu oportünizm ve revizyonizme **karşı tutarlı savunusu** ile içiçe Bolşevik Partinin iki aşamalı **yapımına hız vermek.

***Pratik propaganda-ajitasyon** teorik çalışmanın onune alınarak **öncünün kazanılması için tüm parti** edebiyatını harekete geçirmek.*

***Sanat ve edebiyatın şimdiki ortamda işlevi** ne olmalıdır peki?*

*Partinin **pratik propaganda-ajitasyon ile soyut olarak** yaptığını yine aynı öncelikli **görevden hareketle somut bir propagan**daya dönüştürmektir.*

*Sanatçı, M-L ilkelerle yola **çıkmışsa Lenin'in şu sözleriyle** yol almak zorundadır:*

"Edebiyat şimdi 'yasal yol'dan da olsa, 9/10 bir parti edebiyatı olabilir. Edebiyat bir parti edebiyatı olmak zorundadır. Burjuva törelerine, burjuva patronlarının ve tuccarlarının basınına, 'aristokrasinin anarşizmine', kar ve kazanç peşinde koşmaya karşıt olarak, sosyalist işçi sınıfı da bir parti edebiyatı ilkesini one sürmeli, bu ilkeyi geliştirmeli, ve elverdiğince tam ve iyi biçimde uygulamalıdır." (Lenin, Sanat ve Edebiyat, s.26)

Mayıs yazı kurulu M-L bir kultur ve sanat yaratma iddiasında ise, öncelikle M-L ilkelere yan çizmeden yaklaşmalı, Lenin in parti edebiyatı ilkesini oncelikle gündeme getirip bunun propagandasını yapmalıydı. Ama o öyle yapmıyor, önune acil görev olarak M-L ilkeler doğrultusunda bir partinin kendi onune koyduğu acil görevlerle yakından uzaktan ilişkisi olmayan tespitler bırakıyor: Bu tespitler iki aşamalı parti yapımına, öncüyü kazanmaya, tutarlı M-L ilkeleri savunmaya yönelik tespitler değildir (Bkz. Bildirge, s.17, "Özetlersek" kısmı). Ve olamaz da... Çünkü Mayıs yazı kurulu bir parti değil, kitle dergisi olacağı iddiasındadır ve kitlelerin istemlerine göre şerbet vermeye zorunludur.

Oysa partiye bağlı bir sanat ve edebiyat anlayışı ise kitlelerin peşi sıra sürüklenip gitmeyi değil, kitleleri partinin öne surdüğü belgi etrafında toplayabilmeyi ongörur. Parti edebiyatı ile partisiz edebiyatın bir ayrım çizgisidir bu.

M-L kültür ve sanat yaratma iddiasında olanlar 1934 Sovyet Yazarları I.Kongresini savunmak, propagandasını yapmak zorundadır.

Oysa Mayıs yazı kurulu bırakın savunuyu, Lenin donemi sonrası için eleştirileri de olduğunu kapalı bir dille —kahrolası ezop dilini kullanarak— belirtmektedir. Mayıs yazı kurulunun STALİN dönemi demeyip de 'Lenin sonrası dönem' diye bir anlatım kullanışı oldukça ilginçtir. Buna yazımızın bir başka bölümünde yer verdiğimiz için yinelemeyeceğiz. Ancak bu eleştirilerin bir bolumünün 1934 Sovyet Yazarları I.Kongresine ilişkin olduğu kuvvetle olasıdır.

1934 Sovyet Yazarlar Kongresi doğrudan Lenin'in Parti edebiyatı ilkesi ile yola çıkan, bunun doğrultusunda Marks, Engels, Lenin'e dayanarak alınan kararlardır.

Sosyalist gerçekçilik, devrimci romantizm, olumlu kahramanlar ve sanatçıların parti doğrultusunda hareket etmelerini özet olarak kapsar, karara bağlar. Devrimci romantizm ve olumlu kahramanlar olaylara sadece bugünün penceresinden bakmayı değil, yarının penceresinden bakabilmeyi de, yarını görebilmeyi de diyalektik ve tarihi materyalizm gereği öngörür. Bu kitleleri sadece düşündürmek için değil, dürtmek, eyleme geçirmek için gereklidir.

Sadece düşündürtmek adına yapılan şey, hedefi karartmak,kitleleri bir öncü ile aynı paralelliğe getirmek demektir. Kitleler hedeflerini, yapması gereken şeyleri açık-seçik, bulanıksız, imajlar içerisinde boğulmadan görmek zorundadır.Böyle bir yaklaşım ancak ve ancak kitleleri dürtebilir, harekete geçirebilir. Sosyalist gerçekçilik öz olarak böyle bir görüşe yönelmiş, devrimci romantizm ve olumlu kahramanlar ilkesi bu yorumlarla öne sürülmüştür.

Oysa daha Plehanov zamanında bu açıklığa karşı çıkış vardı:

"Bir edip imajlar yerine mantıki deliller kullanırsa veya yarattığı imajlar onun şu veya bu konuyu ispatlamasına yararsa, o artık sanatçı olmaktan çıkar, bir makale yazarı olur." (Plehanov, Sanat ve Sosyalizm, s.52)

Bu "imajlar" ile özü sanata yansıtmak Marks'a, Engels'e dayandırılmakta, Engels'in 1885'te Minna Kautsky'ye ve 1888 ' de Margaret Harkness'e yazdığı mektuplar Lenin karşısına, onun Parti Örgütü ve Parti Edebiyatı ilkesi karşısına çıkarılmaktadır.

Çağ tespitleri es geçilerek yapılan bu gözlemin yanlış olduğu ortadadır. Bunu ele alıp açıklamak başlı başına bir konu oluşturduğundan, okuyucuların bizi anlayışla karşılamalarını dileriz. Yalnız şunu belirtmekle yetinelim: Burjuvazinin devrimci özellikler taşıdığı burjuva devrimler çağı ile artık burjuvazinin tamamen gerici bir öz taşıdığı emperyalizm ve proleter devrimleri çağı arasına bir sınır çekmek gerekir.

Sanattan sadece "düşündürtme"yi anlayanlar aynı zamanda "imajlar" yöntemini de savunuyorlar demektir. Çünkü sadece düşündürtmek, kitleye ipucu verir ama dış görünüyü doğru olarak yansıtmaz, yansıtamaz. Sanat, somutluluğunu tam anlamında kazanamaz, bilimin soyut kalıpları içerisine sıkışıp kalır.

Oysa sanatı bilimden ayıran özellik, bilimin soyut yoldan yaptığı şeyi somutlaştırmaktan oluşmaktadır.

Mayıs yazı kurulu Dimitrov'dan bir alıntı vermişti. Bu alıntının devamında, —Mayıs yazı kurulunun özellikle yazmaktan kaçındığı yerde— Dimitrov şöyle yazıyordu:

"Nerede bizim edebiyatımızda Almanya, Avusturya, Bulgaristan, Çin ve diğer ülkelerdeki proleter hareketin kahramanları?Nerede milyonların benimseyebileceği bu örnek kimseler? Yaşayan olumsuz örnekler de veriniz, gençliğin yaşayan örnekler den öğrenmesi için, etten, kandan Van Der Lubbe tipinde insanlar gösterin..." (Sovyet Yazarlarevinde yapılan konuşmadan)

Dimitrov sanatçılardan —sadece bir sanatçı değil, aynı zamanda işçi sınıfının bir savaşçısı olan sanatçıdan— yaşantının içerisinden olay kahramanları göstermesini istemektedir. Bu sınıflar arası savaşımda tüm ezilenlerle birleşebilecek, kahramanlıklarıyla, ihanetleriyle gerçek kahramanlar göstermelerini istemektedir. Örnek kahramanlar bulup ortaya çıkarmak, bilinmeyen yerlerin bilinçsiz keşfi değildir. Örnek kahramanlar işçi sınıfının ve ezilen halkların savaşımı içerisinde olumlu-olumsuz yanlarıyla ortaya çıkar. Bu kahramanlar; kitlelerin bilinçlenmesi, örnek olabilmesi için ve kitleleri sürekli eyleme, geleceğe itebilmesi için sanatçının zorunlu olarak yapıtlarında yansıtması sosyalist gerçekçi bir tavırdır.

Bu görev, ancak sınıflar savaşımı içerisinde yer almış, sosyalizm adına savaşım veren bir sanatçının üstesinden gelebileceği bir iştir. Bu, entellektüel takımının gözlerini yumup da hiç de bizlere benzemeyen soyut yaratıklar uydurması ile ve bu yaratıklara üstlenemeyecekleri görevleri yüklendirmesiyle açıklanamaz. Bu entellektüel takımının yarattıkları soyut kahramanların karşısına etli, kanlı ve sınıf savaşımının içinden seçilmiş kahramanlar çıkardığımız için onların dünyaları paramparça oluyor ve bas bas bağırıyorlar... Ama biz onların bu bağırtılarını olağan karşılıyoruz. Bu hayret naraları, panik, korku , kaçınılmaz olarak yansıyacaktır. Çünkü sınıflar savaşımının derinliğinde yalanın ve gerçekle bütünleşmeyen düşlerin veya 'doğalcılığın' vs. şatoları yıkılmaktadır.

Mayıs yazı kurulu Dimitrov'un alıntısını tam yerinde şıp diye makaslayıvermiş... İşine gelmediği için yazmakta gerek görmemiş.. Ve sonra oturup şöyle yazıvermiş:

"Sanat ve sanatçı devrimci mücadele süreci içerisinde, sekterizme, dogmacılığa, dargörüşlülüğe, kabalığa ve ısmarlamacılığa karşı kendi kişiliğini titizlikle korumalıdır." (Bildirge, s.8)

Kabalık ve ısmarlamacılıktan ne anladığını nedense ortaya koymuyor Mayıs yazı kurulu. Çünkü revizyonizm, sosyalist gerçekçiliğin vazgeçilmez öğeleri olan devrimci romantizm ve olumlu kahramanlara aynı kapalı tilciklerle ve hatta daha da cesurca saldırmaktadır.

Berna Moran, E. Fischer, Aragon gibi eleştirmenler de eleştirilerinde bol bol kabalık ve ısmarlamacılıktan söz ediyorlar ve Lenin'in anladığı kabalık ve tekdüzeliği kendi anladıklarıyla değiş-tokuş ediveriyorlar, işi getirip Stalin'e, Jdanov'a dayandırıyorlar. Kesin olarak Mayıs yazı kurulunun yöntemi oportünist-revizyonist bir yöntemdir. Kelimeler üzerinde oynuyor , açıklama yönüne gitmiyor.

Biz, bugünü geleceğe köprü yapmak için varız. Hiçbirşeye sadece salt bugünün penceresinden bakmamaktayız. Esinlendiğimiz yer diyalektik ve tarihi materyalizmdir. Biz insanlara da durağan olarak bakmayız. Onları da gelişimleri içerisinde görürüz. Onun için olumlu kahramanlar bizim vazgeçemeyeceğimiz bir ilkedir.

Mayıs bildirgesi baştan sona kadar yanlış ve Marksizm-Leninizmi çarpıtmalarla dolu. Marksizm-Leninizme oportunist bir penceredem yaklaşıldığı için hilkat garibesi bir kültür, hilkat garibesi bir sanat ortaya çıkmış. Kısaca gözatalım.

A-"Amerikancı askeri faşist diktatörlüğün halka getireceği hiç birşey yoktur." (Bildirge, s.15)

Kişinin elinde olmayarak sorası geliyor: Hakim sınıfların sivil diktatörlüğünün halka getireceği çok şeyler mi vardır acaba?

Ama bizim betimlemek istediğimiz bu lastikli cümle değildir. Sorun askeri faşist cuntanın Amerikancı mı yoksa tüm emperyalistçi mi olduğudur.

Askeri faşist diktatörlüğü sadece Amerikancı olarak göstermeye kalkmak, diğer emperyalist güçlerin ve özellikle sosyal emperyalizmin Türkiye'de oynadıkları ilginç satranç oyununu görmemek veya görüp de görmezlikten gelmek demektir. Böylesi bir yaklaşım Mayıs yazı kurulunu oldukça gülünç duruma getiriyor ve bizi yukarıdaki o soruyu sormamıza da elde olmayarak zorluyor.

B- Askeri faşist diktatörlüğü Amerikancılık ile sınırlayan Mayıs yazı kurulu, bu kez de Lin Biao'dan esinlenerek sömürge,yarı-sömürge ülkelerin ezilen halklarının kültürüne özel bir önem vereceğiz diyor.

"Mayıs, sömürge-yarı sömürge ülkelerin ezilen halklarının kültür ve sanatına özel bir önem verecektir." (Bildirge, s. 18)

İnsanın neden diye sorası geliyor: Neden?

Marx ve Engels Komünist Partisi Manifestosunda şöyle yazıyorlar:

"Komünistler, öteki işçi sınıfı partilerinden ancak şöyle ayrılırlar:
1- Ayrı ayrı ülkelerin proleterlerinin ulus ölçüsündeki savaşımlarında, her türlü ulusallıktan bağımsız olarak, tüm proletaryanın ortak çıkarlarını gösterir ve öne çıkarırlar.
2- İşçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşımının geçmek zorunda olduğu çeşitli gelişme aşamalarında, her zaman ve her yerde, bir tüm olarak hareketin çıkarlarını orunlarlar." (Manifesto, s.43)

Dünyanın, bölünmez ve vatanı olmayan proletaryasını bölmek, demokrasinin ve dünya işçi hareketinin enternasyonalist kültürünü böylesine iğdiş etmek gerçekten Mayıs yazı kurulunun ideolojik sığ kavrayışının ortaya çıkardığı çelişkiler ve gülünç durumlardır.

Bir "ulus"un içerisinde sömürülen, ezilen bir bölüm vardır, ve bunlar burjuvazinin yoz kültürüne karşı kendi öz kültürlerini —demokrat, sosyalist— çıkarırlar. Bu kültür zorunlu olarak ortaya çıkar. Biz ezilen halkların kültürü dendiğinde bunu; bu demokrat-sosyalist kültürü anlıyoruz. Ama bu kültürü bir ulus veya kısım içerisinde tutsak etmiyoruz. Proletaryanın vatanı olmadığı gibi, proleter kültürün de vatanı yoktur. Bu kültür enternasyonalisttir.

İkinci durum şudur ki, Batı Almanya'da da ezilen bir halk vardır ve bu halkın da kendine özgü, enternasyonalizm ile birleşen demokrat-sosyalist kültürü zorunlu olarak topluma yansımaktadır. Üzerinde yaşadığı ülkenin ezilen halklarının kültürünü gündeme getirmeyen veya bunu Alman işçi sınıfına salık vermeyen bir anlayış tutarlı bir proletarya kültürü savunusu yapmıyor demektir, ki bu anlayış giderek ulusal kültür anlayışıyla birleşmeye, şovenist bir öz kazanmaya tutsak olur. Sorun böylesine bir kültür anlayışını yaymak değil, demokrasinin ve dünya işçi sınıfı hareketinin enternasyonal kültürüne dolaysız olarak sahip çıkmaktır.

C- Mayıs yazı kurulunun bir incisi daha:

"Arnavutluk, modern revizyonizme karşı mücadeleyi, Lenin sonrası döneme yönetilecek ("yöneltilecek" olmalı —YN) eleştirilerle birleştiremedi." (Bildirge, s.9)

Burada vrugulanmak istenen "Stalin dönemi" olsa gerek. Mayıs yazı kurulunun yöntemi bize, Kruşçev revizyonistlerinin yöntemini anımsatıyor. Onlar da SBKP XX. Parti Kongresiyle birlikte gizli-kapalı tümcelerin ardına gizlenerek ("insanların putlaştırıldığı yıllarda" vs. diyorlardı) Stalin yoldaşa saldırı-

larını dolaylı yollardan yöneltmişlerdir. Mayıs yazı kurulu da her nedense Stalin'in adını anmaktan özellikle kaçınıyor. Bir atasözü vardır: "Yarası olmayan gocunmaz" diye.

D- Mayıs bildirgesinde yayınlanan Yılmaz Güney'in idamlarla ilgili mesajına da burada değinmeden geçemeyeceğiz.

Yılmaz Güney, insanların idam edilişini bir yuzkarası olarak niteliyor ve tüm insanlığı "idamları" protesto etmeye çağırıyor.

Şöyle yazıyor Yılmaz Güney:

"Tekrar ediyorum; Türkiye'de yaşanan faciaya kulak verınız. Kan ve gözyaşı ile sulanan topraklar, yarın kin ve nefretı, ısyan duygularını nasıl urünlendırecektir? Bu kadar acıdan, bu kadar zulümden sonra barış umulabilir mı?
Lütfen bize yardım edınız, Turkiye'deki faşist cuntayı ve eylemlerini bir imza ile bile olsa protesto etmek insanlık ve demokrasi gereğidir. Eğer sesımızi zamanında yükseltemezsek yarın çok geç olacaktır...
Kahrolsun askeri faşist cunta, kahrolsun zulum, idamlar ve işkenceler son bulmalıdır. Cinayet makınası durdurulmalıdır." (Bildirge, s.19)

Bu yazıda birden fazla sorun vardır. Kısaca sıralayalım:

1- Yılmaz Güney'ın yardım istediği tüm ınsanlıktır. Yılmaz Güney, sınıflara bölünmüş bir toplumda sınıflararası ayrım çizgısi çekmeden tüm sınıfların ınsanlarını yardıma çağırmaktadır. Dunyanın işçı sınıfını ve ezilen halklarını sömüren, bir kaşık suda boğmak ısteyen dünya burjuvazisınden yardım dilenmek, denize düşüp de yılana sarılmaya benzer. "İnsanlık" arasında ayrım çizgilerını kesin hatlarla belirlemeden yapılan böylesi bır çağrı, burjuvaziye lütufta bulunmak, ona asıl nitelıǧinin dışında özellikler vermek demektir.

2- Yılmaz Güney diyor ki: "Bu kadar acıdan, bu kadar zulümden sonra barış umulabilir mi?" Soruyorum: Dünya işçi sınıfının ve ezılen halklarının kendilerini sömüren, ezen, köleleştıren burjuvazi ile barış sorunu var mıdır? Bize diyalektık ve tarihi maddecilik bunun tam tersini öğretmiştir.

3- Yılmaz Güney tüm idamlara karşıdır. Ama biz gerçekte tüm idamlara değil, sadece devrımcı-demokratların idamlarına karşı, faşistlerın idam edılmesinden yanayız. Çünku biz de ıktıdar olduğumuzda faşistleri, karşı-devrimcileri idam edeceğiz. Acaba proletarya dıktatörlüğunün şiddet uygulaması da mı cinayet makinası olacak o zaman?

4- Yılmaz Güney, yazısının son paragrafında "Kahrolsun askeri faşist cunta" diyor, başka bırşey de söylemiyor. O, bu sloganla onüne koyduğu görevi "askeri faşist cunta" ıle sınırlıyor. Böylesine dar kapsamlı ve burjuvazinin bır bölümünu ıktidar olmaktan dıştalayan, faşist olmaktan dıştalayan bir anlayışın Marksizm-Leninizm ile en ufak bır ilintısi olamaz. Yılmaz Güney'ın önüne koyduğu hedef faşist Turk Devletı değil, hakim sınıfların bugün iktıdar biçımı olan askeri faşist cuntadır.

Bu olgu yerine gelse de hedef komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devletini hedeflemedığinden, reformıst bir belgı olarak demokratik halk devriminin yolunu kapatacaktır.

Bu slogan bize Lenin'in bir yazısını da anımsatmadı değil. Okuyucuların, bulunduğumuz durumda daha da anlam kazanan bu yazıya kafa yormalarını salık verırız.

"Bundan, bu arada, eski 'Kahrolsun otokrasi' sloganımızı'Kahrolsun Üçüncu Duma' sloganıyla değiştirmenin çok yanlış olacağı çıkmaktadır. 'Kahrolsun Duma' gibi bır slogan hangi koşullar altında anlam kazanabilir? Dolaysız içsavaş noktasına gelişen, çok keskin devrimci bır kriz döneminde, liberal, reformcu, uzlaşıcı bir Duma ile karşı karşıya olduğumuzu varsayalım. Böyle bir anda sloganımızın 'Kahrolsun Duma' olması kuvvetle muhtemeldir, yani Kahrolsun Çarla yapılan barışçı müzakereler; kahrolsun aldatıcı 'barış' kurumu; dolaysız saldırı çağrısı yapalım. Şimdı de tam aksine modası geçmiş bir seçim kanunu ıle seçilmiş en gerici bır Duma ve keskın bir devrimci krizin yokluğu ile karşı karşıya olduğumuzu var sayalım. Bu durumda 'Kahrolsun Duma' sloganı, bir seçım reformu mücadelesinin sloganı olabılirdi. Biz ıçinde bulunduğumuz şu anda bu iki ıhtımalı de göremiyoruz. Üçüncü Duma uzlaşıcı falan değil, tam anlamıyla otokrasiyı gizlemeyen fakat açığa vuran ve hiçbır şekilde bağımsız rol oynamayan tam anlamıyla karşı-devrimci bır organdır; hıç kimse de onun ileri reformlar yapmasını bekleyemez; yine hıç kimse Çarlığın gerçek iktidarının ve kuvvetının kaynağının bu inatçılar meclisinde olduğunu hayal etmez. Herkes Çarlığın ona dayanmadığını fakat onu kullandığını, Çarlığın bugünku tüm politıkasını Duma'nın toplanması ertelense de (1878'de Türkıye'de bir parlamento toplanması 'ertelendıği' gıbı), Duma yerine bir Zemski Sobor" sloganı büyük saldırıyı ne bağımsız, ne de tayin edicı olmayan, baş rolu oynamayan bır kurum uzerinde toplamak olurdu. Bız eski sloganımız olan 'Kahrolsun Otokrasi', 'Yaşasın Kurucu Meclıs' sloganlarını muhafaza etmeliyiz, çunkü otokrası hala gerçek ıktıdar; gericılığın gerçek dayanağı, kalesidir. Otokrasının çokuşu kaçınılmaz olarak bır çarlık kurumu olarak Üçüncu Duma'nın da ortadan kalkması (ve tamamıyle devrımcı bır kalkış) demektır; fakat Üçüncu Duma'nın kendılığınden çokuşü, ya aynı otokrası tarafından gırişılecek yenı bir macera ya da yıne aynı otokrasının bır reform gırışımı —aldatıcı ve sadece gorünuşte bır reform— olacaktır." (Lenin, "Kitle İçinde Parti Çalışması", Sır Yayınları, s.70-71) (Çevırı düzeltildi)

Askerı faşist diktatörluk pek yakında komprador burjuvazı ve toprak ağalarının yeni bır macera atılımı ile sona erecek, değişmeyen egemen guçler bir başka bıçımde ulkeyi yonetecekler dır. Şimdiden merak ettiğımız bır şey var: "Kahrolsun askerı faşist cunta" yerine, nasıl bir belgi bu kez one surulecek?

SONUÇ

Mayıs yazı kurulu Marksıst-Lenınıst kultur ve sanattan ne anladığını çarpıtıcı bır şekılde ortaya koymuş. Sonra o, bır konu uzerinde fıkir yurütmeye gitmemış, ışlenmesı gereklı bır suru canalıcı konu kapalı tumceler ıçerısınde sıkıştırılarak oportünist ve revızyonıst bir yontemle tutsak edılmış. Mayıs yazı kurulunun bildirgesinden yola çıkarak bızım hazırladığımız yazı da buna bağlı olarak Marksıst-Lenınıst kultur ve sanatı çok kapsamlı vermek, Mayıs yazı kurulunun anti-Marksıst-Lenınist goruşlerıne karşı çıkabilmek ıçın genış kapsamlı olamadan, düzenlı bır doğrultu ızleyemeden sürup gıtmıştır.

Bu bizım en büyuk eksıklığımız ve belki de hatamızdır da.

Ne olursa olsun biz, her konuyu ayrı ayrı ele alıp bunu elımızden geldiğınce genişletmek ve kokenlerıne, ozune değin ınmek zorundaydık.

1- Marks ve Engels'ın sanattan ne anladıklarını, olumlu kahramanlara ılışkın olarak goruşlerını, devrımcı romantızme ılışkin soyledıklerıni vs. ortaya koymak gorevımızdı.

2- Lenın'ın partı orgütü ve partı edebıyatını detaylı bır şekılde incelemek, buna somut ornekler getırmek ve bugun Marksist-Lenınıst geçınen sanatçılarla kıyaslamasını yapmak bir görevdı.

3- Sosyalıst gerçekçilık ozünü Marksıst bilgi teorisinden almaktadır. Bunun ıçın en azından Lenın'ın "Materyalızm ve Ampiriokritısizm" yapıtından aktarmalar yapmak, sosyalist gerçekçılığı teorik olarak ortaya koymak gerekiyordu.

4- Lenin'in "ulusal kültur"e ilişkin görüşlerine detaylı yer vermek ve "Demokrasinin ve dünya işçi hareketının uluslararası kültürü" anlayışını tutarlı savunmak gerekıyordu.

5- Bugün oportünizmin, revizyonizmin ortaya çıkardıkları 'Babıali sanatı'nın bir kesitini sunmak, onların hızmet ettıklerı sınıfın burjuvazi olduğunu, yaptıkları sanatın da bır burjuva sanatı olduğunu gösterebılmek gerekırdı.

Vb. Vb.

Böylesıne çok kapsamlı bır konuyu bızım Mayıs yazı kuruluna hazırladığımız yanıtlar ıçerısınde elbette detaylı olarak bulabılmek olanaksızdır. Bu, Bolşevık Partızan'ın orgutlu çalışması ile elde edilecek sonuçlar ancak olabılır.

Ve bu gorev Bolşevık Partızan'ın onunde durmaktadır.

Bolşevızm yenecektır.

D. Sempatızanları

Açlık Grevleri Reformist Batağın Yaygınlığının İşareti Oldu

Bu yazıda, 1983 Ağustos'unda yurtdışında yapılan açlık grevleri hakkında tavır takınarak, gecikmiş de olsa bu alandaki üzerimize düşen görevi yerine getirmek istiyoruz.

Bu görevin bugüne kadar yerine getirilmemiş olmasının TEMEL sebebi, bu konuyu kaleme alacak olan yoldaşın, yazıyı istenilen zamanda tamamlayamamış olmasıdır. Bu gecikmeden dolayı bütün okuyuculardan özür dılıyoruz.

Bılındiği gıbı, 6 Temmuz'da İstanbul Sağmalcılar cezaevinde devrımcı mahkumlar, bellı ıstemler temelinde bir açlık dırenışı başlattılar. Bu yığıt dırenış derhal Metrıs, Sultanahmet, Kabakoz ve Bayrampaşa cezaevlerindeki devrımcı tutukluların aynı talepler yönünde direnişe geçmelerı ile önemli boyutlara ulaştı.

Salt İstanbul'da dırenış bayrağını kaldıran tutukluların sayısı 2500 kadardı. Bu dırenış kısa süre sonra ülkenın dığer cezaevlerınden bazılarının da desteğını aldı — Ankara Mamak, Dıyarbakır, Elazığ cezaevlerı gıbı.

İstanbul'da "açlık grevı" dırenışını başlatan dırenışçıler ıstemlerını "Dünya ve Türkıye Halklarına, İlerıcı Kamuoyuna, Demokratlara, Tüm Devrımcılere" başlıklı bır çağrı ıle açıkladılar.

Bız Bolşevık Partızan olarak, bu çağrı hakkındaki düşüncelerımızı, konuyla ılgili olarak çıkardığımız, "İşkence, Faşıst Baskı Ve Cınayetlere Gerçekten Son Verecek Olan İşçı Sınıfı Önderlığınde Demokratık Halk Devrimıdır" başlıklı bildırıde ortaya koyduk.

Bızım tavrımız, tavır takınan bütün oportunıst ve revızyonıstlerın tavrından KÖKTEN farklıydı.

Bız, bızımle oportünıstlerın tavırları arasındakı ılkesel farklılığın bılınçlerde yer etmesi ıçın, devrımci dırenışçılerın çıkardığı çağrı hakkında yazdığımız bıldırıden bazı pasajları burada aktarmayı gereklı görüyoruz:

"BİZ KOMÜNİSTLER; DEVRİMCİ TUTUKLULARIN YÜRÜTTÜĞÜ AÇLIK DİRENİŞİNİ; EN ZOR ŞARTLAR ALTINDA BİLE DEVRİMCİ ONURUNU KORUMANIN MÜMKÜN OLDUĞUNU; FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN MÜMKÜN OLDUĞUNU GÖSTEREN; DEVRİMCİLERİN FAŞİST CUNTAYA TESLİM OLMADIKLARINI, TESLİM OLANLARIN BİR AVUÇ DÖNEK OLDUĞUNU GÖSTEREN BİR EYLEM OLARAK SELAMLIYORUZ!

BUGÜN 2000'DEN FAZLA DEVRİMCİ TUTUKLUNUN SÜRDÜRDÜĞÜ YİĞİT MÜCADELENİN, TESLİM OLMAMAYI, DİRENMEYİ BAYRAĞINA YAZAN YÖNÜ FAŞİST CUNTAYA BİR ŞAMARDIR!

AYNI ŞEKİLDE TUTUKLU YAKINLARININ TÜM BASKI VE YASAKLARA RAĞMEN YÜRÜTTÜĞÜ EYLEMLER DE DİRENME SEMBOLLERİ OLARAK SELAMLADIĞIMIZ EYLEMLERDİR!

BÜTÜN BUNLAR AÇIK BİR ŞEKİLDE EN ZOR ŞARTLAR ALTINDA BİLE TESLİM OLMAMANIN; MÜCADELENİN MÜMKÜN OLDUĞUNU GÖSTEREN EYLEMLER OLARAK BÜYÜK BİR DEĞERE SAHİPTİR!" (agb, s.1/2)

Daha sonra,

"Ama ne yazık kı; bu dirdirenişın üzerinde yükseldiği çizgi, eylemın bütün yığitlığıne, eyleme katılanların kuşku duymadığımız devrımcı niyetlerine rağmen yanlıştır; devrimcı değıl reformcu bir çızgidır!" (ay)

denerek, bu tavrımızın doğruluğunu kanıtlamak ıçin gerekçelerımız anlaşılır ve ikna edici bir dille ortaya konuluyordu.

Bızım bu tavrımız karşısında hiçbir grup şu veya bu yönde tavır takınmadılar. Ancak bazı bölgelerde, derneklerde bu mesele üzerıne tartıştığımızda, bizim tavrımızın "faşıst cuntanın yanında yer almak" olduğunu, "ıbret verici" olduğunu HK taraftarları ıddia ettiler. "İddıa" diyoruz, çünkü ıddıalarını ıspatlamak ıçin hiçbır kanıt ileri sürmediler, süremezler de.

Ama bız, oportunıstlerin bu açlık grevine ilişkın tavırlarının, ülkemızdekı hakım sınıflara, genelde emperyalızme, özelde ıse Batı Alman emperyalızmıne dolaylı olarak hizmet ettiğini, cafcaflı ve "ajıtatif" laflarla değil, Marksızm-Lenınızm bilimı temelınde somut kanıtlar ile ıspatlayacağız.

YURTDIŞINDA DÜZENLENEN AÇLIK GREVLERİNİN PLATFORMU REFORMİSTTİR!

Gerek Batı Almanya, gerekse diğer ülkelerde, "Dayanışma Komitesı" önderliğinde gerçekleşen eylemlerin platformu, devrimci dırenışçilerın "Çağrı"sıdır. Bunun ıçindir ki, "Çağrı" incelenmeksızın, yurtdışındakı eylemlerin platformları eleştirilemez.

Biz Bolşevık Partızan olarak sözkonusu "Çağrı" hakkında görüşlerımızi genış bır şekılde ve anlaşılır bir dılle daha önce ortaya koyduğumuz için, burada sadece bır-ıki nokta hakkında görüşlerimızi yinelemekle yetıneceğız.

Cezaevlerindeki direnişçı mahkumlar dırenişe başlarken şu ıstemlerı ılerı sürdüler:

"- Tek tıp cezaevi elbıselerınden vazgeçilmesi ve sivil elbıselerın gerı verılmesi
- İşkence, baskı ve tüm yasaklara (Avukat, ziyaret, havalandırma, gazete, kıtap, kağıt-kalem) son verılmesı
- Kanlı tertıp ve ışkence ıçin yapılan hücre sısteminın kaldırılması, koğuş sıstemıne dönülmesi
- Polıtık tutuklulara tüm haklarının verılmesi"

Bu istemlerı incelerken, ılk başta, bu ıstemlerin bir bölümünün bu düzen çerçevesınde gerçekleşemeyecek ıstemler olduğunu; bır bölümünün ıse genış kitlesel direnışler ve ılerıcı demokrat dünya kamuoyunun baskıları sonucu gerçekleşebilır ıstemler olduğunu tespit edelım. Mesela "Avukat, zıyaret, havalandırma, gazete, kıtap, kağıt-kalem" vb. konulardakı yasaklamalar, askerı faşıst cunta koşullarında da kaldırılabilır yasaklamalardır, gerçekleştirılebilir istemlerdır. Ancak bunun gerçekleştırılebılmesı ıçın temel koşul, başta Türkıye ve Türkıye Kurdıstanında ışçı ve köylüler olmak üzere, genış emekçi yığınların aktif dırenış eylemleri, yurtdışında devrımcı kıtlesel eylemler ve dünya ılerıcı kamuoyunun desteğıdir. Bu koşul olmaksızın, düzen sınırları ıçınde gerçekleşebilir olan reform ıstemlerı bile kazanılamaz.

O halde "Çağrı" bunun bılıncınde olarak, ESAS güvenını, ülkemızdekı ışçı ve köylü yığınlarının mücadelesine bağladığını, bu temelde yurtdışındakı dayanışma eylemlerının de önemli bır faktör olacağını belirtmelıydı. Ama böyle bır anlayışı "Çağrı" da boşuna arıyoruz. Çünkü "Çağrı" bu bilınçten yoksundur.

Mesela Demokratık Halk Devriminın zaferı sonucu gerçekleşebılecek bır ıstem olan "İşkence ve baskıya son" verılmesı çağrıda yer alırken, bunun askerı faşıst cunta koşullarında gerçekleşebilir bir talepmiş gibı ele alınmış olması ilginçtir.

Bılınmelidır kı, "ışkence ve baskı" Türkiye'nin toplumsal yapısının kaçınılmaz bır yasasıdır.

Bunun içındir ki, "işkence ve baskı"nın son bulması, proletarya önderlığinde, işçi-köylü ittifakına dayanan demokratık halk devriminin zaferı sonucu gerçekleşebilır. Bu gerçeği görmezlikten gelmek veya bile bile çarpıtmak, Marksızm-Lenınizmın ABC'sını unutmak demektir.

Bız böyle bir "unutkanlığın" esasta Marksızm-Lenınızmın Reform/Devrım konusundakı perspektıfını yadsıma temelinde yükseldiğini belirtelım. Nitekım devrımcı dırenışçıler, "Her açlık grevı sonucu cunta sözcüleri 'İşkencelere son vereceğiz, haklarınızı vereceğiz' demelerıne rağmen, bugüne dek ışkence, dayak, yasaklar devam etmıştir" dıyerek bızım tespıtimizi doğrulamaktadırlar. Çünkü onlar ıstemlerının açlık grevlerıne rağmen gerçekleşmedığını, "Cunta sözcülerının" sözlerini tutmadığını belirtmekle yetınıyorlar.

Halbukı Marksıst-Lenınıst tavır bu değildir. Marksist-Lenınist tavır, bu ıstemın ancak ve ancak devrımin zaferi ile gerçekleşebıleceğını, bunun ıçın cuntanın "sözünü" tutmamasının gayet anlaşılır olduğunu, yapılacak dayanışma eylemlerınde emperyalıstlerın şu ya da bu kesimının sözcülerine bel bağlanmaması gerektiğını, onların takınabıleceği "devrımci", "demokrat" tavırların bırer sahtekarlık olduğunu açıkça ortaya koymaktır. Ama ne yazık kı bu TEMEL anlayış "Çağrı"da KESİNLİKLE yoktur. Daha da kötüsü, Devrım propagandasının şu veya bu ölçüde de olsa HİÇ yapılmamış olmasıdır.

"Çağrı" cuntaya karşı mücadeleyi herşey gören REFORMİST çizgi temelinde yükselmıştır. İşte bu durum, dırenişin YİĞİTÇE meydan okuyan yönüne gölge düşürmekte, niyet ne olursa olsun, sonuçta emperyalizme, ülkemızdeki hakim sınıflara objektif olarak hizmet etmektedir.

Gayet açıktır ki, emperyalizme ve onun yerli uşaklarına karşı mücadele, reformizme karşı verilecek mücadeleden AYRI ELE ALINAMAZ!

Bolşevık Partizan olarak biz, adı geçen bildırımizde:

"Bu çağrının başında 'Dünya ve Turkiye Halklarına' dense de, çağrının içeriği, onun esas hedefının 'ılerici kamuoyu, ve demokratlar' tabelası altında iş gören 'anti-cuntacı' güçler olduğunu göstermektedir. Çağrıda emperyalızme, sosyal-emperyalizme, gericiliğe karşı tek soz olmaması; çağrıda devrim propagandasının yapılmaması başka türlü açıklanamaz. İşkence ve baskılar konusunda gerçekten 'halklara' seslenen bir çağrı, devrim propagandasını merkeze koymak zorundadır. Çağrı bunu yapmıyor" demiştik. (Bildirı, s.4)

Bizım bu tespitimızin doğruluğu, gerek Avrupa'daki açlık grevleri, gerekse cezaevlerindekı dırenışçilerın Ağustos 1983 tarihli, Dev Sol, TKP/ML, TDKP ve TKP/ML Hareketi ımzalı, "Türkiye Halkına ve Dünya Demokratik Kamuoyuna Sesleniyoruz! KOŞULLAR NE OLURSA OLSUN MÜCADELEMİZ DEVAM EDİYOR, EDECEK!" başlıklı çağrıları tarafından PRATİK olarak da doğrulanmıştır.

Dört orgütün ımzasını taşıyan "Çağrı"da konuyla ilgili olarak şunlar söylenmektedir:

"Bızler Turkiye cezaevlerindeki sıyasi tutuklu ve hükumlüler geçmişten beri ve son olarak da 8 Temmuz-6Ağustos tarihlerı arasındaki açlık grevi direnişımiz sırasında dünya kamuoyunun sıcak ilgi ve desteğini gördük. Bu destek ve ılgi bize en zor koşullar altında büyük bir moral ve güç verdi. Bu yakın destek ve ılgilerinden ötürü HERKESE ve BÜTÜN KURULUŞLARA en sıcak duygularımızla teşekkürlerimizi iletiyoruz.Faşıst cuntanın cezaevlerini İçişleri Bakanlığına bağlamasına ve seçimlerden sonraki döneme hazırlık amaçlarını da güderek, cezaevlerini sındirmek nıyetiyle azgın saldırılarını daha da yoğunlaştırdığı, cezaevlerinde dayak, ışkence ve TÜM İNSANLIK DIŞI uygulamaların alabildiğıne arttığı ve tüm ulkedeki cezaevlerine yaygınlaştırıldığı şu günlerde bu desteğin süreceğini umuyor ve BEKLİYORUZ.

Açlık grevi sırasında SON DERECE BAŞARILI ve güçlü faalıyetler örgütleyen 'Dayanışma Komiteleri' faaliyetlerini sürekli kılmalı ve kalıcı, uzun vadelı bir PROGRAMA sahip olmalıdır...

Biz İstanbul cezaevlerinde bulunan Devrimcı Sol, TKP/ML, TDKP, TKP/ML Hareketi davalarında yargılanan tutuklu ve hükümlüler tüm dünya kamuoyunu, tüm ilerıcileri, demokratları, devrimcileri, tüm aydınları, İNSAN HAKLARINA SAHİP ÇIKAN tüm kuruluşları, cezaevlerindekı siyasi tutuklu ve hükümlüleri desteklemeye ve Türkiye halklarının FAŞİZME karşı mücadelesiyle dayanışmaya çağırıyoruz." ("Emeğin Sesi", S. 63, s.11) (abç)

Aktardığımız alıntıda bırden fazla sorun var: Birincisi,çağrı sahıpleri direniş eylemıyle "dayanışmada" bulunan "bütün kuruluşlara" teşekkürlerini ıletirken, bu kuruluşların önemli bır kesıminin gerçek amaçlarının dirENış eylemıyle dayanışma içinde bulunma değil, bu eylemi destekler görünerek, kendi karşı-devrimci çehrelerinin kitleler nezdınde teşhir olmasını biraz daha önleyebilme çabası olduğu, bunun için onların "dayanışma içindeyiz"(!) yönlu tavırlarının bırer siyası sahtekarlık olduğu vurgulanmıyor.

Mesela kiliseleri ele alalım. Kılıseler, onlar içinde yer yer ve zaman zaman yer alan niyet olarak ilerici-devrimci kışılerin niyet ve çabalarından bağımsız olarak; kurum olarak gericidirler. Bunlar bugün kurum olarak işkence, idam, vb. uygulamaları "ınsanlıkdışı uygulamalar" olarak nıteliyor ve "kınıyorlar". Bu durum, bu karşı-devrımcı kurumların devrimci direnişçilerle gerçekten dayanışma içinde olduklarını gostermez.Çünkü biliyoruz ki bu kurumlar tarıh boyunca emekçılerın kurtuluşunu kanla, ateşle engellemeye çalışmış veya engellemeye çalışan hakim sınıfları desteklemiştır. Bu karşı-devrimcı kurumlar II. Dünya Savaşı sırasında Hitler faşizmını destekleyecek kadar alçalmış, Yahudi katliamlarını alkışlayacak kadar ıgrençleşmış-lerdir. Şımdı bu kurumların buyük pozlarla, "insancıl" melek-ler kılığında, kendilerini temıze çıkarma sahtekarlığı ne yazık ki "Çağrı" sahiplerinin de dolaylı desteği ile güç kazanmaktadır. Bu üzücü de olsa bır gerçektir.

Yıne "Çağrı"da "Dayanışma Komiteleri"nın "son derece başarılı" eylemler yürüttüğü söylenmektedır. Görülen o ki, "Çağrı" sahiplerı Dayanışma Komıtesinın platformuyla tamamen hemfıkirdirler. Bunun içindır kı komıteyi eylemlerinden dolayı coşkuyla kutlamaları doğaldır.

Biz kazanılan "başarı"nın, devrım propagandasından TAMAMEN vazgeçme; karşı-devrimci güçlerle UZLAŞMA; sorunun esasını "ınsanlık" uğruna bır savaşım derekesine indirgeme pahasına gerçekleştiğini söylüyoruz. İşte bizim bu temel tezımiz ile, Dayanışma Komıtesi ıçinde yer alan gruplar ve "Çağrı" sahiplerı arasında İLKESEL bir fark var. "Çağrı", "insan haklarına sahıp çıkan tüm kuruluşları, cezaevlerindeki sıyasi tutuklu ve hükümlüleri desteklemeye ve Türkiye halklarının FAŞİZME karşı mücadelesiyle dayanışmaya" çağırıyor. Biz burada sozü edılen "insan haklarına sahip çıkan kuruluşlar"ın, esasta emperyalizmin "akıllı" sıyasi sözcülerinin oluşturduğu kuruluşlar olduklarını, bu kuruluşların cezaevlerindekı devrimcılerle gırecekleri "dayanışma"ların gözboyama olacağını belirtmek istiyoruz. Nitekım bugüne kadarki pratik bizım bu tespitimizi defalarca doğrulamıştır.

İkinci bir mesele ıse, Turkiye halklarının "faşızme" karşı mücadelesınden "Çağrı" sahiplerının ne anladığıdır.

"Çağrı" butünluklü olarak incelendiğinde, "faşızm" olarak nıtelenen kurumun bugunku askeri faşist cunta olduğu ortaya çıkmaktadır.

O halde faşizme karşı mücadeleyi askeri faşist cuntaya karşı mücadele duzeyine indırgemek, tek kelimeyle Marksizm-Leninizmin alanını terketmek demektir.

Ülkemizde faşizme karşı mucadele, devleti yıkma mucadelesidir. Bugünkü askeri faşist cunta, hakim sınıfların iktidarının sadece bir bıçimıdir. Bunun içındir ki, cuntaya karşı mücadele ile devlete karşı mücadele arasına bir EŞİT İŞARETİ ÇEKİLEMEZ.

"Çağrı" altında imzası bulunan grupların kendilerını tartışmasız Marksist-Leninıst gördükleri bilındığınde, bu durum bıraz daha önem kazanmaktadır. Ancak bizim ıçin sorun açıktır. Cuntaya karşı mücadeleyı "herşey" gören bır anlayış, elbette ki bu sonuçta konaklayacaktır.

Buraya kadar anlattıklarımızdan çıkartılması gereken sonuç şu olmalıdır: "Çağrı" altına imza atan grup ve kişiler umitlerıni esasta "demokrat", "ilerıci", "ınsancıl" grup veya kurumlara bağlamışlardır. Bu durum acı da olsa gerçektir.

DAYANIŞMA KOMİTESİNİN EYLEM PLATFORMU ÜZERİNE

Dayanışma Komitesının "platform" olarak isımlendırdiği bir belge tarafımızdan bılınmemektedır. Bunun ıçın bız onların "Basına yaptıkları açıklama"ya dayanarak eleştırılerımizi getıreceğiz.

Orada bırçok incinin yanısıra şu ıncılerı de okuyoruz:

"Cezaevınin askerı yonetıcilerı ise grevi kırabilmek için her türlu İNSANLIK DIŞI baskıyı uyguladılar."

İşte bizım "çok" Marksist-Leninist olan oportlarımız, askeri faşist cuntayı böyle teşhir ediyorlar. Cunta "insanlıkdışı" baskı uyguluyormuş! Hayır baylar, uygulanan baskılar hiç de insanlıkdışı değildir. Uygulanan baskılar, çöküşe giden hakim sınıfların çırpınış içinde olduklarını, onların sınıf savaşındaki acımasızlıklarını, ve bu doğrultuda kendine uygun araçlar kullandıklarını gösterir, o kadar. Bunu bu şekilde teşhir edeceğinize, "insanlik dışı" uygulamalar var vb. şeklınde uflayıp puflamanız, proleter olmayı bırakalım, devrimci bir tutumda değildir.

İşkence ve idamlar, içinde bulunduğumuz emperyalizm ve proleter devrimleri çağının ayrılmaz bir unsurudur. Bunun ıçin işkence ve idamları "insanlık dışı", "çağ dışı" vb. şeklınde lanse etmeniz, sizlerin soruna sınıfsal açıdan değil, hümanist temelde yaklaştığınızı gösterir.

Bu satırları okurken birçoğunuzun hışımla ayağa kalkacağınızı biliyoruz. Ama biraz sabır baylar, biraz sabırla okursanız, okuduğunuzu gerçekten anlamak ısterseniz, belki de hışımla ayağa kalkma yerine düşünmeye, ve getirdiğimiz eleştırilere hak verme yolunu seçebilirsiniz.

Basın açıklaması birçok şeyın yanında şunları da belirtıyor:

"Dayanışma Komitesı olarak insanlıktan yana bütün güçleri Türkiye cezaevlerındeki zulme karşı mücadele etmeye çağırıyoruz."

Gördünüz mü Dayanışma Komitesi ne ıçin mucadele ediyor? O insanlıktan yana olan güçlerın geniş, ve geniş olduğu kadar da renkli cephesini oluşturmayı kendine erek edinmiş. Ne diyelim? Marksizm-Leninizm adına mangalda kül bırakmayan, "teorik" tartışmalarda, yazışmalarda tek tek cümleler üzerinde onca "gürultü" koparan ve kişı ve de grupları oportünist vb. ilan eden bu gruplar; bu kadar aşağı seviyelere düştükten sonra, bizlere "bol şanslar" dilemekten başka ne düşer kı?!!

Devamla, Dayanışma Komitesi şu somut istemlerde bulunuyor:

"- Türkiye'ye resmi sıfatlı uluslararası bir parlamenter heyeti muhakkak gönderilmelidir
- Avukatlardan oluşan bir heyet gönderilerek mahkeme ve cezaevi koşulları araştırılmalıdır
- Doktorlardan oluşan bir heyet gönderilerek komada olan ve her an ölüm tehlikesi içindeki siyasi tutukluların sağlık durumları kontrol edilmelidir. Onlar kurtarılmalıdır.
- Turkiye'de İNSAN HAKLARININ ÇİĞNENDİĞİ SON AÇLIK GREVİYLE SOMUT OLARAK ORTAYA ÇIKMIŞTIR. Bu durumda Türkiye muhakkak İnsan Hakları Komisyonunda yargılanmalıdır." ("Emeğin Sesi", S.58, s.11)

Biz burada ileri sürülen taleplerin hepsinin de REFORM talepleri olduğunu, ve bu taleplerin güçlü bir yığın hareketi ve güçlü bir kamuoyunun oluşumu sonucu gerçekleşebilecek "elle tutulur" istemler olduğunu belirtmek istiyoruz.

Ancak sorunun canalıcı yönü bu değildir. Sorunun canalıcı yönü, bu istemler nihai hedefe tabi kılınarak yapılıyor mu, yapılmıyor mu? Dahası, bu istemlere sahtekarca sahip çıkan ya da sahip çıkar görunen karşı-devrimci, reformist vb. grupların gerçek iğrenç yüzleri teşhir ediliyor mu, edilmiyor mu? İşte sorunun özu bu sorulara verilecek yanıtlarda yatmaktadır.

Açıktır ki, eylemi düzenleyenlerin yanıtı olumsuzdur. Çünku onlar bırakalım devrim propagandasını eylemlerinin merkezine koymayı, devrimin LAFINI BİLE etmemektedirler.

Biz Bolşevik Partizan olarak reformlar için mücadele edilmesine kesinlikle karşı değiliz. Bizim karşı olduğumuz şey, reform mucadelesinin devrim mücadelesine tabi kılınmamasıdır.

"Reformlara karşı olarak —diyor Lenin— TÜM propaganda ve ajitasyon devrimin bakışaçısı altında sürdürülmeli; bu karşıtlık kitlelere SİSTEMLİ bir biçimde gerek TEORİK gerekse PRATİK olarak, parlamenter, sendikal, kooperatifsel, vb. çalışmaların HER ADIMINDA (açL) kavratılmalıdır. Parlamentarizmden ve burjuva demokrasisinin bütün özgürluklerinden (özel istisnalar dışında) yararlanılmaktan HİÇBİR (açL) biçimde vazgeçilmemelidir; ama reformlar proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin YALNIZCA YAN ÜRÜNLERİ(açL) olarak görülmelidir." (Leninizm dizisi I) (abç)

İşte Leninizmin reform/devrim ilişkisine yaklaşımı böyledir. Bu yaklaşımla "bizim" oportünistlerin yaklaşımı arasında en ufak bir şekilsel veya ozsel birlik olmadığı açıktır.

"Dayanışma Komitesi"nin içinde yer alan butün grupların kendilerini tartışmasız Marksist-Leninist kabul ettikleri hatırlanınca, onların Marksizm-Leninizm adına konuşmalarının Marksizm-Leninizme ne kadar buyuk bir hakaret olduğu gün gibi ortaya çıkmaktadır.

Çunku bu somut eylemdeki konumları, 1912'lerin Troçki'sinin de gerisindedir.

Yoldaş Lenin, "Reformcuların ve Devrimci Sosyal-Demokratların Seçim Bildirgeleri" başlıklı makalesinde iki ayrı bildirgeyi karşılaştırarak, Troçki'nin "devrimci" laflarla gizlediği ince reformist pozisyonunu açığa çıkarır.

Tasfiyecilerin "seçim bildirgelerinde —diyor Lenin— şunları okuyoruz: Cumhuriyet 'sadece bir devrim sonucu' olabilir, ama ŞİMDİKİ SEÇİM KAMPANYASINDA GÜNCEL SORUN ANAYASAL REFORMLARDIR!

Boylece herşey tereyağından kıl çeker gibi çözümleniyor: Cumhuriyet hem tanınıyor, hem de uzak bir geleceğe surgün ediliyor. Bir yığın devrimci söz kullanılıyor, ama gerçekte şimdıki seçim kampanyasında (tüm bildirge şimdıki kampanya için yazılmıştır) guncel istekler olarak sadece REFORM istekleri öne suruluyor." (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, s.271)

Görulduğu gibi, Troçki'nin anlayışı reform uğruna mucadeleyi temel alma ve devrim için mucadele ve hazırlığı "uzak bir geleceğe" sürgün etme anlayışıdır.

Bu anlayış Marksizmi "güncel sorunlar anayasal reformlardır" gerekçesi ile iğdiş ederken, günümüzün oportünistleri Troçki'nin bu anlayışından çok daha kaba bir şekilde, "esas sorun CUNTAYA karşı mücadeledir" gerekçesi ile Marksizm-Leninizmi iğdiş ediyorlar.

Günümuz oportünistlerinin Troçki'ye gore kabalıkları şuradan ileri geliyor: Troçki "geleceğin" bir sorunu olarak da olsa devrimden söz ederken, eylemi düzenleyen ve destekleyen "bizim" oportlar devrimin lafını bile etmiyorlar. İşte bunun içindir ki onlar bu konumları ile Troçki'nin çok daha gerisindedirler.

Bunun tespit edilmesi önemlidir, çünkü "Dayanışma Komitesi" içinde yer alan grupların en azından bir bölümü kendilerinin Troçkizmin yeminli düşmanı olduklarını avazları çıktığı kadar bağırmaktadırlar. Özellikle "bizim" menşevikler açısından bu durum IBRET vericidir. Çunku menşevikler hemen herkese, olur olmaz "Troçkizm" yaftası asmaya çok meraklıdırlar. Biz tartışılan bağıntıda kimin Troçki ile aynı safta yer aldığının tespiti için, menşeviklere AYNAYA bakmalarını tavsiye ederiz.

Butün bunlardan sonra, şimdi "Dayanışma Komitesi"nin somut talepleri üzerinde durabiliriz.

Taleplerden ilk üçünün reform talepleri olduğunu, bu taleplerin devrimin propagandasını merkeze koymayan bir eylemde de ileri sürülebileceğini belirtelim. Ancak bu talepler ileri sürulurken, önkoşul olarak, gerek teorik gerekse pratik açıdan, eyleme katılan devrimci grupların kendilerini karşı-devrim odaklarının her çeşitinden kesin olarak ayırmaları, onların "devrimci", "ilerici" maske takınmalarının sahtekarlık olduğunun vurgulanması, yığınsal güç olarak emekçi kitlelere dayanılması, ve butun istemlerin gerçek çozümünün, ülkemizde işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devriminin zaferi ile mümkün olacağının propagandası yapılarak olabilir. Bu temelden YOKSUN olan bir eylem, REFORM için mücadeleyi kendine çıkış noktası alan bir eylemdir. Ve bu konumu ile gericidir.

"Dayanışma Komitesi"nin durumu tam da budur.

Dordüncü isteme gelince: Bu istemden, "Türkiye'de insan haklarının çiğnendiğinin son açlık grevi ile somut olarak ortaya çıktığını, ve bunun içindir ki "Türkiye"nin "muhakkak" insan hakları komisyonunda yargılanması gerektiğini öğreniyoruz. Her şeyden evvel, bu "derin" bilgilerinden dolayı Dayanışma Komitesine teşekkür ederiz!! Çünku biz bu açlık grevi öncesi Türkiye'de "insan haklarının çiğnendiğini" doğrusu hiç bilmiyorduk! Eh, bunu bilgisizliğimize ve de cahilliğimize saymanızı isteriz!!! Doğrusu sizler olmasanız, şu memleketimizde neyin ne zaman, nasıl olduğunu dahi bilemeyeceğiz!!!! Bütün bunlardan dolayı, sizlerin bu "derin tahlil"inize ne kadar övgü dizsek azdır!

Turkiye'nin insan hakları komisyonunda yargılanması talebinizi desteklememek elbette duşünulemez!! Yalnız, "insan hakları komisyonunu" acaba hangi kurum veya mahkemenin yargılaması gerektiğini belirtmemişsiniz!! Bu kadar "ufak" bir unutkanlığı sizlere çok görmemekle birlikte, yine de soralım dedik!!

EYLEMİN HAZIRLIK AŞAMASI VE DAYANIŞMA KOMİTESİ'NİN OLUŞUMU ÜZERİNE

Eylemin oluşumu ve Dayanışma Komitesinin kuruluşuna ilişkin birden fazla rivayet var. Biz bu alanda tek tek kimin ne dediğine değinmekten çok, temelde aynı şeyi söyleyen grupları iki kutupta toplayarak bu meseleyi irdeleyeceğiz. Birinci kutup,(PKK hariç) Dayanışma Komitesi içinde yer alanlar. İkinci kutup, Devrimci İşçi, Serxwebun ve İşçinin Sesi.

Birinci kutup içinde yer alanların ortak iddiası, özellikle Devrimci İşçi'nin özellikle ilk başta "merkezi bir açlık grevinden" yana olmadığı ve bu yöndeki girişimlerin Devrimci İşçi tarafından çeşitli yollarla engellenmeye çalışıldığı şeklindedir.

Bu meseleye ilişkin olarak Proleter Dayanışma'nın 17. sayısında şunları okuyoruz:

"Devrimci İşçi merkezi komite kurulup çalışmaların başlatılmasına karşı çıkarken, Türkiyeli örgütlerin yeterli kamuoyu yaratamayacağını belirterek komitenin gereksizliğini savunuyordu. Devrimci İşçi'ye göre Yeşiller, SPD, Amnesty International, İnsan Hakları Komisyonu, Kiliseler Birliği, Mitterand ve benzeri gibi kişi ve kuruluşların harekete geçirilmesi daha iyiydi. Bu görevi de BİRKOM (Şuna bakın, Birkom hala yaşıyormuş!!! —BPN) ve Türkei-Hilfe yapabilirdi, diğer orgutler ise onları destekleyebilirdi. Bu kendi ÖZ GÜCÜNE GÜVENMEYEN ve devrimci sorumluluktan yoksun gorüşün aynı zamanda grupsal çıkarların böylesine onemli bir GÖREV KARŞISINDA bile utanmazca savunulmasından başka birşey değildi." (s.7) (abç)

Bizim için burada onemli olan şey, Proleter Dayanışma'nın Devrimci İşçi'yi hangi temelde eleştirdiğidir. Diğer yonü bilgi edinme açısından önemlidir. Gördüğumuz gibi, Proleter Dayanışma Devrimci İşçi'yi "kendi ozgucüne güvenmeme" ve "grup çıkarlarını utanmazca" onemli meselenin onüne çıkarma noktasında eleştiriyor.

Biz Proleter Dayanışma'nın bu eleştirisini, Devrimci İşçinin ÇOK KABA REFORMCU anlayışına karşı bir saldırı olarak ele alırken, bu saldırının özünde aynı şeyleri, yani KABA REFORMCULUĞU içinde barındırdığını gözardı etmiyoruz. Çünkü Proleter Dayanışma kendi özgücüne güvenmekten, bizim anladığımızdan çok başka şeyler anlamaktadır. Ona göre, eylem Türkiyeli grupların onderliğinde yapılıyorsa, bu eyleme damgasını vuran REFORMCULUK DA olsa, bu kendi "ÖZ" gücüne güvenme demektir. Aman ne "öz" güç!

Eğer durum bizim söylediğimiz gibi olmasa, Proleter Dayanışma'nın:

"Komitenin çalışmalarının hezimetle biteceğini sanan diğer siyasi görüşler, Komiteyi oluşturanları 'birlik bozucu', 'bölücü' olmakla suçlamadan da geri kalmıyorlardı. Ama bu kez Bırkom, Devrimci İşçi ve diğer oportunistler yanılmıştı. Dayanışma Komitesi ummadıkları bir BAŞARI göstererek Almanya (Neden Batı Almanya değil de Almanya? —BPN) ve diğer Avrupa ülkelerindeki açlık grevleri, mitingler ve yürüyüşler, vb. çalışmalarda İTİCİ ve ÖRGÜTLEYİCİ BİR ROL OYNADI. Yeşiller, AI, İnsan Hakları Komisyonu, SPD ve diğer ülkelerin demokrat kişi, kuruluş ve yazarlarının cuntayı protesto eden dayanışmalarında belirleyiciydi" (s.8) (abç)

şeklindeki sözlerinin hiçbir anlamı olamazdı. Ama görüyoruz ki Proleter Dayanışma kendi öz gücüne güvenmeyi, SALT Türkıyeli gruplar mı eyleme önderlik ediyor, Almanlar mı önderlik ediyor şeklinde kavramaktadır.

Bu yaklaşım Marksıst-Lenınıst bir yaklaşım değildir.

Biz doğrudan Türkiye devrıminin sorunları olan konularda ÖNCELİKLE Türkiyeli örgütlerın tavır takınmasının gerekliliğini yadsımıyoruz. Ancak salt buradan hareketle, "öz gücüne" güvenıp güvenmemenin tespit edılmesine karşıyız. Çünku insan materyali olarak eylemin ordusunu TÜRKİYELİLER oluştursa da, bu eylemın PLATFORMU SPD ve benzerlerinin düzeyine indirgenmiş bir platform ise, işte o zaman bu eylemin "öz gücü" emperyalızmin şu veya bu kesimlerının, şu veya bu karşı-devrımcı gücün "özgücu" haline gelmiş demektir.

Bır başka deyimle, insan materyalı açısından "özgüç" Turkiyeli gruplardır. Siyası ıçerik açısından Avrupa emperyalistlerinın "ilerici, "demokrat" kişı ve partılerinın "platformu"dur.

İşte Proleter Dayanışma bu CANALICI SORUNU GÖZARDI EDİYOR.

Bütün bunlardan sonra, aynı konuya ilişkin olarak Devrimcı İşçi'nin ne dediğine bakabiliriz:

Devrimci İşçi sayı 22'de konuya ilişkin bir yazı yayınladı. Bu yazıda kendileri hariç bütün grupların eylemlere "politik fayda" anlayışıyla yaklaştığını, bu hastalığın ötedenberı "Türkiye'de geleneksel solun" bir özelliği olduğunu vurguluyor.

Bız Devrımcı İşçı'nin babacan pozlarda çektiği nasihatlerin iğrenç bir demagoji olduğunu belirtelım.

Bu yazısında:

"Dikkat edilırse, en çok tartışılan, hangi grubun 'daha ıyı' olduğu, hangisinın ne kadar bu işten faydalandığı ve DİĞERLERİNİ NE KADAR ALTEDEBİLDİĞİDİR" (s.5) (abç)

şeklındekı kuruntulu sözlerı ile, 1982 12 Eylul yuruyüşü ıçın T"K"P'den "bizım" menşeviklere kadar bütün oportunist-revızyonıst cepheyı birlikte yurutme "başarısında" önemli rol oynayan Devrımci İşçi'nin bu konuya ilişkin olarak eylem sonrası söylediklerini bir karşılaştıralım. Devrimci İşçı 1982 12 Eylül yuruyuşu sonrası çıkan sayısında, birbırıne "maocu bozkurt" dıyenlerle "sosyal-faşist" diyenleri birlikte yürütme başarısı sağladıklarını, artık bu örgutlerın kıtlelere "hesap" vermesi gerektığini yazıyordu.

Bu soyledıklerını unutmuş olacak ki, o yukarıdaki satırları yazabılmiş! İşine gelince başkalarını "altetmeden" zevk alan Devrimci İşçı, "kendisı" "altedilince" ağlamaklı pozlara bürünüyor. Bu onun ciddiyetini ve samimıyetıni gosterır.

Devam edelim. Devrımcı İşçi Proleter Dayanışma'nın kendisine yönelttiği eleştirilerden hıç söz etmeksizin, ozellıkle Halkın Kurtuluşu'nun "modern revızyonistlerle" platformun içeriğine ilişkin hemfıkir olmalarına rağmen ortak imza atmama tavrını eleştiriyor. Bız bu eleştiri üzerinde ılerıde durmak koşuluyla, Dayanışma Komıtesinin nasıl oluştuğuna ilışkın Devrimcı İşçı'nin soylediklerini okuyalım. Şöyle yazıyorlar:

"Çarşamba gunü yapılan toplantıda tum gruplara bir gün, yurt dışında yapılabılecek ortak eylem bıçimleri uzerinde kendı örgütlerı içinde tartışma olanağı tanındı. Cuma gunu ise bir araya gelınerek karara varılacaktı. Ama sonradan aldığımız bır habere gore yıne Çarşamba gunü akşamı HK, Partızan, Proleter Dayanışma, DHB, Av. D.Genç, Serxwebun, Kawa, vs. örgütler bir araya gelerek bizden 'ÖZELLİKLE GİZLEYEREK' bir toplantı yapıyorlar ve Bonn'da açlık grevı yapma kararı alıyorlar." (s.5) (açDİ)

Ama gelın görün ki Devrimcı İşçi'nın "ıçerlemesi" bu kadarla bitmiyor. O T"K"P, TİP, TSİP vs. gibı karşı-devrimci grupların da "dıştalanması"na haylı içerlemış gorünüyor. Öyle ya,"kader kurbanları" olarak başka turlü davranmasını bekleyemezdık ya!! Yalnız şunu belirtelım kı bu eylemde Devrimcı İşçi'nin grup olarak ipleri bütunüyle elınde tutamamış olması, onun kendi deyımiyle "HK'nın diğer grupların da 'hıslerine tercüman olan' tavrıyla" engellenmiş olması, sorunun özünu teşkıl etmemektedir.

Çunku Devrimci İşçi eylemın platformuna tek bir eleştirı getırmemektedır. Onun bütün derdi, bu eylemde neden ipleri benım elımden aldınız(!!) derdidir. Kariyerizm ve grupçuluk derdidır!! Onun için burada getırdiği eleştiri beş para ETMEZ. Yalnız bize bır tek şeyi, OPORTÜNİZMİN İĞRENÇLİĞİNI GÖSTERİR.O kadar. Devrımcı İşçı'nin anlattıkları doğruysa, bu Dayanışma Komitesı içinde yer alanların Devrımcı İşçi'nin "gazabından" kurtulmak ıçin böyle bir "taktiğe" başvurduklarını gösterir.Tabii kı bu da "Dayanışma Komitesi" içindeki oportların zavallılığını ıspatlar.

EYLEMDEN T"K"P VB. GRUPLARIN "DIŞTALANMASI" ÜZERİNE

Bu konuya ilişkın olarak en çok laf eden grup "bizim" menşevıkler olduğu ıçın, oncelikle onlardan başlayalım. Şoyle diyorlar:

"ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARInın dışarıya ulaştırdıkları bildiriden anlaşılacağı gibi, sosyal-faşıst akımların bu eylemde yeralmadıklarını, bunun da onların yüzünün görülmesi açısından PRATİK bir gosterge teşkil ettiğini belirterek, yurtdışında açlık grevlerine ilişkin yapılacak eylem birlığine bu karşı devrimcı çetenin ALINMAMASINI, aksine onların İHANETÇİ yüzlerinin sergilenmesi için tavır alınmasını istedık." (Mü. S.82, s.8) (abç)

Alıntının devamında kendılerinin ılkelilikleri vs. üzerine dem vuran menşeviklerin alıntısını inceleyelim.

Menşevıkler, T"K"P vb. grupların cezaevlerindeki açlık grevı eylemıne katılmamış oluşlarının onların teşhirı ıçın "pratık gosterge" olduğu gerekçesıyle eylem birlıklerine katılmamalarını savunuyor.

Doğrusu "çok" "derın ve temel bır gerekçe"! Biz menşeviklerin bu yazısını okumadan önce T"K"P vs.nin "ihanetçılığini" ve yüzünü teşhir etmek ıçin "pratik" gosterge aranıp duruyorduk!! Allaha çok şükürler olsun ki menşevıkler ımdadımıza yetıştıler!! Ve bize "pratik" gösterge gösterdıler.

Yalnız bu işin içinde bir bit yeniğı var galıba. Neden derseniz: Menşevikler yukarıdaki "temel" gerekçeyi ileri surdukleri dönemde 12 Eylül eylemi için "kulis" toplantılarında T"K"P'nin vs. dıştalanması için bu "temel" gerekçeden hiç söz etmiyorlar. Yoksa bu temel gerekçe yalnız "açlık grevleri" için mi geçerlı? Dahası var. Açlık grevlerinin belli bir aşamasında İşçinin Sesi'ni eylem içine aldılar. O zaman menşevikler neden HİÇBİR ITIRAZDA bulunmadılar? Yoksa İşçinin Sesi sosyal-faşist olmaktan çıktı mı? Veya İşçinin Sesi'ni teşhir etmek için "pratık" gosterge mi bulamadılar? Menşevikler bu sorulara yanıt vermelidırler.

Sonuç olarak menşevıklerin bu tavrı, onların faydacı, ilkesiz, oportünist çızgılerının ve davranışlarının bir yansımasıdır.

Şımdi de Türkiye proletaryasının tartışmasız oncü "kurmayı" anlı şanlı "TDKP"nın bu konuya ılişkin soyledıklerıne bakalım:

Emeğin Sesi'nın 59. sayısında konuyu ele alan yazar,"FİDEF"in eylemin 10. gununde "kurnaz" bır "taktık"le eylemı desteklemek istediğini, bu tavrın FİDEF'in köşeye sıkıştırılmış olmasının bır sonucu olduğunu belirttikten sonra şöyle devam ediyor:

"Bız Fidef'ın gerçek anlamda komitenin eylemlerine destek olmayacağının bilincindeydik. Ama bunun DİĞERLERİ tarafından da GÖRÜLMESİ, onların tavırlarının somutlaşması açısından yararlı olacaktı. Nıtekım revizyonist beylerden gösterecekleri DESTEĞİ somutlaştırmaları istenince, eyleme katılmadılar." (s.5) (abç)

Alıntının devamında kendılerının çok tutarlı "proleter devrımciler" olduklarına ilişkin bılınen laf salatasını bır kenara bırakarak alıntının üstunde duralım:

Herşeyden önce bu alıntıda sözu edilen "somut desteğin" ne olduğunun anlaşılmadığını belirtelım.

O halde sözü edilen somut desteğin ne olduğunu Devrimcı İşçı'den öğrenelim. Devrimci İşçı şöyle yazıyor:

"Örneğin Fidef'in, Komkar'ın eylemi desteklemeye geldiklerınde, eylemi ve ıçeriğini tartışmadan 'Üç bin Mark para vereceksiniz, 10 adam yatıracaksınız, beş adam da büroya vereceksiniz'.(açDİ) Ve herhalde'daha az revizyonist olduğundan' Komkar'a 2500 Mark, 7 adam greve, üç adam büroya saçmalıklarının önüne geçemedik. İlkesiz ve tutarsız bu yaklaşımlar özellikle 'kazanılan şeyleri başkasına yedirmeme' tüccar kafasıyla HK tarafından sergilendı. Bırkom dışındakı güçler bu saçmalığa ortak oldular."

Devrimci İşçi'nin bu söylediklerinin doğruluğundan yola çıkıyoruz. Nitekim menşevikler de aynı konuya değiniyor ve HK'nın tavrını doğru bulmadıklarını belirtiyorlar.

Bizim için önemli olan şey, HK'nın "modern revizyonizme" karşı mücadelede kullandığı materyallerin ve "taktiğin" niteliğidir. Görüyoruz ki HK'nın mantığına göre Fidef, Komkar istenilen "somut desteği" yerine getirmiş olsalardı, o zaman bu karşı-devrimci gruplar eylemi "gerçekten" destekliyor olacaklardı.

HK sözünü ettiği somut destekle esasta Fidef ve Komkar'ı aklamaktadır. Çünkü istenilen destek yerine getirilemeyecek bir destek değildir. Daha da önemlisi SİYASAL İÇERİKTEN TAMAMEN YOKSUNDUR. İşte bu durum HK'nın sorunu gerçekten de "tüccar" kafasıyla ele aldığını kanıtlamaktadır. Biz HK'nın "somut destek" isteminin gerekçe değil bahane olduğunu söylüyoruz. Kullandığı "taktiğin" ise gerçekte maskaralık olduğunu belirtelim.

Lafa gelince Marksist-Leninist olmayı hiç kimseye bırakmayanların "modern revizyonizme" karşı mücadele adına geldikleri yer hazındır.

Bu baylar Fidef ve Komkar'ın karşı-devrimci çehrelerini siyasal olarak teşhir edip bu temelde eyleme katılmamaları gerektiğini savunacaklarına, işi "tüccar"lığa döküyorlar. Geçerken belirtmek istediğimiz bir mesele daha var. "Bizim" menşevikler Fidef vb. grupların eyleme alınmaması için HK'dan daha temel ve "gerçekçi" bir itirazda bulunuyorlar!! Hiç değil se "pratik gösterge"den söz ediyorlar. HK menşevikler kadar da tutarlı olamıyor.

Açıktır ki HK'nın bu tutumu, onun bugün gerek uluslararası Marksist-Leninist hareketin sorunlarına ilişkin olsun, gerekse ülkemize ilişkin sorunlarda tuttuğu safın karakterine bağlıdır.

Şimdi ise Devrimci İşçi'nin T"K"P, TİP, TSİP vb. grup ve partilerin "dıştalanmasına" ilişkin tavrını inceleyelim:

O yazısının başköşesine

> "Tartışmalarda kimin daha az, kimin daha çok devrimci olduğu havasının egemen olacağı, bu eylemleri grupların birbirleri ile HESAPLAŞMA ZEMİNİ olarak kullanacakları ENDİŞESİ bizler açısından soruna bir GENEL YAKLAŞIMI ZORUNLU KILMAKTADIR" (s.5)

paragrafını oturtmuşsa da, yazı incelendiğinde Devrimci İşçi'nin bu sözlerine sadık kalmadığı gozlemlenebilir. Aktardığımız paragrafta grupların birbirini suçlamasında bu eylemi sen mi çok devrimcisin, ben mi çok devrimciyim tartışma zeminine oturtacaklarından "endişe" duyan bu baylar, yazıları içinde kendilerini aklamaya, en çok iş yapan, en tutarlı grup olarak tanıtmaya ve ozel olarak da HK'yı "teşhir"e yonelerek SÖZLERİ İLE PRATİKLERİNİN ne kadar birbiriyle "UYUM" içinde olduğunu gosteriyorlar!! Bu tutum genel olarak oportunizmin, ozel olarak da Devrimci İşçi'nin çok iyi tanıdığımız bir demagojik manevrasıdır.

Şimdi iddialarımızı tek tek ispatlayalım.

Devrimci İşçi HK'nın "modern revizyonistler" ile birçok eylemlerin platformu ve biçimi konusunda hemfikir olmasına rağmen "ortak imza" atmama tavrının tutarsız olduğunu, bu tavrın "grupçu" bir tavır olduğunu belirterek devamla şöyle diyor:

> "Şimdi sorulması gereken bir soru var elbette. Bir basın açıklaması yapılmasına karşı değilsin: O basın açıklamasının içeriğinde '<u>modern revizyonistlerle</u>' (açDİ) hemfikirsin, öyleyse neden sorunu imzaların yanyana gelmesi düzeyinde tartışır ve tartıştırırsın? Bu soruyu başta HK'nın tabanındaki arkadaşlar olmak üzere herkes HK yöneticilerine sormalıdır"

Bu doğru ve yerinde sorulan soruya biz kendi yanıtımızı vermeden once, Devrimci İşçi'nin yanıtı üzerinde kısaca duralım.

Bu soruya Devrimci İşçi kendisi HK'nın grup "çıkarını" temel aldığı için böyle davranıyor şeklinde yanıt veriyor. Devamla:

> "... Şimdi bir grup 'BİZ BU EYLEMİ DOĞRU BULUYORUZ VE TÜM GÜCÜMÜZLE DESTEKLEYECEĞİZ' diyorsa, 'YOK SİZ OPORTÜNİSTSİNİZ. REVİZYONİSTSİNİZ' ne anlama gelir?" (açDİ)

diye soruyor. Bu soruyu ise şöyle yanıtlıyor:

> "Bizce şu anlama gelir. Fidef'in ve Komkar'ın bir yığın olanağı vardır. Bu olanaklar kullanılırsa belki bir-iki can kurtulur. Ama bırakın canlar kurtulmasın. 'BEN FİDEF İLE AYNI ŞEYİN ALTINA İMZA ATARSAM, POLİTİK OLARAK ÇOK ŞEY KAYBEDEBİLİRİM. TABANIMA BİRŞEYLERİ ANLATAMAZ HALE GELIRİM." (açDİ)

Bu uzun alıntılardaki özü öne çıkartalım: Devrimci İşçi HK'nın konuya ilişkin tutarsızlığını "çıkar" peşinde koşma ve "tüccar" kafasıyla hareket etme gibi sebeplere bağlamaktadır. Kuşkusuz bu soylenenler bir anlamda doğrudur. Gerçekten de HK'nın kendi deyimiyle "modern revizyonistler"le eylemlerin içeriği ve biçimine ilişkin hemfikir olmasına rağmen "ortak imza atmama" tavrı takınması, tabanını biraz daha uyutabilmenin bir yoludur, iğrenç bir manevradır.

Bu aynı zamanda HK'nın da en temel konularda T"K"P vs. ile aynı ideolojik ve siyasi bakış açısını paylaştığını göstermektedir. MESELENİN CANALICI YÖNÜ BUDUR.

EYLEM BİRLİĞİ ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZ

Diğer birçok sorunda olduğu gibi, bu sorunda da en çok "laf" eden menşeviklerdir.

Biz bu yazımızda eylembirliği hakkında geniş bir tavır takınmayacağız. Çünkü bu konuya ilişkin geniş tavrımız birkaç kez ele alındı ve yayınlarımızda işlendi. Bunun için sadece kısaca değinip geçmek istiyoruz. Menşevikler HK'nın "modern revizyonizme" karşı mücadelesinin lafta sol, pratikte sağcı olduğunu belirttikten sonra, ballandıra ballandıra kendilerinin ne denli tutarlı Marksist-Leninist olduklarını anlatıyorlar.

"Cuntanın İNSANLIK DIŞI uygulamalarına" karşı tek tek eylemlerde sosyal-faşistlerle eylem birliğine gitmiş olmalarını şöyle açıklıyorlar:

> "Sözkonusu eylemlerde biz bağımsızlığımızı TİTİZLİKLE KORUDUK, sosyal-faşistleri teşhir faaliyetini bir an olsun UNUTMADIK." (abç)

Doğrusu çok mukemmel bir tavır!! Öyle ya, arkadaşlar sosyal faşistleri teşhir faaliyetini "unutmamışlar". Bu unutmamanın ne menem birşey olduğu uygulamada görüldü. Yine devamında şöyle diyorlar:

> "İşin kısacası, sözkonusu ALANLAR bir yanıyla bizimle sosyal faşistler arasındaki KIYASIYA HESAPLAŞMA OLDU. Ve çıkan platformlarda da görülebileceği gibi, devrimci görüşlerin EGEMEN KILINMASINDA ÖNEMLİ ROL OYNADIK." (abç?

Burada soylenenlerin bütünü de demagojidir.

Birincisi, platformlarda devrimci düşüncelerin "egemen" kılınmış olduğunu belirtmeleri menşeviklerin "devrimci" platformdan ne anladıklarını gosterir. İkincisi, sozü edilen platformlar, imzalayan bütün grupların ozünde HEMFİKİR OLDUĞU şeylerdir. Bunun için menşeviklerin kendilerini "özel olarak yormalarına" hiçbir gerek yoktur. Üçüncüsü, sözkonusu eylem birliklerinin menşeviklerle sosyal-faşistler arasında deyim yerindeyse "savaş alanı" olduğu şeklindeki sav, tepeden tırnağa yalan ve iğretidir. Çunkü sosyal-faşistlerle reform mücadelesini temel alma fikrinde anlaşanların o eylem içinde sosyal-faşistlerle "kıyasıya" bir hesaplaşma içine girmeleri teorik açıdan mumkun değildir. Bu bir. İkincisi, menşevikler sosyal-emperyalizm sorununda yer yer çatlak ses çıkarmış olsalar da bu onların kanıtını doğrulamaz.

Butun bunlardan sonra menşeviklerin bu yalan ve böbürlenmelerine ilişkin olarak bu konuda Proleter Dayanışma'nın tavrına da bir bakalım. Proleter Dayanışma aynı sayısında şöyle diyor:

> "Fakat açlık grevi ile ilgili yayın organlarındaki değerlendirmede... eylem boyunca İDEOLOJİK mücadelenin verilmesi gerektiğini savundukları DOĞRU DEĞİLDİR. ZİRA biz açlık grevi esnasında Komite içindeki örgütlerin AÇIK OTURUM düzenlemesini onerirken, buna sadece Av. Dev-Genç yanaştı. Partizan ve DIDF bu oneriye SÜREKLİ KARŞI ÇIKTI" (abç)

Acaba kim yalan söylüyor? Proleter Dayanışma mı, Menşevikler mi? Bu soruları elbette onlar yanıtlamalıdırlar. Bu konuyu bitirirken, oportunistlerin birbirlerini yalanlayan tavırlarına ornek aramak isteyenler için bu konuya ilişkin yazılarda bolca "değerli" veriler bulabileceklerini belirtelim. Örneğin Devrimci İşçi'nin ne zaman ve ne kadar guçle açlık eylemine katıldığına ilişkin birbiri ile tezat içindeki söylevler bir ornek olarak alınabilir.

EYLEMİN BAŞARISI ÜZERİNE ÖVGÜLER

<u>Emeğin Sesi'nin tavrı:</u>

"Emeğin Sesi" çalışmalarının (DK'nın) ne kadar başarılı olduğunu vs. anlatırken, eylemin başladığı koşullar hakkında şunları soylüyor:

> "Bonn'daki merkezi açlık grevi SON DERECE OLUMSUZ KOŞULLARDA başladı. Ne yeterince hazırlık yapmaya, ne de geniş ilişkiler kurmaya zaman vardı. Üstelik PARLAMENTO TATİLDE İDİ, bir çok örgütün YÖNETİCİSİ İZİNDE İDİ, ve siyasi olarak ÖLÜ kabul edilen bir zamanda açlık grevi yapılıyordu." (abç)

Doğrusu büyük bir talihsizlik efendim!! Özgürlük mahkumları parlamento tatilde, örgüt yöneticileri izindeyken açlık grevi-

ne gitmekle ne büyük bir "akılsızlık" yapmışlar!! Öyle ya, onlar bu "düşüncesizlikleri" ile HK ve onun gibi düşünenleri çok zor durumda bıraktılar!! Bunun içindir ki HK yazarlarının mahkumların kulaklarını çekmeleri en tabii haklarıdır! Böylece mahkumlar bir daha böyle "düşüncesiz" işler yapmazlar!! Emeğin Sesi'nin alıntıda söyledikleri bizim yorumumuzdan başka hiçbir anlama gelmez. Elbette ki Emeğin Sesi'nin söyledikleri kendi içinde tamamen mantıklı ve anlaşılırdır. Çünkü Batı Avrupa'da bir dizi parlamento ahırını ve "demokrat", "ilerici", "insancıl" örgüt yöneticilerini harekete geçirmeyi eyleminin temel amacı yapanların bu tavrı takınmaları gayet doğaldır.

Ancak biz bu doğal olan tavrın hiç de doğru olmadığını, HK'nın geldiği batağı gösterme açısından önemli olduğunu belirtiyoruz. Öyle ki, lafta mangalda kül bırakmayan, Türkiye proletaryasının "öncü kurmayı" anlı şanlı TDKP yazarlarının bu denli alçalmaları onların sözümona "Parti Bayrağı"nda "Üç Dünya Teorisi"ne karşı getirdikleri "eleştirilerin" sahteliğini de göstermektedir.

ÇKP'nin Japonya'ya karşı ulusal kurtuluş savaşında Guomindang'la girdiği ittifakı "sınıf işbirlikçiliği" olarak tanımlayanların yukarıdaki sözleri okununca, ne derece ciddi oldukları iyice anlaşılıyor. Dahası var. Batı Avrupa parlamentolarına ve "demokrat" vb. örgütlere bunca bel bağlayan yazarlar, acaba neden aynı ölçüde de olsa "sosyalizmin kalesi" ASHC'den aynı yönde tavır takınmasını talep etmiyorlar??? Evren faşistinin Bulgaristan'ı ziyareti karşısında "modern revizyonistler"le faşistlerin "içli-dışlı" olduğu üzerine "fırtınalar" koparan sevgili yazarlar neden acaba AEP'nin ve Başkanı E. Hoca'nın Atatürk"e dizdiği övgüler ve Cunta ile olan "iyi" ilişkileri karşısında dut yemiş bulbül gibi susuyorlar??? Bu işin sırrı nedir?? HK yazarları ve taraftarları bu soruları yanıtlamalıdırlar.

Bizim bu sorularımız onların bugün önlerine esas görev olarak koydukları "örgütsel yapıyı tesis etme" işini biraz da olsa aksatacaktır. Ama gerçekten Marksizm-Leninizm saflarında mücadele yürütmeye istekli ve azimli olan her devrimci bu sorularla MUTLAKA İLGİLENMELİDİR.

Son olarak eylemin "başarıları" üzerine çokça söz eden Emeğin Sesi yazarları, anlaşılan zafer sarhoşluğu içinde kendilerini kaybetmiş olacaklar ki, Yeşiller vb. grupları ANTİ-FAŞİST örgütler olarak değerlendirerek onların döşlerine birer madalya takıyorlar.

Konuyla ilgili olarak şöyle diyorlar:

"Yeşiller gibi daha birçok ANTİ-FAŞİST kuruluş ve örgüt yardımcı olmaya çalıştı." (Emeğin Sesi, S.58, s.3) (abç)

İşte Türkiye proletaryasının "anlı şanlı" ve de "dimdik ayakta" duran "öncü kurmayı" yazarlarının konakladıkları batak burasıdır. Neden derseniz, cevaplayalım: HK yazarları bir yandan emperyalist ülkelerde ve emperyalizme bağımlı ülkelerde anti-faşist savaşımın devlete karşı bir savaşım olmak zorunda olduğunu belirtiyorlar. Ama yine aynı yazarlar karşımıza çıkıp, Yeşiller vb. örgütlerin ANTİ-FAŞİST örgütler olduğunu söylüyorlar. Soruyoruz: Yeşiller Batı Almanya'da faşizme karşı olmaktan ne anlıyorlar? Batı Alman devletine karşı savaşmayı mı? Yoksa başta Hitlerciler olmak üzere, CDU-CSU gibi kliklere karşı mücadeleyi mi anlıyorlar? Bizce ikincisidir. Durum böyleyken Yeşilleri anti-faşist ilan etmek, birincisi, önceki yazdıklarınızı terketme anlamına gelir. İkincisi, sizlerin gerçekten de esas derdinizin iktidar sorunu olmadığını gösterir.

Tartıştığımız konunun kapsamını bu tartışma aşacağı için bu kadarla şimdilik yetiniyoruz.

Dayanışma eylemlerinin "başarısına" ilişkin olarak gerek Kawa, gerekse menşevikler ve Proleter Dayanışma içerik olarak aynı şeyleri söylüyorlar.

Son olarak Devrimci İşçi'nin "elde edilen" başarının kime ait olduğuna ilişkin söylediklerine değinerek yazımızı bitirelim. Şöyle yazıyorlar:

"Bonn'daki açlık grevi Türkiye'ye HİÇ HEYET gönderemezken, BİZ BİRKAÇ GÜN İÇİNDE iki heyet göndermeyi başarabilmişiz-dir." (abç)

Demek ki Devrimci İşçi diğerlerinden daha alicenap davranmış ve heyet gönderme yarışında diğer oportünistleri yenmiştir!! Bu başarıdan dolayı onu "kutladığımızı" belirtmekle yetinelim.

BAŞTA EYLEMİ DÜZENLEYEN VE DESTEKLEYEN GRUPLARIN TARAFTARLARI OLMAK ÜZERE BÜTÜN DEVRİMCİ KİŞİ VE GRUPLARI BU YAZI HAKKINDA TAVIR TAKINMAYA ÇAĞIRIYORUZ!

KAHROLSUN OPORTÜNİZM, REVİZYONİZM!
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

30.11.1983

«İŞÇİNİN SESİ» ÜZERİNE

(Bolşevik Partizan No:9/10'da yayınlamaya başladığımız bu yazıyı, daha önce basılmış olan kısmıyla birlikte bu sayıda tam haliyle yayınlıyoruz.)

R. Yürükoğlu "Yaşayan Sosyalizm" başlıklı kitabında, "Her kişi ya da örgüt güneşin altındaki yerini, öteki kişi ya da örgütlerle olan farklılığı aracılığı ile belirleyebilir" (s.13) diyor.

R. Yürükoğlu ve "İşçinin Sesi", T"K"P Merkez Komitesine göre T"K"P'den atıldıkları, kendilerine göre ise T"K"P'nın "Leninci" kanadını oluşturdukları günden bu güne hemen hemen her konuda, birkaç kere fikir değiştirerek yazdılar.

İşte R.Yürükoğlu'nun yukarıdaki sözleri, bu yazıların, bu yazı bolluğunun özünü kısa bir formulasyonla ortaya koymakta:

Farklılık yaratılsın ki R.Yürükoğlu(1) ve "İşçinin Sesi" "güneşin altındaki yeri"ni alsın!

R.Yürükoğlu'nun yarattığı bu tür "farklılıklar"a yüzeysel, görünüşteki farklılıklar adı veriliyor. Bu tür farklılıklar hiç de farklılık değildir!

T"K"P'nin her iki kanadı da, her ikisinin de ideolojik temelini oluşturan Kruşçev revizyonizmini, işte bu revizyonist özü aynen muhafaza etmektedirler.

Bu tespitimizi, R.Yürükoğlu ve "İşçinin Sesi"nin revizyonist özünü sergileyen bir dizi makaleler aracılığıyla ispatlayacağız.

Makalelerimize Kıbrıs'ın bundan 9 yıl önce Türk hakim sınıfları tarafından işgali ile ilgili "İşçinin Sesi"nin görüşleri ile başlayalım.

1. MAKALE

"KIBRIS SORUNU" VE "İŞÇİNİN SESİ" HAİNLERİ

-A-

Kıbrıs'ın işgalinin hemen ardından "İşçinin Sesi"nin bir sayısı çıktı. Elimizde bu sayının tam olmayan fotokopisi mevcut. Aşağıda bahsi geçen "İşçinin Sesi" sayısından bazı alıntılar sunuyoruz:

"Ecevit hükümeti yıllardır bir barut fıçısı haline getirilen Kıbrıs'a askeri bir müdahale yapmak zorunda kaldı."

"Türkiye hükümeti de barışçı bir çözüm bulunması için hemen hemen her yola başvurdu."

"Ne var ki NATO ve Amerika barışçı çözümü engelledi."

"Politik çözüm yolları kapanınca Türkiye hükümeti çıkarma kararı aldı. Bu hareketin savaşı değil barışı amaçladığını belirtti."

"Bu mücadelede Ecevit hükümetine ilk desteği veren Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler oldu."

"Buna karşılık NATO ve Amerika Kıbrıs'ı parçalayarak kendilerine bağlı bir us yapmak için çalışıyor."

"Bütün bunlar gerçek dostlarımızın kimler olduğunu gösterirken..."

"Gericilere dikkat."

"Bunlar milliyetçilik hislerini kamçılayarak bu harekete saldırgan bir yön vermek istiyorlar."

Tabii Bülent Ecevit'in resminin de bu "İşçinin Sesi"nde şeref köşesinde yerini aldığını belirtmekte yarar var.

Şimdi de "İşçinin Sesi"nin bir öğrenci örgütünden başka bir şey olmayan İTÖF'ün (İngiltere Türk Öğrenci Federasyonu) "İTÖF Bülteni" adlı yayınının yine o dönemde çıkan ve elimizde sadece Kıbrıs ile ilgili bölümü bulunan sayısından bazı alıntılar sunalım:

"Bugün tüm ilerici dünya kamuoyu askeri birliklerden ve üslerden arınmış, barış içinde, bağımsız ve demokratik Kıbrıs görmeyi özlemektedir. Türk Silahlı Kuvvetlerinin yaptığı çıkartmanın —Ecevit hükümetinin de söz verdiği gibi— bir garantör devletin uluslararası hukuk çerçevesi içinde Kıbrıs'ın egemenliğini ve bağımsızlığını en kısa zamanda sağlamayı amaçlayan bir polis hareketi sınırları içinde kalmasını istemektedir."

Bir "Bağımsız Kıbrıs" toplantısı ve ardından Ecevit hükümetine "Sayın Başbakan" başlıklı bir telgraf... Son sözleri şöyle:

"... Bağımsız demokratik Rum ve Türk halklarının özgürce yaşadığı Kıbrıs'ı kurma yolundaki tüm çalışmalarda başarılar diler, saygılarımızı sunarız."

Şimdi ise "İşçinin Sesi"nin 7 Temmuz 1980'de çıkan 132. sayısına ve 28 Temmuz 1980'de çıkan 133-134. sayısına bir göz atalım.

"İşçinin Sesi"nın bu sayılarında, Emine Engin ve Yıldırım Girnelı imzalı ve "Kıbrıs Sorunu" başlıklı bir yazı vardır.

Bu yazının "oportunistlerin tutumu" başlıklı 3. bölümünde yazarlar T"K"P Merkez Komitesinin Kıbrıs'ın işgalinden sonra Kıbrıs'la ilgili bildiri ve "Atılım" sayılarından alıntılar yapıyor ve bu alıntılar hakkında kendi görüşlerini sunuyorlar. Şimdi "İşçinin Sesi"nın T"K"P Merkez Komitesine düzdüğü bu küfürnameden birkaç alıntı yapalım:

"Açıkça söyleniyor ki, Türkiye hükümeti Amerikan emperyalizminden, NATO'dan, farklı bir tutum almıştır. Ne anlamda farklı? Bunun yanıtı hükümetin verdiği sözü tutmaya çağrılmasından çıkıyor. Hükümet Ada'ya kan ve savaş götürmeyecek, verdiği sözü tutabilecek bir hükümetmiş!"

"Üstelik hükümet şovenizm duygularını körüklemiyormuş. Bunu yapan gerici çevrelermiş! .. Öyle ya hükümet ABD'den ve NATO'dan 'farklı' tutum alarak ezilen Türk ulusunun haklarını aramak(!) için Kıbrıs'a gitti. Söylenmek istenen budur."

"Bunlar CHP hükümetinin başka bir ülkeyi işgali ardından söyleniyor..."

"Çağrı Kıbrıs'ın işgalini bir saldırı değil, askersel karışma olarak niteliyor."

"Çağrı eklektik. Hükümeti aklamayla Ada'nın bağımsızlığını savunan bir görüşü birleştiriyor."

"Ada'nın işgalini yöneten hükümeti kayıran, Türk ordusu Ada'ya savaş ve kandan başka bir şey götürebilirmiş izlenimi yaratan bu çağrı ne kadar savaşa karşı konuşsa da özde proleter enternasyonalizmiyle ters düşüyor."

"Bir-iki hafta içinde bu denli yüz geri etmek ve iki çelişik tutumu Atılım'ın aynı sayısının aynı sayfalarına yansıtmak doğrusu açıklığın istenmeyen türüdür. Sanki bir-iki hafta içinde yaşamdan çok büyük dersler çıktı. Sanki başbakan Ecevit önceleri Amerika'ya, NATO'ya karşıydı da bir anda dönüverdi!"

"Bu enternasyonalizm değildir, oyundur. Enternasyonalist görevleri yerine getirmeden rol yapmaktır." ("İS", S.132, s. 11-12)

Okuyucu "İşçinin Sesi"nın kendi kendine küfrettiğini sanabilir. Hayır. "İşçinin Sesi" "çok farklı" olduğu T"K"P Merkez Komitesine küfrediyor. Tabii okuyucunun da tahmin edebileceği gibi yazarlar, alıntılarını gayet rahat bir şekilde "Atılım" yerine "İşçinin Sesi"nden yapabilirler, küfürleri de kendilerine edebilirlerdi.

Ama yok. Tüm yazıda "İşçinin Sesi"nin Kıbrıs'la ilgili geçmişine tek atıf, R.Yürükoğlu'nun başka bir konuda yazarken Kıbrıs'a da değindiği bir yerden. Ve tabii ki "İşçinin Sesi"ne övgüler düzen bir alıntı.

Sahtekarlığın bu kadarı da fazla demeyiniz. Revizyonistlerin karakteridir!

-B-

Okuyucu "İşçinin Sesi"ne karşı haksızlık yaptığımızı düşünebilir. "İşçinin Sesi"nin kendi geçmişinden çok utandığını, bu nedenle kendi geçmişine "Atılım"ı kullanarak küfrettiğini ve böylece sosyal-şoven ve sosyal-uşak geçmişiyle hesaplaştığını, şimdi düzeldiğini sanabilir. "İşçinin Sesi"ne karşı "olumlu" yanaşmamızı isteyebilir.

Fakat "İşçinin Sesi"nın "Atılım"a düzdüğü küfürnameler ile kendi geçmişiyle hesaplaştığını kabul etmek, onun "düzeldiği"ni kabul etmek bile imkansızdır. Küfürnamelerle "başarılan" sadece ve sadece görünüşteki, yüzeydeki, dolayısıyla lüzumundan fazla göze çarpan pislikleri "temizlemek" olarak kabul edilebilir. "İşçinin Sesi" "Kıbrıs Sorunu" karşısındaki sosyal - şöven ve sosyal-uşak revizyonist özünü ısrarla sürdürmektedir.

Bu gerçek onların "Kıbrıs Sorunu"na önerdikleri çözümlerde açıkça sırıtmaktadır:

"Ayrıca çağımızda hiçbir olay, iki sistem arasındaki savaşımdan kopuk olarak ele alınamaz. Kıbrıs sorunu da öyledir. Her açıdan Kıbrıs uluslararası bir sorundur. Emperyalist odakların çıkarları ve Sovyetler Birliği'nin, sosyalist sistemin buna karşı çözüm önerileri vardır. Bu öneriler Kıbrıs halkının da, tüm bölge halklarının da çıkarlarını dile getiriyor:

En başta işgal sona erdirilmelidir. Ada tüm yabancı silahlı güçlerden arındırılmalıdır. Böylece ada halkı, dıştan karışma olmadan toplumlararası görüşmeler yoluyla kendi sorunlarını çözmeli, kendi yazgısını belirlemelidir. Sorunun uluslararası yönleri de uluslararası bir konferansla çözülmelidir.

Bu önerileri yürekten destekliyoruz." ("İS", S.132, s.1)

Bu önerinin özünü incelemeden önce hemen göze batan bir çelişmeye dikkat çekelim.

Bir yandan "dıştan karışma olmadan",

Bir yandan "uluslararası konferans" — Tabii Sovyetler Birliği ve "sosyalist sistem"ın de yer aldığı bir uluslararası konferans. Ne de olsa "çağımızda hiç bir olay iki sistem arasındaki savaşımdan kopuk olarak ele alınamaz."

"İşçinin Sesi" "Ada halkı"nın iç "sorunları" ile dış "sorunları"nı birbirinden tamamıyle koparıyor. Böylece "iç sorunlar" "dıştan karışma olmadan" halledilmeli, dış sorunlar da dıştan karışma ile halledilmeli, SB'nın karışması ile, ne de olsa dış "sorun"dur, "sorunun uluslararası yönü"dür... Açıktır ki buna "dıştan karışma" talep etmek derler!

"İşçinin Sesi" niye bu kadar bariz bir çelişme içine düşüyor, fakat yine de bu çelişmeyi göremiyor? Sebebi açıktır.Tıpkı T"K"P gibi, "İşçinin Sesi"nın gözünü de sosyal-emperyalizme uşaklık ruhu karartmıştır! Şaşırmamalı. Revizyonistlerin karakteridir!

Gelelim bu çözüm önerisinin özüne.

Bu öz iki yönludur.

Birinci yön, Rus sosyal emperyalizmine uşaklıktır. Yukarıda ortaya koyduğumuz bu yöndür. Öz, görünmek zorundadır. "İşçinin Sesi"nın göze çomak gibi batan bu çelişmesi işte bu özü ortaya koymaktaydı. (Bkz. Not 2)

İkinci yön, sağ oportunizmdir. Şöyle ki: Bu öneri SB'nin Birleşmiş Milletler'e ve Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs hükümetlerine önerisidir! Bu öneri kabul edilirse, gol maya tutarsa,"sorun" beş dakikada Beşiktaş ve gel keyfim gel misali masa başında, hükümetler arasında —SB de dahil— çözülecektir.

Yani bu "öneri", Kıbrıs işçi sınıfının ve tüm emekçilerin sınıf mücadelesini, işgale ve tüm emperyalist güçlere karşı savaşımını dıştalar. Bu önerinin başka hiçbir anlamı yoktur!

Ve bu "öneri" halihazırda alıntı yaptığımız işgal sonrası çıkan "İşçinin Sesi" ve "İTÖF Bülteni"ndeki "öneri"nin ta kendisidir!

Yani "Atılım"a karşı küfürnameleri, "İşçinin Sesi"nın kendi özeleştirisi olarak kabul etsek bile, "İşçinin Sesi"nde değişiklik görünüştedir. Öz, 1974'deki öz, küfür edilen "Atılım"daki özdür!

Hemen bu "öneri"nin arkasından şu satırları okuyoruz:

"Ancak, sorunda doğrudan taraf olan bir ülkenin komünistleri olarak bizler, yalnızca bu çözümü bildirilerle desteklemekle ve emperyalizmin Kıbrıs'ta güttüğü çıkarları sıralamakla yetinemeyiz. Menşeviklerin yıllardır yaptığı,bir devlet edasıyla bunları sıralamaktır. Bize düşen aynı zamanda 'kendi burjuvazimizi', Türkiye finans kapitalinin Kuzey Kıbrıs'ı sömürgeleştirme çabalarını sergilemektir. Bunun önümüze koyduğu görevleri açıklamaktır. Kıbrıs sorununu Türkiye devrim savaşına bağlamaktır. Ancak o zaman desteklediğimiz uluslararası çözümün gerçekleşmesi, emperyalist oyunların bozulması için çalışmış oluruz." ("İS", S.132, s.9)abç

. ağcı "çözüm önerisi" peşinden "devrimci" laflar. Bunun adına sağcı özü solcu şekille örtme çabası, veya eklektik çorba derler. Kaldı ki baylar devrimci lafazanlığı bile beceremiyorlar. "Devrimcilik" ne amaçla? Yukarıdaki "desteklediklerı" "uluslararası çözümü gerçekleştirmek için"! Ne kadar da devrimci değil mi?

-C-

Kıbrıs devrimine karşı çok sorumlu ve de çok enternasyonalist "İşçinin Sesi"nin "sıralayacakları"nı söyledikleri "görevleri"nden bir tanesine bakalım. Sanırım yeter.

"Bunun için Türkiye ve Kuzey Kıbrıs proletaryası arasındaki sıkı örgütsel bağlar, ilişkiler. Sömürgeci ve işgalcı Türkiye finans kapitaline, onun Kuzey Kıbrıs'taki uzantılarına karşı devrimci savaşta yalnız sözde dayanışma değil, sıkı eşgüdüm!

1.Dünya savaşında Polonya Alman işgali altında kalınca işgalin sonucu belli olana dek, Polonyalı komünistler Bolşeviklerle aynı örgütsel çatı altında kaldılar. Ama aynı zamanda Alman komünist hareketi ile de bağlandılar.

Polonya'nın durumu 1916 sonunda, Almanya'nın ve Avusturya-Macaristan'ın ortak garantörlüğü altında bir anayasal monarşı olarak sonuca bağlandı. Ama Polonyalı komünistler Bolşeviklerden hepten kopmadılar. Rusya'da devrimci durum yükseliyordu. Devrimci savaşa katıldılar. Şanlı Ekim devriminin utkusu için savaştılar. Bu büyük devrimcilerden Dzerjinski, genç Sovyet devletinin kuruluşunda aldığı görevlerle de unutulmaz!" ("İS", S.133-134, s.16) (abç)

Burada yazarlar "3. görevleri"nı tespit ediyorlardı. Bu görevlerini "unutuverdiler" ve tarih dersi vermeye başladılar..

Onlar unutsa da, biz unutmayız! "Kıbrıs sorununu Türkiye devrim savaşına bağlamaktır" cümlesini akılda tutarak "satır arası" okuyunuz.

Yazarların açıktan söyleyemedikleri, fakat söylemek istedikleri şu:

"Kuzey Kıbrıslı" komünistler, "İşçinin Sesi" içinde örgütleniniz!

Epeydir işitiyoruz ki, "İşçinin Sesi" T"K"P Merkez Komitesiyle "kardeşlik ilişkisi" içinde olan bir "Kuzey Kıbrıslı" "ilerici" —malum türden— örgütten koparabildikleri "Kuzey Kıbrıslı komünistleri" "İşçinin Sesi"nde örgütlemişler ve Kıbrıslı devrimcilere de bu yönde öneriler getirirlermiş... Nasıl olsa siz Kıbrıs'ta devrim yapamazsınız, ama biz Türkiye'de devrim yaparsak Kıbrıs sorunu çözülür diyerekten...

İşte "İşçinin Sesi"nin Kıbrıs proletaryasına "yeni" ve de her zamanki gibi "enternasyonalist" katkısı!

Biz eminiz ki Kıbrıs proletaryası bu "enternasyonalist" katkıyı hiç unutmayacaktır!

"Yıldırım Girnelı"(?) türünden "Kuzey Kıbrıslı komünistlerin" yeri de, çok doğal olarak "İşçinin Sesi"dir. Ve yine eminiz ki onlar hiç "unutulmayacaklardır"!

Tabii ki bu arada KKP/ML(ÖK) tüm Kıbrıslı komünistleri çatısı altında toplayacak, Kıbrıs proletaryasının sınıf mücadelesini örgütleyecek, işgalcileri kovarak bağımsız ve halk demokrasisı Kıbrıs'ını yaratacak; proletarya diktatörlüğünü kuracak; sınıfsız topluma yürüyecektir.

Biz Bolşeviklerin enternasyonalist görevi KKP/ML(ÖK)'ne bu savaşımlarından zaferle çıkabilmeleri için elimizden gelen her yardımı yapmaktır. Yapacağız!

(1) Alıntı:

"Son bir nokta daha var: İşçinin Sesi ile övünürken, İşçinin Sesi'nin R.Yürükoğlu adından ayrı düşünülemeyeceğini de vurgulamadan geçersek en azından önemli bir haksızlık yapmış oluruz. Bunu da unutmadan İşçinin Sesi'nin 200. sayısı hepimize kutlu olsun." ("İS", S.200)

(2) Bir yandan bu özü ve dolayısıyla revizyonist kökenini, diğer yandan T"K"P MK, SBKP tarafından "resmi" olarak kabul edildiği için "güneşin altındaki yeri"ni koruma çabasıyla, bu ikircikli pozisyonu yüzünden R.Yürükoğlu ikircıklı bir tavır takınıyor: bir yandan, SBKP ve sosyalist sistemi "eleştiriyor"? — tabii revizyonist öze hiç dokunmadan. Diğer yandan "Sovyetler Birliği ve sosyalist sistem"in aşırı derecede göze batan sakatlıklarına bahane üstüne bahane icat edip haklılaştırmaya çalışıyor. Bu komik pozisyonun pek çok örneğini göreceğiz.

•SEÇME SAÇMALAR•

"AŞURENİN FAZİLETLERİ ÜZERİNE!"

Bundan önceki sayımızda "İşçi sınıfını, emekçileri mezhep temelinde örgütlemek gericiliktir" başlığı altında, "Anadolu Bağımsız Aleviistanı Sempatizanları" adı altında bir grubun ortaya çıktığını bildirmiş, ve bu grubun ilk bildirisini basıp bir ilk tavır takınmıştık.

Aşağıda şimdi "Kızıl Yol" imzası ile iki bildirisi daha elimize geçen bu gerici grubun Marksizm-Leninizm adına savunduğu saçmalıklara bir örnek olarak; ve din ile Marksizmi birleştirmeye çalışma saçmalığının nereye götüreceği konusunda ibret olması açısından "Aşure Günü" üzerine çıkardığı bildiriyi aynen belgeliyoruz:

"HALKIMIZA!

Her Muharrem ayının Aşure günü, Alevi ulusunun birlik, dayanışma, komünsel yaşamının ve zenginliğe karşı ve karşı-devrimci baskı ve zulme karşı direniş ve ortak tavır alış günüdür. Alevi ulusunun milli bayramıdır. Zamanın devrimci Alevilerinin mücadelesini kutlama günüdür.

Aşure günü verilen geleneksel Aşure çorbasının dağıtımının temelinde ekonomik komün anlayışı yatmaktadır. Alevilerin beraber ve ortak yaşama arzusunu vurgulamaktadır. Aklımıza gelen türlü yiyeceklerden yapılıp tek kepçe ile dağıtılan Aşure çorbası Alevilerin her türlü yiyeceği ortak harcamaları anlamına geliyor.

Bugün her Alevi ailesi tarafından Aşure çorbası halka dağıtılıp ortak yemek yeniliyor. Bu anlamda Alevi ulusu Türk ve Kürt uluslarının ekonomik ve kültürel anlayışlarından ayrı olan ekonomik ve kültürel anlayışlarını belirtmiş oluyorlar.

Aşure bayramının hiçbir dinsel anlamı yoktur. Aksine maddeci bir anlamı vardır. Aşure zamanın ilericileri tarafından Aleviler arasında birlik ve dayanışma sağlanması için gericiliğin her türlüsüne karşı koymak için saptanmış bir gündür. Bu gün halk arasındaki dargınlık ve uzlaşır çelişkiler giderildiği için bir BARIŞ günüdür. İnsanın en doğal hakkı olan yaşama hakkını SAVUNMA günüdür. Bir Alevi ulusunun geleneksel ve ulusal BAYRAM günüdür. Bu günü ANADOLU ALEVİİSTANINDA ve bulunduğumuz her yerde yaşatalım.

Türk ve Kürt uluslarından da nüveler bu Aşure çorbasını dağıtırlar, ancak bu davranış Kürt, Türk ve Alevi halklarının kültürel alışverişleri sonucudur. Her yılın Muharrem ayında kutlanan bu milli bayram Anadolu Aleviistanında yıllardan beridir gerici düzen partisi ve karşı-devrimci bir parti olan T.B.P. (Türkiye Birlik Partisi) ve yan kuruluşları sahip çıkmışlardır. Görevimiz bu milli bayramı kutlarken, diğer yanda T.B.P.'nın karşı-devrimci yüzünü teşhir etmek olmalıdır. T.B.P. sömürgeci Türkiye faşist anayasasının kapsamı içinde ve emir-komuta zinciri içinde kurulan karşı-devrimci bir partidır. Faşist düzenin hizmetçısıdır. Dolayısıyla böylesi karşı-devrimci bir partinin Alevi ulusunu savunmaya hakkı yoktur. Alevi ulusu ulusal haklarını parlamenter yollarla değil silahlı halk savaşıyla mevcut faşist düzeni Türk ulusunun devrimcileriyle ve sömürge Kürt ulusunun devrimcileriyle ortak örgütlenme sonucu yıkıp elde edecektir.

T.B.P. ve yan kuruluşlarının Alevi ulusunu karşı-devrime hazırlamaya ve sürüklemeye hakkı yoktur. Bu tür partileri düzen partileri gibi yan kuruluşlarıyla beraber yok ederiz. T.B.P'sinin yan kuruluşlarında yer alan ilerici dürüst ve devrimcilerin bu kuruluşları yok edip devrimci saflarımızda yer almaya çağırıyoruz.

Alevi ulusunun barış demokrası ve özgürlük bayramı olan bu MİLLİ BAYRAMI devrimci selamlarımızla kutlar güçlerine güç komün anlayışlarına devrimci KOMÜN anlayışımızı katarız.

YAŞASIN ALEVİİSTAN MİLLİ BAYRAMI
FAŞİZME ÖLÜM HALKLARA HÜRRİYET
YAŞASIN SİLAHLI HALK SAVAŞI
KAHROLSUN ASKERİ FAŞİST DİKTATÖRLÜK YAŞASIN SOSYALİZM
KAHROLSUN EMPERYALİZM VE SOSYAL EMPERYALİZM

KIZIL YOL"

İşte Marksizm-Leninizm adına bunlar da savunuluyor!

DHB REVİZYONİSTLERİNİN AEP RAVİZYONİSTLERİNE BAĞLILIK YEMİNİ

Arnavutluk Emek Partisinin başını çektiği revizyonist cephede "kardeşlik" payesini bütün çabalarına rağmen önce HK revizyonistlerine kaptıran DHB; bu cephedeki son çatlaklardan yararlanmak amacıyla AEP'ye bağlılığını bir kez daha dile getiren bir karar aldığını duyurdu.

Sözünü ettiğimiz karar, Mehmet Şehu'nun ajan olduğu konusunda TKP/ML Hareketi Merkez Komitesinin aldığı ilan ettiği karardır. DHB revizyonistleri böylece "güneşin altında bir yer" kapma yarışında HK revizyonistlerini geçme yönünde bir adım atmış oldular. Çünkü HK henüz M.Şehu'nun ajan olduğu yönünde bir karar almadı. Ve alıp almayacağı da henüz belli değil. Böylece o şu anda AEP'nin çevresinde olmasına rağmen "ortodoks"ça davranma konusunda DHB'nın gerisinde kalıyor.

Aşağıda TKP/ML Hareketi Merkez Komitesinin aldığı kararı ibret belgesi olarak aynen yayınlayıp, okuyucuya sunuyoruz.

TKP/ML Hareketi "proleter enternasyonalizmi" ile yutturmaya çalıştığı bu kararı ile gerçekte küçük çıkarlar için "hık deyicinin tokmakçısı" olmaya hazır olduğunu, AEP'nin her dediğini, her ispatsız iddiasını olduğu gibi imanla kabul etmeye hazır olduğunu bir kez daha göstermektedir.

DHB'nin kendisine dayanak yaptığı, Enver Hoca'nın büyüklere en son masallarını içeren "Hatırat"ından ilgili bölümleri DHB iki sayı üst üste tefrika olarak yayınladı. Biz ispat değeri olmayan bu masalları da —ibret olması açısından— bu masallarda dile gelen ideolojinin de ne olduğunu sergileyerek okuyucuya sunacağız.

BELGE: BAĞLILIK YEMİNİ

"TKP(M-L) Hareketi Merkez Komitesi, emperyalistlerin,Rus modern revizyonistlerinin ve Yugoslav revizyonistlerinin kiralık uşağı ve ajanı Mehmet Şehu ve çetesinin anti-komünist faaliyetlerini nefretle kınar.

Daha okul sıralarındayken Amerikan Gizli Servisi (CIA),daha sonra İspanya İç Savaşı'nın yenilgisinden sonra bulunduğu Fransa'daki bir göçmen kampında Amerikan ve İngiliz Gizli Servisleri tarafından eğitilen, Arnavutluk Ulusal Kurtuluş Savaşı sırasında Yugoslav Gizli Servisi'nin daha sonra da Rus Gizli Servisi (KGB)nin ajanı olan Mehmet Şehu, uzun yıllar kendisini gizleyebilmiş, başbakanlık gibi çok yüksek devlet görevlerine gelebilmiş bir ajandır. Enver Hoca yoldaşın "Titocular-Tarihi notlar" adlı kitabında belirttiği gibi o, uluslararası karşı-devrim tarafından büyük işler için kullanılması planlanan uzun süreli bir ajandı. Karşı-Devrim onu, AEP'i ele geçirmek —geçiremezse saflarında ve ülkede karışıklık yaratmak—, proletarya diktatörlüğünü yıkmak ve Arnavutluk'ta kapitalizmi restore etmek için yıllarca kullandı. O ve çetesi ekonomik, politik, ideolojik, kültürel vb. çok yünlü karşı-devrimci faaliyetin yanısıra şanlı Arnavutluk Emek Partisi Birinci Sekreteri sevgili Enver Hoca yoldaşı öldürmekle görevlendirildi. Ancak, bu vahşi plan eyleme dönüşemedi, Mehmet Şehu, Enver Hoca yoldaşın canını değil, kendi beş para etmez canını aldı, proletarya diktatörlüğünden duyduğu ölümcül korku nedeniyle satılmış bir ajan olarak intihar etti. Çelikten birliğe sahip parti ve onun yönettiği proletarya diktatörlüğü devleti bu alçakça planın uygulanmasına olanak vermedi. Geç de olsa, bu hain açığa çıkarıldı, çetesini kurtarma planları suya düşürüldü; kendisi mezara, çetesi ise proletarya diktatörlüğü tarafından yargılanmak ve cezalandırılmak üzere hapishaneye girdi. Kuşkusuz proletaryanın yüce sınıf adaleti çete artıklarına da layık oldukları cezayı verecektir.

Mehmet Şehu ve çetesinin,uzun yıllardan beri süregelen ve daha önce açığa çıkarılan birçok komplo ile ilişkili olan faaliyetleri bir kez daha gösterdi ki, proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesi, çeşitli biçimler alarak, sertleşerek sürer. Devrilmiş olan yerli sömürücü sınıflar ve uluslararası gerici burjuvazi, proletarya diktatörlüğünü yıkmak ve kapitalizmi restore etmek için çok yönlü karşı-devrimci faaliyetlerini ısrarla sürdürürler. Mehmet Şehu ve çetesi örneği, bu olumsuz örnek, başta parti ve devlet gelmek üzere partinin, devletin ve halkın bir an bile olsa politik uyanıklığı elden bırakmamak gerektiğini; her türlü karşı-devrimci eylemle başa çıkabilecek denli eğitimli ve hazırlıklı olmak gerektiğini öğretir.

Uluslararası karşı-devrim, Sosyalist Arnavutluk'un içişlerine, ülke içindeki gizli ajanları aracılığı ile olduğu gibi, açıkça silahlı adamlar aracılığıyla da müdahale etti. 1982 yılının Eylül'ünde Arnavutluk'a deniz yoluyla sızan Cevdet Mustafa'nın küçük karşı-devrimci terör çetesi 5 saat gibi kısa bir sürede açığa çıkarıldı ve silinip süpürüldü.

AEP ve sosyalist Arnavutluk'umuz yalnız değildir. Sınıf bilinçli dünya proletaryası, komünist parti ve örgütler, devrimci ve ilerici insanlar onlarladır. AEP ve Arnavutluk halkı bilsin ki, TKP/ML Hareketi onlarla sarsılmaz bir proleter enternasyonalist dayanışma içindedir. Askeri faşist diktatörlüğün azgın beyaz terörü altında kahramanlık ve özveriyle dolu bir mücadele içinde olan Türkiye komünistleri, özlemlerinin gerçek haline geldiği Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetine sıcak selamlarını iletirler.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası, emekçiler, devrimciler,

Bugün kapitalist sömürü ve baskı rejiminin yıkıldığı, proletarya diktatörlüğünün kurulduğu, sosyalizmin başarıyla inşa edildiği tek sosyalist ülke olan Arnavutluk'a karşı girişilen burjuva-revizyonist kuşatmayla, karşı-devrimci yıkıcı faaliyetlere ve askeri operasyonlara karşı sesinizi yükseltiniz. Dünya gericiliğinin aşağılık arzularının hedefi olan Arnavutluk'u savununuz. Biliniz ki, bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halklarının ilkeli, kararlı ve sarsılmaz bir savunucusudur o.

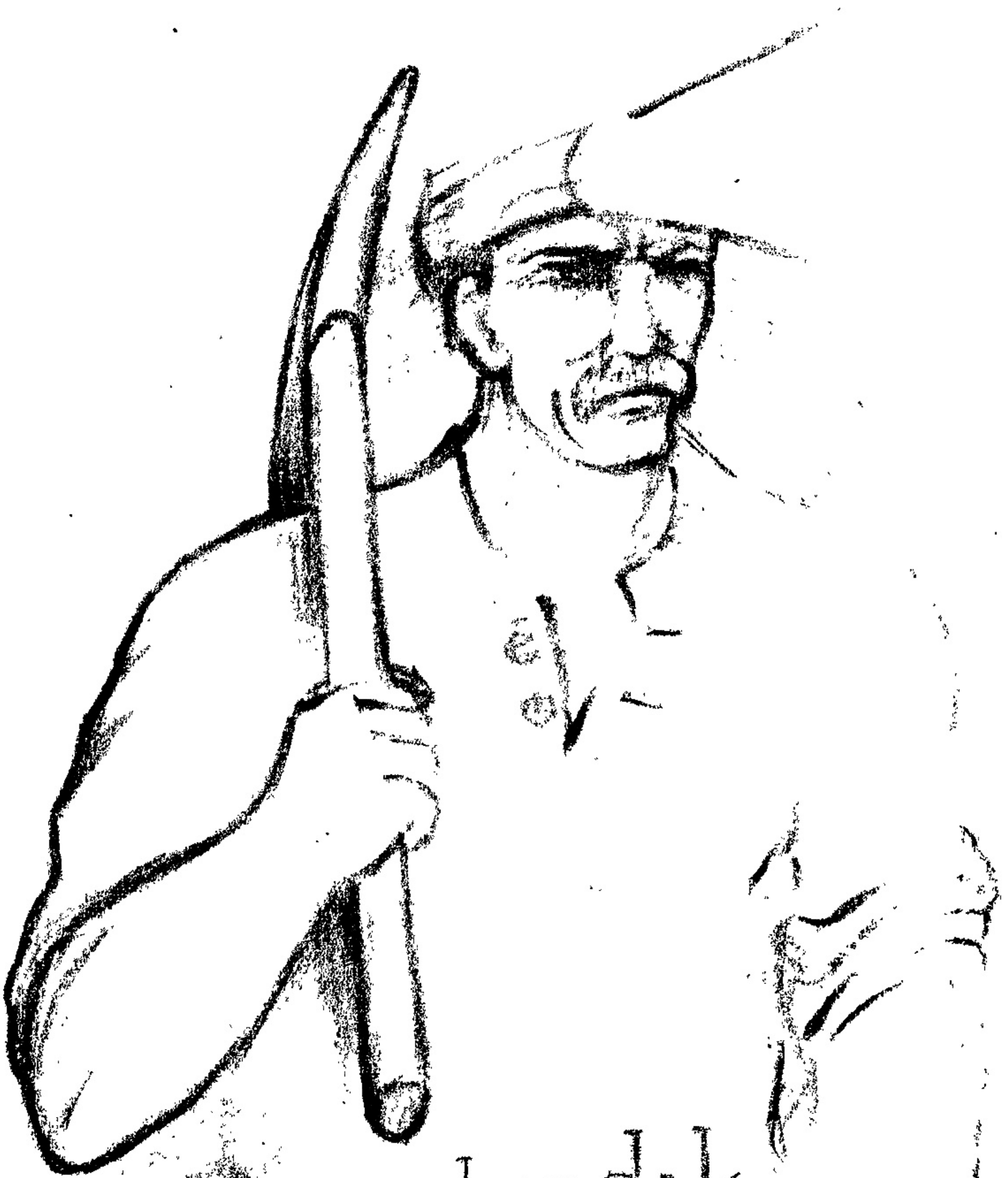
Merkez Komitemiz, başta Amerikan emperyalizmi, Rus sosyal emperyalizmi ve Arnavutluk üzerinde hegemonyacı emeller besleyen Büyük Sırp şovenizmi gelmek üzere dünya gericiliğinin, dünya proletaryasının ilham kaynağı Sosyalist Arnavutluk'umuza karşı düşmanca eylemlerini ve silahlı provokasyonlarını en büyük nefretle kınar. Başında Enver Hoca yoldaşın bulunduğu AEP'in yönettiği proletarya diktatörlüğünün ve kahraman Arnavutluk halkının, iç ve dış düşmanlarının bütün düşmanca faaliyetlerini, er ya da geç açığa çıkarılacağına tam bir inanç besler. Arnavutluk'ta proletarya diktatörlüğü sürekli olarak sağlamlaşacak ve sosyalist inşanın zafer dolu yolunda kararlılıkla ilerlenecektir. Hiçbir karşı-devrimci çaba tarihin diyalektiği önünde dikiş tutturamayacaktır.

KAHROLSUN EMPERYALİZMİN, SOSYAL EMPERYALİZMİN VE MODERN REVİZYONİZMİN ANTİ-KOMÜNİST FAALİYETLERİ!
KAHROLSUN SATILMIŞ MEHMET ŞEHU VE ÇETESİ!
YAŞASIN ARNAVUTLUK SOSYALİST HALK CUMHURİYETİ!

TKP/ML HAREKETİ MK "

Buna söylenecek tek şey kalıyor: Marksizm-Leninizm, AEP revizyonizmine ve onun takipçilerine rağmen de zafer kazanacaktır. Tarihin diyalektiği önünde, her siyasi rakibin ardından ispatsız iddialar temelinde onun başından itibaren "ajan olduğu" şeklindeki iddialar ne ise o olarak mahkum edilecektir. Masal!

Ve gerçek proleter enternasyonalizmi revizyonizmi destek değil; ona karşı mücadele demektir! Arnavutluk'ta sosyalizmin kazanımlarını korumak diye bir derdi olanlar; AEP revizyonizmine ve onun her görüntüsüne karşı (Şimdi Mehmet Şehu'ya karşı takınılan tavır bunun bir görüntüsüdür!) mücadele etmelidir. Bunu yapmayanın "proleter enternasyonalizmi" laftadır!

kızdık
maden
ocağında

"KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKININ KULLANILMASI" SAHTEKARLIĞI

Şimdi Türk hakim sınıflarının attığı adım, Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'ta hakim sınıfların kendi ülke halklarını milliyetçilik temelinde kışkırtmalarına, yeni şövenizm kampanyalarına yolaçan; halkların dikkatlerini sınıf mücadelesinin gerçek düşmanları üzerinden çeken, hakim sınıflara, ve emperyalistlere yarayan bir adımdır. Bu adım hiçbir şekilde"Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kuruluş bildirisinde ortaya konmaya çalışıldığı gibi "Kıbrıs Türklerinin kendi kaderlerini bizzat tayin etme hakkının kullanılması" değildir. "Kendi kaderini tayin hakkının" kullanılması kavramı, kendileri uşak olan Denktaş ve hempalarının ağzında iğrenç bir içeriğe bürünmektedir. Onların "Kendi kaderini tayin hakkının kullanılması"ndan anladıkları, pratikte gösterdikleri gibi; "bağımsız devlet" kurma adına Türkiye Cumhuriyeti faşist devleti -nin bir parçası olma yönünde tavır takınmaktır. **Böyle** bir "kendi kaderini tayin hakkının kullanılması", Kıbrıs'ta yaşayan Türk halkının da, Rum halkının da, diğer milliyetlerden halkın da çıkarlarına karşıdır. Böyle bir kendi kaderini tayin hakkının kullanılması, bugün milliyetçi ağu ile aldatılmış Kıbrıs Türk halkının çoğunluğu tarafından desteklense bile; atılan adımın işçi sınıfının, emekçilerin çıkarlarına aykırı olduğu gerçeği ortadan kalkmaz. Otuz bine yakın işgal askerinin süngüsü, tank paletleri altında "kendi kaderini tayin hakkının özgürce kullanılması"ndan vs. sözetmek kendi başına bir saçmalıktır. Kıbrıs'ta "kendi kaderini tayin hakkının özgürce kullanılması"nın ilk önşartı, faşist Türk işgalinin kaldırılmasıdır. Bu önşart gerçekleşmeden; Kıbrıs'ın diğer bolümlerınden de bütün yabancı askerler çekilmeden,kendi kaderini serbestçe tayinden, tayin hakkının serbestçe kullanılmasından sözetmek saçmadır. Kendisi uşak olan Denktaş ve hempalarının "kendi kaderini tayin hakkı", bu "hakkın kullanılması" vs.den sözetmesi sahtekarlıktır.

Aynı şekilde Türkiye'deki faşistlerin de Kıbrıs konusunda "Halkın kendi kaderini tayin hakkını serbestçe kullanması" yanlısı kesilmesi adi bir sahtekarlıktır. Türkiye'de Kürt ulusunun kendı kaderini tayin hakkını ayaklar altına alanla - rın; Ermeni milletını yüzyılın ilk soykırımına uğratanların; Türk olmayan tüm diğer milliyetler üzerinde de, Araplar, Lazlar, Çerkezler, vb. üzerinde milli baskı uygulayanların, "Ne mutlu Türk'um diyene", "Bir Turk dünyaya bedel" şövenleri -nın; Kıbrıs'ta 30 000'e yakın işgal askeri bulunduranların "Kıbrıs'ta Türk halkının kendi kaderini tayin hakkını kullanması"ndan yana görünmesi, faşist Türk hakim sınıflarına yaraşır bir sahtekarlıktır.

Onlar bu sahtekarlığı emperyalist efendilerinden öğrenmişlerdir. Emperyalistler, ve onların uşakları; halkların, emekçilerin düşmanıdır. Bu yüzden de "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nın **gerçekten işçi sınıfı ve emekçi sınıflar lehine** kullanıldığı her yerde, onlar bu hakkın kulla - nılmasının kararlı duşmanıdır. Emperyalizm çağında ulusların kendi kaderini tayin hakkı, yani ayrılma hakkı, ya ışçi sınıfının ve emekçi sınıfların çıkarları doğrultusunda kullanılabilir—böyle bır ayrılma emperyalist sistemı zayıflatır; ya da bu "kullanma" emperyalızmi zayıflatmıyordur. O zaman bu "kullanma" halklar ve ışçi sınıfı açısından bir sahtekarlıktan başka bırşey değildir. Şimdi Kıbrıs'ta "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kurulmasının ilanı emperyalizmi zayıflatan bir olay değildir. Tersine, bu olay hem Kıbrıs'ta, hem Türkiye'de, hem Yunanistan'da emperyalizmin durumunu güçlendiren bir olaydır.

EMPERYALİST VE SOSYAL EMPERYALİSTLERİN TAVRINI BELİRLEYEN KENDİ ÇIKARLARIDIR!

Kuzey Kıbrıs Turk Cumhuriyeti'nin kurulması üzerine ilk anda Turkıye Cumhuriyeti ve "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" diplomatık planda Pakistan, Lübnan, ve bazı "müslüman kardeş!!!" ülkeler sayılmazsa, yalnız kaldı.

Adaya aynı faşist Türk hakim sınıfları gibi tek başına hakim olmak isteyen Yunan hakim sınıfları, atılan sözde "bağımsızlık" ilanı karşısında yaygarayı bastılar. Bu yaygara için de şımdiki "sosyalist" maskeli Yunan hükümetinin şövenizm konusunda Türk faşistlerinden geri kalmadığı bir kez daha görüldu.

ABD, atılan adım uzun süreçte kendi planının bir parçası olmasına rağmen, bu adıma karşı çıktı. Diğer devletleri, kuruluşu ilan edilen "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"ni tanımamaya çağırdı. Türkiye'yi, atılan adımı geri almaya çağırdı. ABD'nin bu tavrı, atılan adımı açıkça desteklemenin zorluğundan kaynaklanan bir **gösteri** adımdır. ABD gerçekte atılan adımdan fazla rahatsız olmamıştır.

Aynı **gösteri** niteliğinde, ve Yunanistan'ı karşısına almama kaygısıyla da takınılan tavırları Batı Avrupalı emperyalist ülkelerde de gözlemlemek mumkündür. Varlığı kabul edilen, ve diplomatik ılişkiler içinde bulunulan bir devletin (Kıbrıs Cumhuriyeti) varlığına resmen son vermek anlamına gelen bir adımı açıkça desteklemek —görünüşü kurtarmak isteyen hiçbir güç için— mümkün değildir. Bu yüzden de Batı Avrupa'daki emperyalist devletlerin sözde "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" kuruluşuna (daha doğrusu ilanına) karşı çıkmaları normaldir.

1960 Anlaşmasına göre Kıbrıs'ın garantör devletlerinden olan İngiltere de görünüşü kurtarmak için "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kuruluşunu "şiddetle" protesto etmiş, bağımsızlık ilanının ve Türkiye'nin "KKTC"ni tanımasının geri alınmasını talep etmiştir. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi de 19 Kasım'da İngiltere'nin önerisi üzerine, 1 karşı, 1 çekimser oya karşı 13 oyla bu yönde bir karar almıştır. İngiltere'nin bu tavrı takınmasında kuşkusuz onun iki ayrı devletin kesinleşmesi, giderek bunların Türkiye ve Yuyanistan'la birleşmesi süreci içinde, kendisinin Kıbrıs'taki rolünün iyice küçüleceği ve ortadan kalkacağı tehlikesi de rol oynamaktadır.

1974 Temmuz'unda önce Türk ordusunun Kıbrıs'a saldırısını alkışlayan, sonradan Türk ordusu Kıbrıs'a yerleştiğinde sorunun "çözümü"nü enternasyonal arenada arayan Rus sosyal emperyalistleri; yeni gelişme karşısında, atılan adımı kınama; ve sorunu uluslararası planda çözme önerisini yineleme tavrını takındılar. Onlar kendilerinin de içinde yer aldığı bir "enternasyonal" çözümde, Adada ağırlıklarını artıracaklarını umuyorlar. Sorunun, her ikisi de "Batı bloku" içinde yer alan Türkiye, Yunanistan ve Adanın iki toplumu arasında "çözülmesi" yönündeki öneriler Rus sosyal emperyalistlerini devre dışı tutacağından, onlar tarafından istenmiyor.

Bütün emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin tavırlarının belirleyici çıkış noktası kendi çıkarlarıdır. Hepsi "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" kurulması ilanı olgusuna, Kıbrıs'ta ve Orta-Doğu'daki çıkarlarını bu kararın nasıl etkileyeceği bakış açısından yaklaşmaktadırlar. Nasıl ki Kıbrıs'taki ve Türkiye'deki Türk faşistlerinin "kendi kaderini tayin hakkının kullanılması"ndan sözetmesi sahtekarlıksa; emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin "Kıbrıs Cumhuriyeti"hakkında döktükleri gözyaşları timsah gözyaşlarıdır. Ve onlar bir süre sonra bu timsah gözyaşlarını silip, "yeni durumun" kendi durumları açısından gerektirdiğini yapacaktır.

"Süreç içinde Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin tanınacağı konusunda şüphemız yoktur" diyen Türk faşistlerinin hesabı da bunun üzerine kuruludur.

BÜTÜN EMPERYALİST ÇÖZÜMLERE HAYIR! KURTULUŞ DEVRİMLEDİR!

Türkiye'deki ve Kıbrıs'taki Türk faşistleri, emperyalizmin yaratmış olduğu "Kıbrıs sorunu"nun kendileri açısından "çözümü" konusunda önemli bir adım atmışlardır. Bu adım Kıbrıs'ın Kuzeyinin Turkiye ile resmen birleştirilmesi yönünde bir adımdır. Kıbrıs'ın bölünmüşlüğünün kesinleştirilmesi yönünde atılmış bir adımdır. Bu adım, Kıbrıs Türk halkının çıkarlarına, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetlerden halkının çıkarlarına uygun bır adım değildir. Bu adım, var olan milli düşmanlığı körükleyen; halkları birbirine düşman eden bir adımdır. Kuzey Kıbrıs'ta yaşayan halkın çıkarı, faşist Türkiye ile Kuzey Kıbrıs'ın birleşmesinde değildir. Kurulan devletin bağımsızlığı laftadır. Gerçekte kurulan devlet fiilen Türkiye'nin yeni bir eyaletidir.

Turk hakim sınıflarının "çözümü", emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin çözüm önerileri; Kıbrıs halkını kurtuluşa götürecek "çözüm" önerileri değildir.

Kıbrıs'ta kurtuluş, başta Kuzey Kıbrıs'taki işgalci faşist Türk ordusu olmak üzere, ülkedeki tüm yabancı işgalci güçleri kovacak olan; ülkede emperyalizmin varlığına, onun uşaklarının iktidarına son verecek olan, ve işçi sınıfı önderliğinde halkın iktidarını kuracak olan devrimle mümkündür.

Biz Türkiyeli komünistler, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetle - rinden halkının devrimci mücadelesini en iyi şekilde, kendi ülkemizde faşist iktidarı yıkma mücadelesine hız vererek destekleyebiliriz. O faşist iktidardır ki, bugün Kıbrıs'ın Kuzeyini işgal altında tutmaktadır. Kuzey Kıbrıs'ta gerçek iktidar bu faşist iktidardır.

Biz Türkiyeli komünistler, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetlerden halkının devrimci mücadelesinde bütün gücümüzle onun yanında olduğumuzu açıklarız.

Bız, "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" adlı sahte bağımsız devletin fiilen faşist Türkiye Cumhuriyeti'nin bir vilayeti; bu sözde bağımsız cumhuriyetin yöneticilerinin bir çeşit sömürge valisi olduğunu açıklarız!

Biz, atılan yeni adımın, "kendi kaderini tayin hakkının kullanılması" olarak nitelendirilmesi sahtekarlığını nefretle kınarız!

Kıbrıs'ta da gerçek kurtuluşun tek yolu devrimdir!

Kahrolsun Emperyalizm, Sosyal Emperyalizm ve her türlü Gericilik!

Kahrolsun Türk şövenizmi! Kahrolsun her türlü milliyetçilik!

Yaşasın Kıbrıs Halkının devrimci mücadelesi!

Yaşasın Türkiye-Yunanistan-Kıbrıs halklarının devrimci mücadelesi ve dayanışması!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

22.11.1983

KUKLA "KIBRIS TÜRK FEDERE DEVLETİ" "KUZEY KIBRIS TÜRK CUMHURİYETİ" OLDU!

»Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti« Gerçekte Bağımsız Bir Devlet Değil, Emperyalizme Bağımlı Faşist Türkiye Cumhuriyeti Devletinin Bir Vilayetidir!

15 Kasım 1983'te "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nın kuruluş bildirisi kukla "Kıbrıs Türk Federe Devleti" parlamentosunda **bütün** üyelerin oybirliği ile kabul edilerek; Kıbrıs'ın kuzeyinde 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordusu tarafından **işgal edilen** ve hala işgal altında tutulan bölümde yeni bir "Türk devleti"nin kurulduğu ilan edildi.

Atılan bu adım gerçekte 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordusunun Adaya çıkması ile yaratılan **fiili durumun** "resmi" bir görünüme büründürülmesidir.

20 Temmuz 1974'te şimdi yeniden demokrasi havarisi kesilen Ecevit'in hükümet olduğu dönemde —Enosisci faşist Samson darbesi fırsat bilinerek— gerçekleştirilen askeri saldırı ve işgal hareketi ile "Kıbrıs Cumhuriyeti" **fiilen bölünmüştü.** Faşist Türk ordusunun "barış harekatı" adı altında işgal ettiği Kuzey Kıbrıs'tan 200 000'e yakın Kıbrıslı Rum silah zoru ile Güney Kıbrıs'a göç etmek zorunda bırakılmıştır. Güney Kıbrıs'ta bulunan Kıbrıslı Türkler de "nüfus değiş-tokuşu" adı altında Türk ordusunun işgalindeki Kuzey Kıbrıs'a göç ettirilmiştir. Böylece Kıbrıs'ta Kıbrıs nüfusunun esasını oluşturan Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk halkı, **coğrafi** olarak da birbirinden ayrılmıştır. Faşist Türk ordusunun işgali altındaki Kuzey Kıbrıs'ta "Kıbrıs Türk Federe Devleti" oluşturulmuştur. Böylece Kıbrıs'ta "Kıbrıs Cumhuriyeti" devleti isim olarak varlığını sürdürmesine rağmen, fiilen iki ayrı devlet ortaya çıkmış durumda idi.

Bu devletlerden Kuzey Kıbrıs'ta olanı gerçekte faşist Türkiye Cumhuriyeti devletinin bir parçası; onun adeta bir vilayeti durumunda idi. Bu "Kıbrıs Türk Federe Devleti"nin temel direği, 30 000'e yakın işgal askeri idi. Bu "devlet" ekonomik ilişkilerinde o kadar Türkiye Cumhuriyeti devletinin bir parçası idi ki; Türk Lirası bu "devletin" resmi parası yapıldı.

Türkiye Cumhuriyeti devletindeki faşist hakim sınıflar bir süre hegemonyacı emellerini; Kıbrıs'ı Türkiye'ye bağlama emellerini gözlerden gizlemek için; işgal ertesinde, Kıbrıs'ın işgal ettikleri kesimini Türkiye'ye bağladıklarını resmen ilan etmemeyi uygun gordüler. Yarattıkları fiili durum onlara, işgal ertesinde, yeterli göründü. Çünkü bu fiili durumla Türk hakim sınıfları açısından "Kıbrıs sorununun nihai çözümü" yönünde önemli mesafe alınmış oluyordu.

Açıktır ki faşist Türk hakim sınıfları açısından Kıbrıs sorununun en iyi çözümü Kıbrıs'ın yeniden bütünü ile Türkiye işgali altına alınması, bütünü ile Türkiye'nin bir parçası haline getirilmesidir. Nasıl ki Helen şövenistleri için Kıbrıs Yunanistan'ın bir parçası ise, Türk şövenistleri için Kıbrıs "Anavatan"a bağlanmak isteği ile yanıp tutuşan bir "yavru vatan"dır.

Ama uluslararası durum, bugünkü Türkiye Cumhuriyetinin gücü, vb. faktörler gözönüne alındığında; Kıbrıs'ın **bütününün** Türkiye'ye ya da Yunanistan'a bağlanmasının mümkün olmadığı, hakim sınıfların en azgın şöven sözcüleri dışında herkesce görülen bir durumdur.

Bu durum, amacı Kıbrıs'ı Orta-Doğu'daki halklara karşı bir saldırı üssü, bir batmaz uçak gemisi olarak kullanmak isteyen Amerikan emperyalistleri tarafından; daha 1950'li yıllarda tespit edilmişti. Acheson planı adıyla anılan plana göre, "İkili Enosis" (yani Kıbrıs'ın bölünmesi, bır bölümünün Türkiye'ye, bir bölümünün Yunanistan'a bağlanması) öngörülmüştü. Türkiye ve Yunanistan'ın NATO üyesi ulkeler olduğu bilindiğinde, **bu çözümün** Adanın bir NATO üssü haline gelmesi demek olduğu ortadadır. Böyle bir çözüm Ada halkları açısından değil, emperyalizmin çıkarları açısından, öncelikle NATO içindeki emperyalist güçler, başta da Amerikan emperyalizmi için uygun ve yararlı bir çözümdür.

Bu çözüm tabii ki aynı zamanda Türk ve Yunan hakim sınıfları açısından da Adanın tek taraflı ilhakının bugünkü şartlarda imkansızlığı gözönüne alındığında en iyi çözümdür.

İşte 1974 Temmuz'unda, Helen şövenistlerinin, azılı Enosis yanlılarının başarısız darbe girişimi, Türk faşistlerine "Kıbrıs sorunu"nu çözmek için yıllardır bekledikleri fırsatı verdi. Onlar Kıbrıs'ın Kuzeyini işgal ederek, ve orada kendilerine bağlı bir sahte bağımsız devleti sahneye çıkararak; Adanın bir bölümünün resmen de Türkiye'ye bağlanması için gereken on adımları attılar.

Faşist Türk hakim sınıflarının Adada bir nevi valilik görevini üstlenen Kıbrıs Türk hakım sınıflarının temsilcileri; Türkiye'deki ağababalarının işareti doğrultusunda "Kıbrıs Türk Federe Devleti"ni kurduktan sonra, kendilerinin hiç bir şekilde Kıbrıs'ı bölmek istemediklerini, "iki bölgeli, iki toplumlu federe devlet"ten yana olduklarını, Kıbrıs Rum temsilcileri ile görüşmeye hazır olduklarını açıkladılar. Bu açıklamalarla ne Türkiye'deki ne de Kıbrıs'taki Türk faşistlerinin kaybedeceği birşey yoktu. Görüşmeler, yaratılmış bir fiili durum temelinde; işgalcı faşist Türk ordusunun silahları gölgesinde yapılacak görüşmeler olacaktı. Bu görüşmelerde Kıbrıs Rum temsilcileri ya "iki bölgeli, iki toplumlu federasyon" formülünü kabul etmek; ya da, görünüşte de olsa birleşik bir Kıbrıs devletinin kurulmasını engelleme sorumluluğunu yüklenmek alternatifleriyle karşılaşacaktı. Görüşmelere Rum tarafının yanaşmaması halinde ise, Türk hakim sınıflarının planı, ayrı bir devlet kurulduğunu resmen açıklamak, fiili durumu resmi hale getirmek idi. Böylece dünya kamuoyu önünde "suç" Rum tarafına verilmiş olacaktı.

Nitekim 1983 başlarından itibaren Kıbrıs'taki "sahibinin sesi" yönetim Kuzey Kıbrıs'ta "bağımsızlık" ilanı için halk oyuna başvurulacağından çokça sözetmeye başladı. Başlangıçta "bağımsızlık ilanı" Rum tarafını görüşmelere zorlamak, görüşmelerde onlara fiili durumu dayatmak, böylece "meşru" hale getirmek için tehdit unsuru olarak kullanılıyordu.

Gelinen noktada ise zaman uygun görülerek; fiili durum resmileştirildi. 15 Kasım 1983'te "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kurulduğu açıklandı. Bu adım Kıbrıs'ın Kuzeyinin bütunu ile ve resmen de Türkiye'ye bağlanması yolunda atılan yeni bir adımdır. İlk bakışta olan, yalnızca bir isim değişikliğidir. Zaten var olan ayrı devletin adı değiştirilmiş, Kıbrıs Türk Federe Devletinin ismi Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti olmuştur. Ama bu isim değişikliği aynı zamanda Türk hakim sınıfların artık Kıbrıs'ın **eski biçimde** iki toplumun bir arada yaşadığı birleşik bir devlet olarak yaşamasını, ilerisi için de engellemeye kesinlikle kararlı olduğunun yeni bir ifadesidir. Atılan adım, geri dönüşü olmayan bir şekilde İkili Enosis planının gerçekleşmesi yönünde atılmış yeni bir adımdır.

Bundan sonraki adımlar şimdiden bellidir: Türk hakim sınıfları ve onların Kıbrıs'taki "sahibinin sesi" uzantıları, Kıbrıs Türk hakım sınıflarının sözcüleri, atılan bu adımın ardında Kıbrıs'ta birleşik bir devlet kurmak için gerekli önşart olduğunu; toplumların eşit bir şekilde masaya oturmasının onşartının bu olduğunu; şimdi artık iki tarafın birleşik bir Kıbrıs Devletinde birleşmesinin —eşit şartlar temelinde birleşmesinin— onşartlarının oluştuğunun propagandasını yorulmadan yapacaklardır. Rum tarafına görüşmeler önereceklerdir. Bu arada "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur" teraneleriyle Türk şövenizmini körükleyecekler; dünyanın büyük çoğunluğunun atılan bu adıma karşı çıkmasını "Türk düşmanlığı" laflari ile geçiştirmeye çalışacaklardır.

Rum tarafı ya görüşmeleri kabul edecek, etmek zorunda kalacaktır — böyle bir durumda bu görüşmelerden en iyi halde sözde bir devlet çatısı altında federatif olarak birleşen; biri Türkiye, diğeri Yunanistan ile içiçe iki ayrı devlet çıkacaktır. Ya da bu görüşmeler hiçbir sonuç vermeyecektir. Türk tarafı attığı "bağımsız devlet" adımının geçici olmaktan çıktığını açıklayacaktır. Süreç içinde böyle bir bağımsız devletin resmen Türkiye ile birleşmesi hiç sürpriz olmayacaktır!

Ya da Rum tarafı görüşmeleri kabul etmeyecektir (ki bu daha büyük ihtimal olarak gorunmektedir) — bu durumda bir süre sonra "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin Türkiye ile resmen birleşmesi daha kısa sürecektir. Öyle ya da böyle, gidiş İkili Enosis'in Türkiye açısından uygulamaya konması yönünde keskin adımlar atılması şeklindedir. Böyle bir durumda Kıbrıs'ın Güneyinin de Yunanistan ile birleşmesi normal bir olay olacaktır.